

SOVINSKA POŠTA

Harry Potter bio je po mnogo čemu neobičan dječak. Prvo, mrzio je ljetne ferije više nego ijedno drugo doba godine. Drugo, ozbiljno je želio za vrijeme ferija kod kuće učiti, ali je morao to raditi potajno, u gluho doba noći. Slučajno je još k tome bio i čarobnjak.

Bližila se ponoć a on je ležao potruške u krevetu, s pokrivačima navučenim preko glave poput šatora, držeći u jednoj ruci džepnu bateriju pred otvorenom knjižurinom uvezanom u kožu (Povijest magije Adalberta Wafflinga) naslonjenom na jastuk. Namršten, prelazio je vrhom orlovog pera po stranici i tražio nešto što bi mu moglo pomoći pri pisanju sastavka "Spaljivanje vještica u četrnaestom stoljeću bilo je potpuno besmisleno", uz naputak - molim detaljno razraditi.

Pero mu je zastalo na početku pasusa koji je nešto obećavao. Harry bolje namjesti naočale s okruglim staklima na nosu, približi bateriju knjizi i pročita:

U srednjem vijeku ljudi koji nisu bili čarobnjaci (poznatiji pod nazivom bezjaci) posebno su se bojali magije, iako su je jedva znali prepoznati. U onim rijetkim prigodama kad bi uspjeli uhvatiti neku pravu vješticu ili vješca, spaljivanje nije imalo nikakva učinka. Vještica ili vještac izveli bi osnovnu čaroliju za smrzavanje plamena, a onda bi tobože vrištali od boli, iako su zapravo osjećali samo ugodno škakljanje. U stvari, Vendelinka Obješjenjakinja toliko je uživala u samospaljivanju da je dopustila sebi da je ulove ništa manje nego četrdeset sedam puta u raznim oblicima.

Harry je turio pero među zube i posegnuo ispod jastuka za bočicom tinte i svitkom pergamenta. Polako i vrlo oprezno otčepio je bočicu, umočio pero u tintu i počeo pisati zastajući svaki čas da os-luhne neće li čuti kakve šumove, jer da je tko od Durslevjevih, na

J. A. KOWling

putu do kupaonice čuo škripu pera, vjerojatno bi ga zatvorili u ugrađeni ormar ispod stuba i držali u njemu do kraja ferija.

Upravo zbog obitelji Dursley u Kalininu prilazu broj četiri Harry nije nikad uživao u ljetnim ferijama. Teta Petunia, tetak Vernon i njihov sin Dudley bili su Harrjevji jedini živi rođaci. Svi su oni bili bezjaci i zastupali su tipično srednjovjekovno mišljenje o magiji. Harrjevji pokojni roditelji, koji su i sami bili vještica i čarobnjak, nikad se nisu spominjali pod krovom Durslevjevih. Godinama su se teta Petunia i tetak Vernon nadali da će, budu li Harrvja neprestano držali na uzdi, uspjati mu tu glupu magiju izbiti iz glave. Na njihovu veliku žalost, to im nije pošlo za rukom pa su neprestano živjeli u strahu da netko slučajno ne otkrije daje Harry u posljednje dvije godine najviše vremena proveo u školi za vještice i čarobnjake u Hog-wartsu. Najviše što su do tada Durslevjevi mogli učiniti bilo je da na početku ljetnih ferija stave pod ključ Harrjeve čarobnjačke knjige, čarobni štapić, kotlić i metlu, i da mu zabrane razgovarati sa susjedima.

Harrvju je najveći problem bilo upravo to što nije mogao doći do svojih čarobnjačkih knjiga, jer su mu profesori u Hogwartsu bili zadali svu silu domaćih zadaća. Posebno gaje mučio sastavak o napicima za smanjivanje što mu ga je bio zadao profesor Snape, kojeg je najmanje volio i koji će jedva dočekati priliku da mu izrekne jednomjesečnu kaznu. Stoga se Harry već u prvom tjednu ferija poslužio lukavštinom. Kad su tetak Vernon, teta Petunia i Dudley otišli u vrt ispred kuće da se dive novom službenom automobilu tetka Ver-nona (na sav glas, kako bi za to saznali i svi susjedi), Harry se odšuljao u prizemlje, pribadačom otključao lokot na ormaru, zgrabio nekoliko svojih knjiga i sakrio ih u svoju sobu. Pod uvjetom da ne napravi packe od tinte na posteljini, Durslevjevi neće nikad ni saznati da on po noći uči u svojoj sobi magiju.

Pošto-poto je želio izbjeći okapanja s tetom i tetkom, jer su oni bili već nabrušeni na njega, samo zato što ga je tjedan dana nakon početka ferija nazvao jedan kolega čarobnjak.

Ron Weasley, koji je bio jedan od njegovih najboljih prijatelja u Hogwartsu, bio je iz obitelji samih čarobnjaka. To znači da je znao mnogo toga što Harry nije znao, ali i da nikad prije toga nije govorio telefonom. Na žalost, na njegov poziv javio se upravo tetak Vernon. "Ovdje Vernon Dursley."

Harry, koji je u tom času slučajno bio u sobi, sledio se kad je iz slušalice začuo Ronov glas:

"Halo? Halo? Čujete me? Mogu... li... dobiti... Hanyja... Pottera?"

Ron je govorio tako glasno da je tetak Vernon skočio na noge, odmaknuo slušalicu na tridesetak centimetara od uha i zagledao se u nju s mješavinom bijesa i straha na licu.

"Tko je to?" zaurlao je prema mikrofону. "Tko ste vi?"

"Ron... Weasley!" uzvratu mu Ron urlikom kao da se on i tetak Vernon dovikuju svaki s jednog kraja nogometnog igrališta. "Ja... sam... Harryjev... prijatelj... iz... škole..."

Tetak Vernon skrene pogled svojih sitnih očiju na Harrvja, koji je stajao kao ukopan.

"Nema ovdje nikakvog Harrvja Pottera!" proderu se on držeći slušalicu u ispruženoj ruci, kao da se boji da slušalice ne eksplodira. "Nemam pojma o kakvoj to školi govorite! Da me niste više nazivali! I držite se što dalje od moje familije!"

Pa zalupi slušalicom kao da baca otrovna pauka.

Slijedio je jedan od najgorih napada do tada.

"Kako se usuđuješ davati ovaj broj telefona takvima... takvima kao što si ti!" urlao je tetak Vernon prskajući Harrvja pljuvačkom.

Ron je očito shvatio da je uvalio Harrvja u nepriliku jer ga nije više nazivao. Ni Harrjeva najbolja prijateljica iz Hogwartsa, Her-miona Granger, nije mu se javljala. Harry je zaključio da je Ron rekao Hermioni neka ne naziva Harrvja, što je bilo šteta jer su roditelji Hermione, najbolje učenice na njihovoj godini, bili bezjaci pa je ona vrlo dobro znala telefonirati, i vjerojatno bi bila toliko pametna da ne spomene da pohađa školu u Hogvartsu.

I tako Harry punih pet tjedana nije imao nikakvih vijesti o svojim prijateljima čarobnjacima, pa mu ovo ljeto nije bilo gotovo ništa bolje od prethodnoga. Samo je jedna sitnica predstavljala kakav-takav napredak - nakon što se zakleo da neće po svojoj sovi Hedvigi slati pisma prijateljima, dopušteno mu je da je pušta noću van. Tetak Vernon je tu popustio samo zbog buke koju je Hedviga dizala kad je bila neprestano zatvorena u svojoj kletki.

Harry je prestao pisati o Vendelinki Obješjenjakinji i zastao da ponovo osluhne neće li štogod čuti. Tišinu u mračnoj kući remetilo je samo daleko, groktavo hrcanje njegova omašnjeg bratića Dud-

•"••••

leyja. Zacijelo je bilo već vrlo kasno. Harrvja su svrbjele oči od umora. Možda će ipak biti bolje da dovrši ovaj sastavak iduće noći!

Zatvorio je poklopac na bočici tinte, izvukao ispod kreveta staru jastučnicu, potrpao u nju bateriju, svoj sastavak, pero i tintu, pa sve to sakrio pod nepričvršćenu podnicu ispod kreveta. Zatim je ustao, protegao se i pogledao koliko je sati na budilici s fosforescentnim kazaljka na noćnom ormariću.

Bilo je jedan sat u noći. Želudac mu se naglo skvrčio. Nije ni znao da već čitav sat ima trinaest godina.

Još je jedna Harrjeva neobičnost bila u tome što se uopće nije radovao svojim rođendanima. Nikad nije dobio nijednu rođendansku čestitku. Durslevjevi uopće nisu marili za njegova dva posljednja rođendana, a nije imao razloga vjerovati ni da će ovaj put biti drukčije. Prođe kroz mračnu sobu, pored Hedvine velike, prazne kletke, i priđe otvorenom prozoru. Nasloni se na prozorsku dasku. Nakon što je onako dugo ležao pod pokrivačima, godio mu je svježi noćni zrak na obrazima. Hedvige nije bilo već dvije noći. Nije se on bojao za nju - već je i prije isto ovoliko vremena izbivala - ali se nadao da će mu se uskoro vratiti. Ona je bila jedino živo stvorenje u ovoj kući koje se ne bi lecnulo kad bi ga ugledalo.

Iako je bio još prilično sitan i mršav za svoje godine, Harry je u ovu posljednju godinu dana porastao za pet-šest centimetara. Međutim, kao ugljen crna kosa bila mu je ista kao i uvijek - tvrdokorno razbarušena, radio on s njom što mu drago. Oči su mu ispod naočala bile jarkozelene, a na čelu mu se ispod kose vidjela tanka brazgotina u obliku munje.

Od svih neobičnih stvari na Harrvju, ta je brazgotina bila ipak najčudnija. Nije to bio, kao što su Durslevjevi desetak godina tvrdili, spomen na automobilsku nesreću u kojoj su poginuli Harrjevji roditelji, jer Lilly i James Potter nisu poginuli u automobilskoj nesreći.

Njih je ubio, usmrtio najstrašnji crni mag u posljednjih stotinu godina, lord Voldemort. Harry je preživio taj napad, a od njega mu je ostala samo ta brazgotina na čelu. Voldemortova kletva nije ga ubila nego se odbila od njega na onoga koji ju je izgovorio. Jedva ostavši živ, Voldemort je pobjegao...

Harry se poslije opet našao s njim licem u lice u Hogvvarstu. Dok je stajao uz otvoren prozor svoje sobe prisjećajući se tog njihova posljednjeg susreta, Harry je morao priznati sam sebi da može biti sretan što je doživio svoj trinaesti rođendan. Potražio je na zvjezdanom nebu bilo kakav znak od Hedvige. Nadao se da se možda vraća s mrtvim mišem u kljunu očekujući pohvalu za taj svoj pothvat. Zureći rastreseno iznad krovova, tek nakon nekoliko sekunda shvati što zapravo vidi pred sobom.

Na zlaćanoj mjesecini ocvrtalo se i svakim trenutkom bivalo sve veće neko golemo, čudno nakrivljeno stvorenje leteći ravno prema njemu. Ukipio se gledajući kako se to čudovište sve više spušta. Držeći ruku na kvaki prozora, časkom je oklijevao da li da zalupi prozorom, ali je tada ono čudnovato biće preletjelo preko jedne od uličnih svjetiljaka u Kalininu prilazu, pa Harry pojmi što je to, i naglo se skloni u stranu.

Kroz prozor su uletjele tri sove, od kojih su dvije u letu pridržavale onu treću, koja je kanda bila bez svijesti. Sve su tri sletjele na Harryjev krevet i proizvele nešto kaoflop, a ona srednja, krupna i siva, prevrnula se umah na stranu i ostala nepomično ležati. Za noge joj bijaše vezan velik paket.

Harry učas prepozna onesviještenu sovu - bijaše to u stvari sovac obitelji Weasley po imenu Errol. Harry pohri smjesta do kreveta, razveže uzice oko Errolovih nogu, uzme paket i odnese Errola do Hedvigine kretke. Errol otvori jedno mutno oko, tiho hukne u znak zahvalnosti i počne piti vodu.

Harry se okrene drugim dvjema sovama. Jedna od njih, velika bijela sova, bila je njegova Hedviga. I ona je nosila paket i bila neobično zadovoljna samom sobom. Dok ju je on oslobađao njezina tereta, nježno gaje kljunula i onda odletjela do Errola.

Harry nije prepoznao treću sovu, žutosmeđu ljepoticu, ali je odmah shvatio odakle dolazi jer mu je ona, uz treći paket, donijela i pismo s pečatom Hogwarsa. Kad ju je Harry oslobodio tereta, značajno se našušurila, protegnula krila i odletjela kroz prozor u noć.

Harry je sjeo na krevet, zgrabio Errolov paket, razderao s njega papir i otkrio dar umotan u zlatni papir i prvu rođendansku čestitku koju je dobio u životu. Pomalo drhtavim prstima otvorio je omotnicu. Iz nje su ispala dva komada papira - pismo i novinski izrezak.

Izrezak je očito potjecao iz čarobnjačkih novina, Dnevnog proroka, jer su se ljudi na crno-bijelim fotografijama micali. Harry uzme izrezak, izravna ga i pročita ovo:

SLUŽBENIK MINISTARSTVA MAGIJE OSVOJIO VELIKU NAGRADU

Arthur Weasley, predstojnik Ureda za zlouporabu bezjačkih ar-tefakata u Ministarstvu magije, osvojio je ovogodišnju Veliku nagradu Dnevnog proroka.

Ushićenig, Weasley izjavio je za Dnevni prorok: "Ovo ćemo zlato potrošiti na ljetni odmor u Egiptu, gdje naš najstariji sin Bili radi u zastupstvu čarobnjačke banke Gringotts na skidanju uroka.

Obitelj Weasley provest će mjesec dana u Egiptu i vraća se do početka nove školske godine u Hogwarsu, školi koju trenutno pohađa petero Weasleyjeve djece.

Harry razgleda pomične fotografije. Lice mu se razvuče u osmijeh kad ugleda svih devet Weasleyja kako mu oduševljeno mašu stojeći ispred jedne velike piramide. Punašna i mala gospođa Weasley, visoki i proćelavi gospodin Weasley te njihovih šest sinova i jedna ; kći, svi odreda (iako se to na crno-bijeloj fotografiji nije moglo vidjeti) jarkocrvene kose. U samoj sredini slike bio je Ron, visok i štrkljast dječak, na ramenu mu njegov ljubimac, štakor Šugonja, u zagrljaju sa svojom malom sestrom Ginny.

Harry se nije mogao sjetiti nikoga drugoga tko bi više od Weasleyjevih zaslužio veliku hrpu zlata, jer su svi bili vrlo simpatični i vrlo siromašni. Zatim uzme pismo i razmota ga.

Dragi Harry, | sretan ti rođendan!

, Čuj, stvarno mi je žao zbog onog mog telefonskog poziva.
, } Nadam se da ti tvoji bezjaci nisu nakon toga zagorčali život. Pitao
, i\ sam tatu i on mi je rekao da nisam smio onako vikati u telefon.

: j Ovdje nam je u Egiptu sjajno. Bili nam je pokazao sve ovašnje
] grobnice. Nemaš pojma kako su ih sve stari Egipćani ukleli. Mama
nije dopustila Ginny da uđe u zadnju grobnicu. U njoj su bili sve :

!| sami neki čudnovati kosturi bezjaka koji su ih htjeli opljačkati, pa

!| su im izrasle nove glave i slične stvari.

L'

lj Nisam mogao vjerovati da je tata osvojio godišnju nagradu
;ji Dnevnog proroka. Sedam stotina galeona! Veći dio toga potrošit
ji; ćemo na ovaj odmor, ali će ostati nešto i za moj novi čarobni štapić.

ft

Harry se više nego dobro sjećao kako je Ronu pukao stari štapić. Dogodilo se to kad se auto kojim su njih dvojica doletjeli u Hogwars zabio u stablo nedaleko od njihove škole.

Vraćamo se oko tjedan dana prije početka školske godine. Tada ćemo skoknuti u London da kupimo štapić za mene i nove knjige za sve nas. Ima li nade da ćemo se vidjeti?

Nemoj dopustiti da ti bezjaci pokvare raspoloženje! Nastoj svakako doći u London,

Tvoj Ron

P. S. Percyje postao glavni prefekt. Prošlog je tjedna dobio i službenu obavijest.

Harry opet zirne na fotografiju. Percy, koji će krenuti na sedmu završnu godinu u Hogwarsu, djelovao je neobično samodopadno.

Prikvačio je značku glavnog prefekta na fes koji je kicoški nataknuo na uredno počesljanu kosu. Naočale u rožnatu okviru sijevale su mu na egipatskom suncu.

Potom Harry uzme svoj dar i razmota ga. Bijaše to nešto nalik na mali stakleni zvrk. Ispod njega je bilo još jedno Ronovo pisamce.

Harry, ovo ti je džepni cinkoskop. Kad ti se u blizini nađe kakva nepouzdana osoba, on se upali i zavrti kao zvrk. Bili kaže da je to bezvezarija namijenjena za prodaju turistima čarobnjacima, i da nije pouzdana, jer se sinoć za večerom neprestance palila. Ali on nije znao da su mu Pred i-George bili ubacili u juhu nekakve kukce.

Bok! Ron

Harry odloži džepni cinkoskop na noćni ormarić gdje je ta sprava-mirovala odražavajući fosforescentne kazaljke njegove budilice.

Neko ju je vrijeme zadovoljno gledao, a onda je dohvatio paketić koji mu je donijela Hedviga.

I u njemu je bio umotan dar, čestitka i pismo, ovaj put od Hermione.

Dragi Hany,

Ron mi je pisao o tome kako je telefonski razgovarao s tvojim tetkom Vemonom. Nadam se daje ipak sve dobro prošlo.

Ja sam trenutno na odmoru u Francuskoj pa nisam znala kako da ti ovo posoljeni (što bi se dogodilo da carina otvori moju pošiljku?), a onda se pojavila Hedviga! Čini mi se da se željela pobrinuti da ove godine dobiješ bar nešto za rođendan. Ja sam darza tebe naručila preko Sova-ekspresa; našla sam njihov oglas u Dnevnom proroku. (Pretplatila sam se na njega kako bih pratila sve što se zbiva u čarobnjačkom svijetu.) Jesi li vidio sliku Rona i njegove obitelji prošlog tjedna?Kladila bih se da će on tamo svašta naučiti, stvarno mu zavidim - čarobnjaci su u starom Egiptu bili veliki majstori!

I ovdje ima zanimljivih podataka o lokalnoj povijesti vještice - nja. Preradila sam svoj sastavak o povijesti magije i ubacila u njega neke stvari koje sam ovdje otkrila. Nadam se da mi sastavak neće biti predug - dva svitka pergamenta više nego što nam je profesor Binns zadao.

Ron mi javlja da će u posljednjem tjednu ferija doći u London. Hoćeš li moći i ti doći? Hoće li te pustiti tvoja teta i tetak? Nadam se da ćeš doći. Ako ne dođeš, vidjet ćemo se u Hogwvarts-ekspresu 1. rujna.

Voli te

Hermiona

P. S. Ron mi je javio daje Percy postao glavni prefekt. Bit će daje Percy presretan, ali ne bih rekla daje Ron time previše oduševljen.

Harry se ponovo nasmije kad odloži Hermionino pismo i uzme njezin dar u ruke. Bio je vrlo težak. Poznajući Hermionu, bio je uvjeren daje to neka knjižurina puna teških čarobnih formula - ali nije bila. Srce mu zaigra kad razdere papir i ugleda sjajnu, crnu, kožnatu kutiju na kojoj je srebrnim slovima pisalo: Pribor za održavanje čarobne metle.

"Oho, Hermiona!" prošapće Harry otvarajući patentni zatvarač na kutiji.

U kutiji je bila jedna velika boca Fleetwoodova laštila za udaranje zadnjeg sjaja na dršku metle, blistava srebrna klijesta za podrezivanje zaperaka, mali mjedeni kompas koji se može pričvrstiti na metu za dulja putovanja i Priručnik za svakodnevnu njegu čarobne metle.

Osim prijatelja, Harryju je najviše nedostajao metloboj, najpopularniji sport u čarobnjačkom svijetu - vrlo opasna i uzbudljiva igra na metlama. On je slučajno bio vrlo dobar igrač metloboja - najmlađi koji je igrao za jedan dom u Hogwvartsu u posljednjih sto godina.

Posebice je bio ponosan na svoju trkaču metlu Nimbus 2000.

Odloživši kožnatu kutiju, Harry posegne za posljednjim paketom. Odmah prepozna švrakopis na pakpapiru - tako je pisao samo Hagrid, lovočuvar u Hogwvartsu. Pošto je strgao najgornji sloj papira, spazi nešto zeleno i kožnato, ali prije nego što je dospio potpuno razmotati paket, u zavežljaju se nešto čudno zatrese i glasno škljocne - kao da su posrijedi ralje neke životinje.

Harry se sledi. Znao je da mu Hagrid ne bi nikad namjerno poslao nešto opasno, samo što Hagrid nije imao normalne pojmove o tome što je opasno a što nije. Bilo je poznato da se druži s orijaškim paucima, da kupuje opake, troglave pse od ljudi po krčmama i da krišom unosi u svoju brvnaru zabranjena zmajevska jaja.

Nervozno odgurne paket pred sobom. Opet začuje ono škljoca-nje. Posegne za baterijom s noćnog stolića, čvrsto je zgrabi jednom rukom i podigne iznad glave, spreman da udari svom snagom. Zatim drugom rukom dohvati pakpapir i skinje ga.

Iz papira ispadne - knjiga. Imao je tek toliko vremena da opazi njene lijepe zelene korice ukrašene slovima u zlatotisku Čudovišna knjiga o čudovištima, prije nego što se knjiga naglo uspravila i krenula postrance po krevetu kao kakav sablasni rak.

"Uh, uh", promrmlja Harry.

Knjiga se stropošta s kreveta na pod i jurne kroz sobu. Harry oprezno pođe za njom. Knjiga se sakrije u mračni zakutak ispod pisaćeg stola. Moleći Boga da Durslevjevi čvrsto spavaju, Harry klekne i posegne za njom.

"Ajoj!"

Knjiga se naglo sklopila i zahvatila mu ruku, a onda je pohitala na koricama pokraj njega. Harry je bauljao i, bacivši se za njom, uspio je poklopiti rukom na podu. Tetak Vernon u susjednoj sobi glasno i sneno zarokće.

Hedviga i Errol napeto su gledali Harryja kako u naručju nosi jogunastu knjigu, žurno odlazi do komode i vadi iz ladice remen da je njime čvrsto poveže. Čudovišna se knjiga ljutilo opirala, ali se više nije mogla otvoriti i sklopiti, pa je Harry baci na krevet i posegne za Hagridovom čestitkom.

Dragi Harry,

Sretan ti rođendan!

Mislim da bi ti ovo moglo dobro doći u sljedećoj školskoj godini. Zasad više ni riječi o tome. Reći ću ti više kad se vidimo. Nadam se da tvoji bezjaci dobro postupaju s tobom. Sve ti najbolje želi

Hagrid

Harryju se učini zloslutnim što Hagrid misli da će mu dobro doći knjiga koja grize ljude. Ipak odloži Hagridovu čestitku do Ronove i Hermionine i osmijehne se još širim osmijehom. Ostalo mu je još samo pismo od škole u Hogwvartsu.

Primijeti daje mnogo deblje nego što je bilo uobičajeno. Otvori omotnicu, izvadi iz nje prvi list pergamenta i pročita ovo:

Štovani gospodine Potter,

Molimo Vas da ne zaboravite da nova školska godina počinje 1. rujna. Hogwvarts-ekspres krenut će s perona devet i tri četvrt na kolodvoru King's Cross točno uli sati.

Učenicima treće godine dopušteno je da ponekad vikendom posjećuju selo Hogsmeade. Molimo Vas da priloženi obrazac za odobrenje posjeta dadete roditeljima ili skrbniku da ga potpišu.

Prilažemo Vam i popis knjiga za sljedeću školsku godinu.

Srdačno Vas pozdravlja

Prof. M. McGonagall Zamjenica ravnateljice škole

Harry uzme službeni obrazac i pogleda ga. Nije se više smiješio. Bilo bi divno vikendom posjećivati Hogsmeade! Znao je da je to isključivo čarobnjačko selo, iako nije nikad bio u njemu. Ali kako će, zaboga, nagovoriti tetka Vernona ili tetu Petuniju da mu potpišu ovaj formular?

Baci pogled na budilicu. Bilo je već 2 sata u noći.

Odlučivši da će razbijati sebi glavu Hogsmeadeom tek kad se probudi, vrati se do kreveta i prekrizi još jedan datum na kalendaru, koji je sam izradio i na kojem je brojio dane što su mu još preostali do povratka u Hogwvarts. Zatim skinje naočale i legne otvorenih očiju, gledajući one tri rođendanske čestitke pred sobom.

Koliko god inače bio neobičan dječak, Harry Potter bio je sad isto onako sretan kao i svi drugi - prvi put u životu bio je sretan što mu je danas rođendan.

VELIKA POGREŠKA TETE MARGE

Kad je sutradan ujutro sišao u prizemlje na doručak, Harryje zatekao Dursleyjeve kako već sjede za kuhinjskim stolom. Gledali su program na novom televizoru koji su roditelji kupili Dudleyju u znak dobrodošlice kući na ferije. Dudley se prije toga tužio da mu je predug put od frižidera do televizora u dnevnoj sobi. Najveći je dio vremena ljeti provodio u kuhinji zureći svojim sitnim, svinjskim očima u mali ekran i žvačući tako da mu se neprestano tresao petero-struki podvoljak.

Harry je sjeo između Dudleyja i tetka Vernona, krupnog, mesnatog čovjeka s vrlo kratkim vratom i velikim brcima. Ne samo što mu Durslevjevi nisu čestitali rođendan nego ničim nisu pokazali da su primijetili daje došao u kuhinju. Međutim, Harry je bio na to već toliko navikao da mu je bilo svejedno. Uzeo je krišku prepečena i pogledao televizijskog spikera što je upravo čitao izvještaj o zatvoreniku koji je pobjegao iz zatvora.

"... upozoravaju se gledaoci da je Black naoružan i neobično opasan kriminalac. Čim ga tko primijeti, umoljava se da odmah nazove sljedeći specijalni broj policije..."

"Ma ne moraju nam uopće govoriti daje riječ o lupežu", otpuhne tetak Vernon gledajući preko ruba svojih novina sliku bjegunca na ekranu. "Gledajte ga kako samo izgleda, prljava protuha! Pogledajte mu samo kosu!" Pa osine pogledom sa strane Harryja, čija je razbarušena kosa oduvijek silno ljutila tetka Vernona. Međutim, u usporedbi sa čovjekom na slici, čije je izmoždjeno lice bilo okruženo čupavom, lakat dugom kosurinom, Harry je smatrao daje on sasvim pristojno dotjeran.

Na ekranu se ponovo pojavi spiker i nastavi:

"Ministarstvo poljoprivrede i ribarstva objavljuje daje danas..."

"Čekaj malo!" vikne tetak Vernon na spikera. "Nisi nam rekao iz kojeg je zatvora pobjegao taj manijak! Kakva nam korist od toga? Možda će taj luđak još za koji čas upasti u našu ulicu!"

Teta Petunia, koščata žena konjske glave, naglo se okrene i napeto se zagleda kroz kuhinjski prozor. Harry je znao da bi teta Petunia bila presretna kad bi mogla nazvati onaj telefonski broj. Bila je to najznatizeljnija žena na svijetu koja je najveći dio vremena u životu provela uhhodeći svoje dosadne susjede koji se drže zakona kao pijan plota.

"Kad će oni tamo konačno naučiti da se tim ljudima samo vješanjem može stati na kraj?" reče tetak Vernon lupajući po stolu svojom velikom, crvenom šakom.

"Imaš potpuno pravo!" potvrdi teta Petunia zureći i dalje u susjedove pritke za mahune.

Tetak Vernon iskapi šalicu čaja, pogleda na sat i reče:

"Petunijo, najbolje će biti da odmah krenem, Margin vlak stiže točno u deset sati."

Harry, koji je u mislima još bio na katu uz svoj pribor za njegu čarobne metle, tresne iznenada iz oblaka na zemlju.

"Teta Marga?" propenta. "N-ne dolazi valjda ovamo?"

Teta Marga bila je sestra tetka Vernona. Premda Harry nije bio s njom u krvnom srodstvu (njegova je majka bila rođena sestra tete Petunije), morao ju je oduvijek zvati "teta". Teta Marga živjela je u provinciji, u kući s velikim vrtom, i držala je buldoga. Nije često dolazila u Kalinin prilaz jer nije imala srca napustiti svoje drage pse, ali je svaki njen posjet ostao Harrvju u vrlo neugodnom sjećanju. Na Dudleyjev peti rođendan teta Marga izmlatila je Harrvja štapom po goljenicama kako bi prestao u igri tući Dudleyja. Nakon nekoliko godina došla im je na Božić i donijela Dudleyju kompjutoriziranog robota a Harrvju kutiju keksa za pse. Za njezina posljednjeg posjeta, one godine kad je Harry pošao u školu u Hogvvarstu, Harry je slučajno stao na šapu njezinu najdražem psu. Rasparač je potjerao Harrvja iz kuće u vrt i na drvo, a teta Marga je odbila pozvati psa u kuću prije ponoći. Sjećanje na tu zgodu još je Dudleyju na oči izmamljivalo suze od smijeha.

"Marga će ostati kod nas jedan dana", zareži tetak Vernon. "A kad smo već kod toga," priprijeti Harrvju debelim prstom, "moramo neke stvari raščistiti sada, prije nego što odem po nju."

Dudley se naceri i odvoji pogled od televizije. Njemu je najdraža zabava bila gledati kako tetak Vernon muči Harrvja.

"Prvo i prvo," progundá tetak Vernon, "kad budeš razgovarao s tetom Margom, pazit ćeš dobro što govoriš!"

"Hoću", ogorčeno će Harry, "ako i ona bude pazila što govori."

"Drugo," prosljedi tetak Vernon praveći se da nije čuo što je rekao Harry, "budući da Marga ne zna ništa o tvojoj abnormalnosti, ne dopuštam da se bilo što čudno dogodi dok ona bude ovdje. Moraš se pristojno ponašati, je li jasno?"

"U redu, ako i ona bude pristojna sa mnom", procijedi Harry kroz stisnute zube.

"I treće," nastavi tetak Vernon, kojem su podmukle sitne oči na velikom purpurnom licu bile nalik na proreze, "mi smo Margi rekli da ti pohađaš Popravni dom svetog Bruta za nepopravljive dječake."

"Što?" vrisne Harry.

"A ti ćeš, klinjo, to i potvrditi, inače će biti zlo i naopako", pro-sikće tetak Vernon.

Harry je sjedio na stolcu, blijed i bijesan, i piljio u tetka Vernona jedva vjerujući svojim ušima. Teta Marga dolazi im u goste na tjedan dana - bio je to najgori rođendanski dar koji su mu Durslevjevi ikad dali, uključujući i onaj par starih čarapa tetka Vernona.

"E pa, Petunijo," reče tetak Vernon teško ustajući sa stolca, "ja sad idem na kolodvor. Ideš li, Dudliču, sa mnom da se provozaš?"

"Ne idem", odgovori Dudley, koji se, otkako je tetak Vernon prestao prijetiti Harrvju, opet usredotočio na televiziju.

"Dudlič se mora dotle dotjerati za svoju tetiču", reče teta Petunia milujući Dudleyja po gustoj plavoj kosi. "Mamica mu je kupila prekrasnu leptir-mašnu."

Tetak Vernon potapše Dudleyja po plećki debelom kao u svinčeta.

Harrvju, koji je dotle sjedio kao u nekakvom jezovitom transu, padne odjednom nešto na pamet. Ostavi prepečenac, brže skoči na noge i pođe za tetkom Vernonom do ulaznih vrata.

Tetak Vernon upravo je oblačio ogrtač.

"Tebe ne vozim", zareži kad opazi Harrvja kako ga motri.

"Kao da bih ja htio poći s vama", hladno će Harry. "Nego, htio bih vas nešto drugo zamoliti."

Tetak Vernon odmjeri ga nepovjerljivim pogledom.

"Učenići treće godine u Hog... u mojoj školi, smiju ponekad posjećivati obližnje selo", reče Harry.

"Pa što?" obrecne se na nj tetak Vernon uzimajući automobilske ključeve s kuke pokraj vrata.

"Vi biste za mene morali samo potpisati odobrenje", izusti Harry brzorečicom.

"A zašto bih ja to morao?" naruga mu se tetak Vernon.

"Pa, ovaj," nastavi Harry pomno važući riječi, "meni neće biti baš lako pretvarati se pred tetom Margom da idem u tu svetu Kako--seono-zove..."

"Popravni dom svetog Bruta za nepopravljive dječake!" izdere se tetak Vernon. Harrvju je bilo drago kad je u glasu tetka Vernona razabrao jasnu primjesu panike.

"Točno", potvrdi Harry mimo motreći veliko, purpurno lice tetka Vernona. "Nije to baš lako upamtiti. A mora se i izgovoriti tako da zvuči uvjerljivo, je li? Što će biti ako se slučajno zabunim?"

"E, onda ću te izmlatiti kao vola u kupusu!" zaurla tetak Vernon i pođe prema Harrvju s podignutom šakom, ali se Harry ne makne s mjesta.

"Ako me i izmlatite, teta Marga neće zaboraviti ono što ću joj možda reći", reče on mračnim glasom.

Tetak Vernon se zaustavi, onako podignute ruke. Lice mu je bilo ružno, bušje boje.

"Ali, ako mi potpišete to odobrenje", nastavi brže-bolje Harry, "kunem vam se da ću dobro upamtiti u koju školu navodno idem, i da ću se držati kao bez... kao da sam normalan i sve ostalo."

Harry je vidio kako tetak Vernon napeto razmišlja, iako je iske-sio zube a žila mu na sljepoočicama nabrekla.

"Dobro", najposlije odsiječe tetak kao na panju. "Ja ću dobro paziti kako se ti ponašaš dok teta Marga bude ovdje kod nas. Ako do samog kraja ne prijeđeš granice pristojnosti, i ako ostaneš pri dogovorenoj priči, potpisat ću ti to tvoje šugavo odobrenje."

I naglo se okrene, otvori ulazna vrata i tako snažno zalupi njima da s vrha vrata ispadne jedno malo staklo.

Harry se ne vrati u kuhinju nego se popne u svoju sobu na katu. Ako se kani ponašati kao pravi bezjak, najbolje će biti da s time odmah počne. Polako i tužno pokupi svoje rođendanske darove i čestitke i sakrije ih uz zidačnice pod nepričvršćenu podnicu. Zatim pride Hedviginoj krletki. Učini mu se da se Errol već oporavio. I on i Hedviga su spavali, s glavom pod krilom. Harry uzdahne i oboje ih probudi.

"Hedviga," reče sovi sumornim glasom, "moraš se izgubiti odavde na tjedan dana. Odleti odmah s Errolom, Ron će se već pobrinuti za vas. Ja ću mu napisati pisamce koje ćeš mu ti odnijeti. I nemoj me tako gledati!" Hedviga gaje prijekorno motrila svojim krupnim očima jantarne boje. "Nisam ja ništa kriv. To je jedini način da dobijem odobrenje da s Ronom i Hermionom posjetim Hogsmeade."

Nakon desetak minuta Errol i Hedviga (kojoj je Harry za nogu privezao pisamce za Rona) izletjeli su kroz prozor i nestali. Osjećajući se jedno i kukavno, Harry spremi praznu krletku u ormar ispod stepenica.

Ali nije imao mnogo vremena za promišljanje. Začas mu je teta Petunia doviknula iz prizemlja neka odmah siđe i spremi se za dolazak drage gošće.

"I daj sredi malo tu svoju kosu!" dobaci mu teta Petunia kad je sišao u predsoblje.

Harry nije vidio svrhe u tome da pokuša zalazati kosu. Teta Marga ionako ga uvijek najradije kritizira, pa što bude neuredniji, to će ona

biti zadovoljnija.

Uskoro izvana dopre škripa šljunka, jer je tetak Vernon upravo stizao automobilom natraške, a onda se razlegne lupka automobilskim vratima i koraci na stazi u vrtu ispred kuće.

"Otvori im vrata!" prosikće teta Petunia Harrvju. Osjećajući mučnu težinu u želucu, Harry otvori ulazna vrata.

Pred vratima je stajala teta Marga. Bila je vrlo slična tetku Ver-nonu. Imala je veliku, mesnatu glavu i bila sva crvena u licu, a imala je čak i brčiče, samo što joj nisu bili onako čupavi. U jednoj je ruci držala velik kovčeg, a ispod pazuha druge ruke nosila je starog i zlovoljnog buldoga.

"A gdje je moj Dudlič?" zaurla teta Marga. "Gdje je moj dragi sinovičić?"

Dudley se dogega u predsoblje - plava mu kosa zalizana uz debelu glavu a leptir-kravata jedva se nazire ispod višestrukog pod-voljka.

Teta Marga gurne kovčegom Harrvja u trbuh tako da ovaj ostane bez daha, pa zgrabi jednom rukom Dudlevja u čvrst zagrljaj i cmokne ga u obraz.

Harry je dobro znao da Dudley trpi zagrljaj tete Marge samo zato što će biti pristojno plaćen za nj. I doista, kad su se napokon razdvojili, Dudley je u tustoj šaci držao novčanicu od dvadeset funta.

"Petunijo!" cikne teta Marga i prođe mimo Harrvja kao daje on tek vješalica za šešire. Teta Marga i teta Petunija se poljube, odnosno teta Marga snažno pritisne svoje velike vilice uz jagodičnu kost tete Petunije.

Napokon se pojavi i tetak Vernon i zatvori za sobom vrata slatko se smješkajući.

"Jesi li za čaj, Margo?" zapita. "A što ćemo dati Rasparaču?"

"I Rasparač će popiti malo čaja iz mog tanjurića", reče teta Marga kad svi nagrnu u kuhinju. Harrvja su ostavili sama u predsoblju s kovčegom, ali njemu to nije bilo krivo. Njemu je bilo sve po volji, samo da ne bude s tetom Margom, pa je uzeo tegliti kovčeg uza stube da ga odnese u gostinsku sobu. Nije mu se ni najmanje žurilo.

Kad je opet došao u kuhinju, teta Marga je već bila poslužena čajem i voćnim kolačima, a Rasparač je glasno srkao u kutu. Harry je zapazio kako se teta Petunia malčice trgnula kad je vidjela da joj je buldog poprskao čisti pod čajem i slinom.

"A tko ti, Margo, čuva ostale pse?" upita je tetak Vernon.

"Ah, ostavila sam ih na čuvanje pukovniku Fubsteru", odgovori mu teta Marga na sav glas. "On je sad u mirovini pa mu neće škoditi da se malo pozabavi njima. Ali, nisam mu ipak mogla ostaviti starog, dobrog Rasparača. On previše tuguje kad ja nisam uz njega."

Čim je Harry sjeo, Rasparač je zarežao, a teta Marga prvi put obrati pozornost na Harrvja.

"Tako, dakle!" okosi se na njega. "Još si tu?"

"Jesam", odgovori Harry.

"Nemoj mi odgovarati 'jesam' takvim nezahvalnim tonom", zareži teta Marga. "Od Vernona i Petunije zbilja je lijepo što te drže pod svojim krovom. Ja te na njihovu mjestu ne bih držala. Da su te meni donijeli pred vrata, ja bih te smjesta šupirala u sirotište!"

Harrvja je svrbio jezik da joj odbrusi da bi radije živio i u sirotištu nego kod Durslevjevih, ali se svlada pri pomisli na odobrenje za posjet Hogsmeadeu. Štoviše, bolno se nasmiješi.

"Nemoj mi se sad tu smijuckati!" zagrmi teta Marga. "Vidim da nisi ništa bolji nego što si bio. A ja se nadala da će te u školi batinama naučiti da se pristojno ponašaš." Progutavši velik gutljaj čaja, obriše brčiče i zapita: "A kamo si ga Vernone, ono poslao?"

"Kod Svetog Bruta", umah joj odgovori tetak Vernon. "To je prvorazredna škola za beznadne slučajeve."

"A, tako", reče teta Margo. "A služe li se, klinjo, kod Svetog Bruta i šibom?" dovikne mu preko stola.

"Pa, ovaj..."

Tetak Vernon klimne mu glavom iza leđa tete Marge.

"Da", odgovori Harry. A onda, zaključivši da treba pošteno odigrati svoju ulogu, nadoda: "Stalno nas tuku."

"Izvršno", opet će teta Marga. "Ja sam protiv onih besmislica idimi-dodimi, hoćeš-nećeš, o tome da se ne tuče one koji su to zaslužili. U devedeset devet od sto slučajeva najbolji je lijek šiba. Jesu li te bar višeput istukli?"

"O da", potvrdi Harry. "Bezbroj puta."

Teta Marga opet stisne oči.

"I dalje mi se ne sviđa taj tvoj ton, klinjo", reče mu. "Ako ti možeš o šibanju govoriti tako bezbrižno, onda znači da te nikad nisu pošteno išibali. Petunijo, da sam ja na tvom mjestu, ja bih im pisala. Reci im čisto i bistro da nemaš ništa protiv toga da se u slučaju ovoga dečka posluže i krajnjom silom."

Tetak Vernon pobjao se valjda da bi Harry mogao zaboraviti na njihov sporazum; bilo kako mu drago, iznenada je promijenio temu razgovora.

"A jesi li, Margo, slušala jutros vijesti? Što veliš na onog bjegunca iz zatvora, a?"

Dok se teta Marga sve više osjećala kod kuće, Harry je zatjecao sebe kako gotovo čeznutljivo misli na život u Kalininu prilazu broj četiri bez nje. Tetak Vernon i teta Petunia obično su bili sretni kad nisu susretali Harrvja, a i Harrvju je to bilo sasvim po volji. Međutim, teta Marga željela je neprestano držati Harrvja na oku kako bi

mu mogla gromoglasno savjetovati što da radi. Uživala je uspoređivati Harrvja s Dudlevjem, a duša joj je bila kupovati Dudlevju skupe darove šibajući istodobno Harrvja pogledom, baš kao da ga izaziva da je upita zašto nije i on dobio kakav poklon. Isto je tako neprestance nabacivala pretpostavke o tome zašto je Harry tako nevaljao. "Ne smiješ, Vernone, kriviti sebe što je taj mali takav kakav jest", rekla je za ručkom trećeg dana svoga boravka kod njih. "Ako je nešto samo po sebi pokvareno, tome nema pomoći."

Harry je nastojao koncentrirati se na jelo, ali su mu ruke podrhtavale i sav se zajapurio od gnjeva. Misli radije na odobrenje, govorio je sam sebi. Misli na Hogsmeade. Ne govori ništa. Nemoj ustajati...

Teta Marga posegne za čašom vina.

"To ti je jedno od osnovnih pravila svakog uzgoja", nastavi ona. "To se najljepše vidi kod pasa. Ako s kujom nešto nije u redu, ni sa štenetom neće biti sve u redu..."

U taj mah čaša vina koju je teta Marga držala u ruci odjednom prsne. Krhotine stakla razlete se na sve strane a teta Marga se sva zapjeni i zažmirka. Niz veliko, crveno lice cijedilo joj se vino.

"Margo!" cikne teta Petunia. "Margo, kako ti je?"

"Ne brini", zarokće teta Marga otirući lice ubrusom. "Bit će da sam je suviše čvrsto stisnula. To mi se neki dan dogodilo i kod pukovnika Fubstera. Nema razloga za zabrinutost, Petunijo, ja imam jako čvrst stisak..."

Ali teta Petunia i tetak Vernon sumnjičavo su gledali Harrvja, pa on zaključio da će najbolje biti odreći se pudinga i što prije pobjeći od stola.

Kad se našao u predsoblju, nasloni se na zid teško dišući. Već poodavno nije mu se ništa slično dogodilo, nije izazvao nikakvu eksploziju. To mu se više ne smije dogoditi. Nije samo Hogsmeade u pitanju, ako ovako nastavi, imat će okapanja i s Ministarstvom magije.

On je još bio maloljetni čarobnjak pa mu je, po čarobnjačkim zakonima, bilo zabranjeno baviti se magijom izvan škole. Osim toga, već je kažnjavan zbog sličnih prijestupa. Prošlog je ljeta dobio službenu opomenu u kojoj je jasno rečeno da mu prijeti isključenje iz škole u Hogwartsu ako Ministarstvo slučajno dozna da se bavi magijom u Kalininu prilazu.

Čuo je kako Durslevjevi ustaju od stola pa pohita uza stube.

Harry je iduća tri dana izdržao tako što je uporno razmišljao o svom Priručniku za njegovu čarobne metle kad god bi se teta Marga okomila na nj. Ta je metoda vrlo dobro funkcionirala, iako mu je pogled pri tome bivao staklenast jer je teta Marga sve češće izražavala mišljenje daje on duševno zaostao.

Napokon, naposljetku, došla je i posljednja večer Margina boravka kod njih. Teta Petunia spravila je izvrsnu večeru a tetak Vernon naćeo nekoliko boca vina. Pokušali su juhu i pojeli predjelo od lososa a da nijedanput nisu spomenuli Harryjeve mane. Dok su jeli piti od pjene bjelanca s limunom, tetak Vernon ih je sve zagnjavio dugom pričom o Grunningsu, svojoj tvornici bušilica. Zatim je teta Petunia skuhalo kavu a tetak Vernon donio bocu konjaka.

"Smijem li te, Margo, dovesti u napast?"

Teta Marga bila je već popila poprilićno vina pa je bila sva crvena u licu.

"Dobro, ali samo jednu ćašicu", pristala je smijuckajući se. "Ma još malo... daj još malo... tako, tako."

Dudlev je jeo već ćetvrtu krišku torte. Teta Petunia pijuckala je kavu ispruživši mali prst u stranu. Harry bi se bio najradije pokupio u svoju sobu, ali je zapazio kako tetak Vernon ljutilo sijeva svojim sitnim očima, pa se pomirio s tim da ostane sjediti do kraja.

"Aaah!" izusti teta Marga oblizujući se i odlažući praznu ćašicu. "Izvrsna večerica, Petunijo! Ja ti obićno kod kuće navećer samo nešto malo prepržim, jer imam dvanaest pasa za koje se moram brinuti..." Podrigne se i pogladi po velikom trbuhu pokrivenom tvi-dom.

"Oprostite. Ali zbilja volim gledati ovako zdrava i krupna djećaka", produži namigujući na Dudlevja. "Ti ćeš, Dudliću, biti ljudina od ćovjeka, kao i tvoj otac. Da, Vernone, daj mi još malo tog konjaka..."

"A ovaj ovdje..."

Ona mahne glavom prema Harryju, koji osjeti kako mu se želudac grći. Prirućnik, brže-bolje pomisli.

"On je sav nekako jadan, kržljiv. Tako isto biva i sa psima. Ja sam lani pukovniku Fubsteru dala jedno štene da ga utopi. Izgledao je kao mali štakor. Slabaćak. Neishranjen."

Harry se nastojao prisjetiti što piše na dvanaestoj stranici knjige: Ćarolija kojom se ubrzava sporo kretanje metle unatrag.

"Sve je to pitanje krvi, kao što sam vam neki dan rekla. Loša krv jednostavno kad-tad izbije na vidjelo. Ne mislim ja, Petunijo, ništa loše o tvojoj familiji," nadoda i pogladi teti Petuniji košćatu ruku svojom lopatastom šakom, "ali tvoja je sestra bila mućak. Takvih se mućaka nađe i u najboljim familijama. I onda je još pobjegla s onom propalicom i eto vam rezultata svega toga ovdje pred nama."

Harry je zurio u svoj tanjur a u ušima mu je nekako ćudno zvonilo. Dohvati metlu ćvrsto za rep, pomisli. Ali nije se mogao sjetiti kako dalje ide taj citat. Ćinilo mu se da ga glas tete Marge buši kao bušilica tetka Vernona.

"A taj Potter," produži teta Marga glasno, pa dohvati bocu konjaka i natoći ga sebi prolijevajući po stolnjaku, "nikad mi niste rekli što je on bio po zanimanju?"

Tetak Vernon i teta Petunia izgledali su kao da sjede na iglama. Ćak je i Dudlev digao pogled s torte i zapiljio se u roditelje.

"On... nije ništa radio", odgovori tetak Vernon i zime na Har-ryja. "Bio je nezaposlen."

"To sam si i mislila!" opali teta Marga, dobrano potegne iz ćašice i obriše bradu rukavom. "Ništarija, niškoristi, gotovan, koji..."

"Nije istina", iznenada će Harry. Svi za stolom umuknu. Harry se sav tresao. Nikad se u životu nije ovako razljutio.

"Još malo konjaka!" vrisne tetak Vernon, blijed kao krpa, i istoći ostatak konjaka u ćašicu tete Marge. "A ti, balavce", obrati se Harryju, "smjesta u krevet!..."

"Pusti ga, Vernone!" štucne teta Marga i podigne ruku, zagledana svojim sitnim, krvlju podlivenim očima u Harryja. "Nastavi samo, klinjo, nastavi! Ponosiš se svojim roditeljima, jel' da? A oni su ti poginuli u automobilskoj nesreći (sigurno su bili pijani)..."

"Nisu oni poginuli u automobilskoj nesreći!" reće Harry i skoći na noge.

"Jesu, poginuli su u automobilskoj nesreći, odurni mali lažljivće, i ostavili tebe na teret pristojnim, poštenim rođacima!" podvrisne teta Marga sva naduta od gnjeva. "Ti si jedan bezobrazni, nezahvalni šmrkavac..."

Ali odjednom teta Marga ušuti. Naćas se ućini daje ostala bez rijeći. Reklo bi se da se sva nadula od neizrecivog gnjeva - samo što se i dalje nadimala. Velika, crvena glava poćela se širiti, sitne joj oći nabrekle a usta se toliko razvukla da nije više mogla ni rijeći izgovoriti. Idućeg trenutka otkrknulo joj je nekoliko puceta na jakni od tvida i odbilo se od zidova... Teta Marga nadimala se poput ćudovišnog balona, trbuh joj ispao iz pojasa na jakni od tvida, a prsti joj bili nalik na salame...

"Margo!" viknu, tetak Vernon i teta Petunia uglas dok se ćitavo tijelo tete Marge poćelo dizati sa stolice prema stropu. Sad je već bila potpuno okrugla, kao kakva velika plutaća sa svinjskim očima. Ruke i noge sablasno joj stršile dok se penjala uvis glasajući se kao da ju je udarila kap. Rasparać je uletio u sobu i poćeo bjesomućno lajati.

"Neeeeece!"

Tetak Vernon dohvati je za nogu i pokuša je zadržati, ali umalo da nije i njega podigla s poda. Idućeg trenutka Rasparać skoći na tetka Vernona i ugrize ga za nogu.

Prije nego što gaje mogao itko zadržati, Harry izjuri iz blagovaonice i zaustavi se pred ormarom ispod stepenica. Vrata se ormara kao nekim ćudom sama otvore ćim je posegnuo rukom za njima. U tren oka odvuće svoj kovćeg do ulaznih vrata. Odjuri uza stube na kat, baci se pod krevet, izvuće neprićvršćenu podnicu i zgrabi jastućnicu punu knjiga i rođendanskih darova. Izvuće se ispod kreveta, dohvati Hedviginu praznu krletku i sjuri se niza stube do svoga kovćega, baš u trenutku kad je tetak Vernon izletio iz blagovaonice s razderanom i krvavom nogavicom.

"Vraćaj se odmah!" poviće. "Vraćaj se odmah i... da si je vratio u normalno stanje!"

Ali Harryja je obuzeo nesavladiv bijes. Otvori kovćeg udarcem noge, izvadi iz njega svoj ćarobni štapić i uperi ga u tetka Vernona.

"Ona je to i zaslućila!" reće mu ubrzano dišući. "Zaslućila je to što ju je snašlo. A vi što dalje od mene!"

Tražio je pipajući iza sebe zasun navratima.

"Ja odlazim", reće još. "Dosta mi je svega."

Sljedećeg je trenutka bio već vani, u mraćnoj i tihoj ulici, vukući za sobom teški kovćeg i noseći pod pazuhom Hedviginu krletku.

MOĆNI AUTOBUS

Harry je odmakao nekoliko ulica od Kalinina prilaza tegleći kovćeg i predišući od napora dok se nije napokon skljkao na zidić u Magnolijinu vijencu. Posve je mirno sjedio na njemu svejednako prožet gnjevom i osluškivao kako mu srce mahnitno lupa.

Ali nakon što je desetak minuta sjedio sam u mraćnoj ulici, obuzme ga novi osjećaj - panika. S koje god strane pogledao na situaciju, nikad nije bio u gorem škripcu. Ostao je nasukan, posve sam, u mraćnom bezjaćkom svijetu a da se nikom ne može obratiti. Najgore je od svega bilo to što se maloprije poslužio ozbiljnom ćarolijom, što znaći da će ga gotovo sigurno iskljućiti iz škole u Hog-wartsu. Tako se teško ogriješio o Dekret o ogranićavanju ćarobnjać-ke djelatnosti maloljetnika da se ćudio što se predstavnici Ministarstva magije nisu već okomili na njega tu gdje sjedi.

Zadržtao je i bacio pogled s jednog na drugi kraj Magnolijina vijenca. Što će biti s njim? Hoće li ga uhititi ili će jednostavno biti izopćen iz ćarobnjaćkog svijeta? Sjeti se Rona i Hermione i srce mu još više klone. Bio je uvjeren da bi mu Ron i Hermiona i sad vrlo rado pomogli, ali su oboje bili u inozemstvu, a bez Hedvige, ionako nije mogao uspostaviti vezu s njima.

Nije imao ni bezjaćkog novca. Imao je tek nešto ćarobnjaćkih novćića u novćarci na dnu kovćega, ali se ostatak blaga koje su mu roditelji bili ostavili nalazio u trezoru ćarobnjaćke banke Gringotts u Londonu. A kako će dovući ovaj svoj kovćeg ćak do Londona?

Osim ako ne...

Pogleda svoj ćarobni štapić koji je još grćevito držaao u ruci. Ako je već iskljućen iz škole (srce mu je lupalo bolno brzo), onda neće ništa škoditi da se posluži još kojom ćarolijom. Ostao mu je još ćarobni plašt nevidljivosti koji je naslijedio od oca - kako bi bilo da ćarolijom ućini da mu kovćeg bude lak kao pero pa da ga sveže za metlu, da se zaogne ćarobnim plašćem i odleti u London? Ondje bi mogao poćići ostatak novca iz trezora i... zapoćeti život kao otpadnik. Bila je to grozna perspektiva, ali ne može ni sjediti ovdje unedogled, jer bi se uskoro mogla pojaviti bezjaćka policija kojoj će morati objasniti što radi u gluho doba noći na ulici, s kovćegom punim knjiga ćarobnih formula i s metlom...

Ponovo otvori kovčeg i potraži u njemu čarobni plašt nevidljivosti, ali prije nego što gaje uspio naći, iznenada se uspravi i pogleda još jednom oko sebe.

Zbog nekog čudnog bockanja u šiji imao je osjećaj da ga netko promatra, iako je ulica bila pusta i ni jedan od prozora na velikim kvadratnim kućama oko njega nije bio osvijetljen.

Iznova se sagne nad kovčeg, ali se gotovo istog trena opet uspravi i grčevito stisne u ruci čarobni štapić. Prije bi se moglo reći da je naslutio nego čuo kako netko ili nešto stoji iza njega u uskom prostoru između garaže i ograde. Napeto se zagleda u taj mračni prolaz. Kad bi se bar što pomaklo, da zna je li to samo mačka lualica ili... ili nešto drugo.

"Lumos", promrmlja Harry a na vrhu štapića pojavi se svjetlo koje ga malne zasjeni. Podigne štapić visoko u zrak. Iznenada se za-svijetli gruba fasada zgrade broj dva i bijesnu vrata garaže, a između njih Harry sasvim jasno ugleda obrise nečega velikog, sa širokim, užagrenim očima.

Harry ustukne i spotakne se o kovčeg. Kad je ispružio ruku da ne padne, štapić mu ispadne iz ruke i najednom se on nađe u jarku.

Odjekne zaglušan prasak a Harry podigne ruke da zakloni oči od iznenadnog, zasljepljujućeg svjetla...

Kriknuvši prevrne se opet na nogostup, u posljednji čas. Trenutak zatim orijaški par kotača i farova zaustavi se škripeći gumama pred samim Harryjem. Kad je podigao glavu, Harry vidje daje pred njim dvokatni autobus, jarkopurpurne boje, koji se tu tko zna otkud stvorio. Iznad vjetrobrana pisalo je zlatnim slovima Moćni autobus.

Harry načas pomisli da mu se nakon pada pomutio um. Ali tada iz autobusa iskoči kondukter u purpurnoj odori i na sav glas progovori u mraku:

"Dobro došli u Moćni autobus, prometno sredstvo za hitne slučajeve nastradalih vještica i čarobnjaka. Samo pružite ruku u kojoj držite čarobni štapić i ukrcajte se u autobus, kojim ćemo vas odvesti kamo god želite. Ja se zovem Stan Shunpike i bit ću večeras vaš konduk..."

Kondukter iznenada ušuti. Tek je tad opazio da Harry još sjedi na trotoaru. Harry dohvati svoj čarobni štapić i osovi se na noge. Izbliža primijeti daje Stan samo koju godinu stariji od njega, da mu je najviše osamnaest ili devetnaest godina, da ima velike, izbuljene oči i lijep broj bubuljica.

"Što s' dolje?" upita ga Stan posve drukčijim, neprofesionalnim glasom.

"Pao sam", odgovori mu Harry.

"A što s' pa'?" zasmijulji se Stan.

"Nisam namjerno pao", odvratil Harry zlovoljnim glasom. Poderao je traperice na koljenu, a iz ruke kojom se dočekao pri padu curila mu je krv. Ojdnom se sjeti zašto je pao, pa se brže okrene i zagleda u prolaz između garaže i ograde. Prolaz je bio jarko osvijetljen farovima Moćnog autobusa, ali u njemu nije bilo nikoga.

"Usto piljiš?" upita ga Stan.

"Tu je maloprije bilo nešto veliko i crno", reče mu Harry nesigurno pokazujući na prolaz. "Nešto kao pas... samo ogromno..."

Ponovo svrne pogled na Stana koji je malko zinuo. Obuzet nelagodnom, Harry opazi kako se Stan zagledao u njegov ožiljak na čelu.

"A što 'maš na čelu?" iznenada ga upita Stan.

"Ništa", odgovori brže Harry i namakne kosu na čelo. Ako ga doista traži Ministarstvo magije, ne želi im olakšati posao.

"A što s' zoveš?" opet će Stan.

"Neville Longbottom", odgovori Harry. Bilo je to prvo ime koje mu je palo na pamet. "I tako... ovaj autobus", nastavi brže-bolje ne bi li vratilo Stanovu pozornost na nešto drugo, "veliš da ovaj autobus vozi kamo god želim?"

"Jes' tako", ponosno potvrdi Stan, "gdjegod hoš, al' na suhom. Pod vodu ne moš. A čuj," produži opet pomalo sumnjičavo, "jes' ti nas opće zva'?" Jes' mah'o štap'čem?"

"Jesam", brzo potvrdi Harry. "Nego, koliko bi stajala karta do Londona?"

"Jedanaest srpa", odgovori Stan, "al' za trinaest 'maš i 'ruču čok'ladu, a za petnaest i termofor i kef ću za zube koje god farbe hoš."

Harry pročeprka još jednom po svom kovčegu, izvadi iz njega novčarku i tutne Stanu u ruku nekoliko srebrnjaka. Tada on i Stan podignu zajedno kovčeg i ukrcaju ga u autobus, s Hedviginom kletkom na vrhu.

U autobusu nije uopće bilo sjedala. Umjesto njih bilo je pet-šest mesinganih kreveta uz prozore zastrte zastorima. Uz svaki krevet gorjele su svijeeće u držačima i osvijetljavale stijenke obložene drvom. Jedan mali čarobnjak s noćnom kapiicom na glavi što je ležao na krevetu u dnu autobusa promrmlja: "Ne bih sad, hvala, upravo kiselim par puževa." I ponovo se prevrne u krevet.

"Evo, otaj tvoj", šapne Stan gurajući Harryjev kovčeg pod krevet iza sama vozača, koji je sjedio u naslonjaču za volanom. "A otaj je naš šofer, Ernie Prang. Ern, otaj ti je Neville Longbottom."

Ernie Prang, postariji čarobnjak s debelim naočalama, klimne glavom Harryju, koji opet nervozno namjesti kosu na čelu i sjedne na svoj krevet.

"Ajd' nagori!" reče Stan sjedajući u naslonjač do Ernieja.

Ponovo se razlegne strahovit prasak, a idućeg irena Harry se nađe na leđima u svom krevetu, kamo ga je bacila brzina Moćnog autobusa. Pošto se uspravio, Harry se zagleda kroz mračni prozor i opazi da sad jure potpuno drukčijom ulicom. Stan je pak s velikim užitkom promatrao Harryjevu zgranutu facu.

"Tudekarce smo bili kadli si nam mahn'o", reče Stan. "Di li smo li sad, Ern? Negdi u Walesu?"

"Mda", izusti Ernie.

"A kako to da bezjaci ne čuju ovaj autobus?" priupita ga Harry. "Bezjaci!" prezirno progundā Stan. "A znaš nji, ti ti nikad ne slušaju, nit' gledaju, nit' bogme primijećuju."

"Stan, daj probudi gospu Marshovu", reče Ern. "Skor' smo u Abergavennju."

Stan prođe pored Harryjeva kreveta i popne se uz uske drvene stube. Harry je još gledao kroz prozor osjećajući sve veću nervozu. Činilo mu se da Ernie još nije potpuno svladao vještinu upravljanja autobusom. Moćni autobus penjao se svakog časa na trotoar, ali nikad ni u šta nije udario, jer su nizovi uličnih svjetiljaka, poštanski sandučići i košarice za smeće skakali u stranu kad bi im se autobus približio, a čim bi prošao, vraćali su se na svoja mjesta.

Stan se vrati niza stube, a za njim se pojavi vještica, pomalo zelena u licu, u putnom ogrtaču.

"Ev' nas, gospa Marshova", zadovoljno objavi Stan kad Ern naglo pritisne kočnicu a kreveti se u autobusu pomaknu naprijed za otprilike pola metra. Gospa Marshova pokrrije rupčićem usta i zate-tura niza stube. Stan dobaci za njom njezinu torbu i zalupi vratima. Ponovo odjekne strahovit prasak i autobus zatutnja uskim drvoredom izvan grada. Drveće je ispred njega skakalo na stranu.

Harry ne bi mogao spavati čak i daje putovao autobusom koji ne bi neprestano kloparao i poskakivao brzinom od sto šezdeset kilometara na sat. Zeludac mu se okretao dok je razmišljao o tome što će još biti s njim, i jesu li Durslevjevi uspjeli skinuti tetu Margu sa stropa.

Stan je pak raširio pred sobom primjerak Dnevnog proroka i čitao držeći jezik među zubima. Čovjek upalih obraza i duge, raščupane kose na velikoj fotografiji namigne jedva primjetno Harryju s naslovne stranice. Izgledao mu je, začudo, nekako poznat.

"Taj čovjek na slici!" reče smetnuvši načas s uma svoje brige. "Bio je u vijestima na bezačkoj televiziji!"

Stanlev se vrati na naslovnu stranicu i naceri.

"Sirius Black!" reče klimajući glavom. "Ma neg' daje bi' na bez-jačkim vijestima, Neville. Di ti živiš?"

I s visoka se naceri tupom izrazu na Harryjevu licu, izvuče iz novina naslovnu stranicu i dodaje Harryju.

"Ti b' trebo, Neville, ipak malo više čitat novine!"

Harry prinese novine svjetlu svijeeća i pročita ovo:

BLACK JOŠ NA SLOBODI

Sirius Black, vjerojatno najozloglašeniји zatvorenik koji je ikad bio zatočen u tvrđavi Azkaban, još je uvijek u bijegu, potvrdilo je danas Ministarstvo magije.

"Činimo sve što je u našoj moći da ponovo uhvatimo Blacka", izjavio je jutros ministar magije Cornelius Fudge, "a čarobnjačku zajednicu molimo da sačuva mir."

Neki su članovi Međunarodnog saveza čarobnjaka zamjerali Fudgeu što je i bezjačkog premijera obavijestio o ovoj krizi.

"Pa, znate, stvarno sam morao to učiniti", zlovoljno je izjavio Fudge. "Black je manijak. On je opasan za svakoga tko mu se nade na putu, bio on čarobnjak ili bezjak. Premijer mi je pružio uvjerenja da neće nikome ni zucnuti o Blackovu pravom identitetu. Budimo pošten i priznajmo - tko bi mu uopće vjerovao?"

Bezjacima je rečeno da je Black naoružan pištoljem (jednom vrstom metalnog čarobnog štapića kojim bezjaci ubijaju jedan drugoga). Čarobnjačka zajednica živi u strahu od masakra sličnog onome od prije dvanaest godina, kad je Black jednom jedinom kletvom pobio trinaestero ljudi.

Harry pogleda u zasjenjene oči Siriusa Blacka, jedini dio njegova lica upalih obraza koji se doimao živo. Harry nije nikad u životu vidio vampira, ali je vidio slike vampira na predavanjima iz Obrane od mračnih sila. Black je, sa svojom voštanom, bijelom puti, izgledao baš kao vampir.

"Opasna tipčina, jel'da?" reče Stan, koji je gledao Harrvja dok je ovaj čitao novine.

"I taj je pobio trinaestero ljudi?" reče Harry vraćajući naslovnu stranicu novina Stanu. "Jednom jedinom kletvom?"

"Jes' daje", odgovori Stan. "I to još pred svjedoc'ma usred bijela dana. To t' je bila vel'ka frka, jel'da, Ern?"

"Mda", potvrdi Ern sumornim glasom.

Držeći ruke na naslonu, Stan se okrene u naslonjaču da bolje vidi Harrvja.

"Black ti je bi' vel'ki pristaša Znaš-već-koga", reče.

"Što, Voldemorta?" priupita ga Harry bez razmišljanja.

Čak i prištevi na Stanovu licu probljede, a Ern tako naglo zavrti volan da je čitava jedna farmerska kuća morala skočiti u stranu da izmakne autobusu.

"Jes' ti lud?" vrisne Stan. "Što s' mu rek'o ime?"

"Oprosti", ispriča se brže-bolje Harry. "Oprosti, zaboravio sam..."

"Zaboravio!" izusti Stan slabašnim glasom. "Ti vraga, što m' srce tuče!"

"I tako... dakle... Black je bio pristaša Znaš-već-koga?" ponovi Harry kao da se ispričava.

"Aha", potvrdi Stan držeći se svejednako za prsa. "Aha, to jes'. I to jako vjerni, bar se priča tako. E pa sad, kad se mali Harry Potter obračun'o s Znaš-već-s-kim", tu Harry opet nervozno namakne kosu na čelo, "pronašli su sve kompanjone Znaš-već-kog, jel'da, Ern? Skorom svi su tad nanjušili daje došo kraj, jer je Znaš-već-ko nest'o pa su s' pokrili uš'ma, al' ne i Sirius Black. Ču sam daje mislijo da b' mog'o bit prvi do Znaš-već-kog ako b' ovaj zavlado."

Što bilo da bilo, ufatilo ga, tog Blacka, posred ul'ce pune bezjaka, a Black ti izvuče štap'ć i rasturi po' ul'ce i zgromi jednog čarobnjaka i tuce bezjaka što s' našlo na putu. Jeza i groza, jel'da? A znaš ti što ga ondak učini?" prosljedi Stan dramatičnim šaptom.

"Što?" upita ga Harry.

"Smijo se", odgovori mu Stan. "Samo je stajao i smijao se. A kad su došla pojačanja iz Ministarstva magije, oš'o je s njima pitom k'o

janje, samo se smijao k'o lud. Jerbo on je stvarno lud, jel'da, Ern? Jel lud U' nije, a?"

"Ako i nije bio kad je otišao u Azkaban, sad bogme je", reče Ern polako, kao i obično. "Ja bi' sebe dig'o u zrak prije nego što bi kročio to mjesto. AF tako mu treba, nakon onog što je napravio..."

"A jes' se namučili to zataškati, jel'da, Ern?" opet će Stan. "Ipak je cijela ul'ca osla u zrak i tol'ko je bezjaka izgub'lo glavu. Što s' ono rekli, da s' dogodilo, Ern?"

"Rekli su daje plin eksploziv'o", progunda Ern.

"A sad ti on pobježe", nastavi Stan proučavajući opet Blackovo izmoždeno lice na slici u novinama. "Ni'ko nikad nije iz tog Azkaba-na zbris'o, jel'da, Ern? A kako je onda on. Pojma ti ja nemam kako. Bome strašno, jel'ne? Istina, kraj tih čuvara iz Azkabana neće baš dugo lunjati oko, a Ern?"

Ern se iznenada stresao.

"Daj, Stan, pričaj rade o nečem drugom, budi tako dobar! Sav se naježim kad čujem za te čuvarke iz Azkabana."

Stan neodlučno odloži novine a Harry se nasloni na prozor Moćnog autobusa osjećajući se gore nego ikad. I nehotice pomisli što sve Stan u dvije-tri noći napriča putnicima.

"A jes' ču' što napravi onaj Harry Potter? Taj ti je rođenu tetu napuh'o! I on je bi' u našem busu, jel'da, Ern? Bjež'o je k'o muha bez glave..."

I on je, Harry, prekršio čarobnjačke zakone, baš kao i Sirius Black. Bi li i on zbog napuhavanja tete Marge mogao završiti u Azkabanu? Harry nije znao ništa pouzdano o tom čarobnjačkom zatvoru, ali svi koji su mu pričali o njemu govorili su istim prestrašenim glasom. Lovočuvar u Hogwartu, Hagrid, proveo je lani dva mjeseca u njemu. Harry neće tako skoro zaboraviti izraz strave na Hagridovu licu kad su mu rekli kamo ga vode, a Hagrid je jedan od najhrabrijih ljudi koje on poznaje.

Moćni autobus jurio je i dalje kroz mrak rastjerujući ispred sebe grmove i stupove, telefonske javne govornice i drveće, a Harry je ležao, nemiran i jadan, na mekom krevetu. Nakon nekog vremena Stan se sjeti daje Harry platio i za vrući kakao, ali prolije sav kakao po Harryjevu jastuku jer je u tom trenu autobus naglo skrenuo od Anglesea prema Aberdeenu. Čarobnjaci i vještice silazili su jedno za drugim u spavaćim ogrtačima i papučama s gornjih katova i izlazili iz autobusa. Reklo bi se daje svima drago što odlaze.

Na kraju je Harry ostao jedini putnik u autobusu.

"E pa, onda, Neville," reče mu Stan i pljesne rukama, "gdjekamo os ti u Londonu?"

"U Zakutnu ulicu", odgovori mu Harry. "Moš", reče Stan, "paz' sad prim' se za nešt..." Tres!

Tu njali su po cesti Charing Crossa. Harry je sjedio i gledao zgrade i klupe kako se sklanjaju Moćnom autobusu s puta. Nebo je postalo malo svjetlije. Harry će se negdje pritajiti na koji sat, a onda će otići u Gringotts, čim se banka otvori, i nakon toga će otići... ni sam ne zna kamo.

Ern naglo pritisne kočnicu i Moćni autobus se zanesa i zaustavi ispred male i neugledne gostionice, Šupljeg kotlića, iza koje se nalazio čarobni ulaz u Zakutnu ulicu.

"Hvala vam", dobaci Harry Ern.

Skoči niza stube i pomogne Stanu da mu iskrca na pločnik kovčeg s Hedviginom krljetkom na vrhu.

"E pa, zbogom, onda!" pozdravi ga Harry.

Ali Stan ga nije čuo. Još je stajao na vratima autobusa i buljio u mračni ulaz u Šuplji kotlić.

"A, stigao si, Harry!" javi se nečiji glas.

Prije nego što se Harry dospio okrenuti, osjeti na ramenu nečiju ruku. U isti mah Stan vikne:

"Ajuj! Ern, dodaj vamo! Vamo dodaj!"

Harry digne pogled na čovjeka koji mu je stavio ruku na rame, i osjeti kako mu se želudac zgrčio od muke - naletio je na samog Corneliusa Fudgea, ministra magije!

Stan skoči iz autobusa na pločnik.

"Što s' to rekli ministre, kako se to Neville zove?" upita ga uzbuđenim glasom.
Fudge, punašan, onizak čovjek u dugoj, prugastoj pelerini, djelovao je promrzlo i iscrpljeno.
"Neville?" ponovi mršteći se. "Pa, ovo je Harry Potter."
"E pa znao sam!" radosno usklikne Stan. "Ern! Ern! Daj pogodi 'koje Neville! Ern! Otaj ti je Harry Potter! Evo, vidim mu i ožiljka na čelu!"
"Da", kiselu potvrdi Fudge. "E pa, drago mi je što je Moćni autobus usput pokupio Harrvja. Ali Harry i ja sad moramo u Šuplji kotlić..."
Fudge pojača pritisak na Harrvjevo rame i povede ga u gostionicu. Na vrata iza šanka izađe pogrbljena spodoba s fenjerom u ruci. Bijaše to Tom, naborani, bezubi gostioničar.
"Pronašli ste ga, gospodine ministre!" usklikne Tom. "Hoćete li štogod popiti? Pivo? Konjak?"
"Možda samo malo čaja", reče Fudge, koji još nije puštao Harrvja iz ruke.
Iza njih se razlegne struganje po podu i dahtanje. Uskoro se pojave Stan i Ern tegleći Harrvjev kovčeg i Hedviginu kletku i motreći uzbuđeno sve oko sebe.
"Što m' nisi rek' o Neville 'ko s' ti zapravo?" upita ga Stan oduševljeno gledajući Harrvja dok je Ernie, sa svojom sovinskom facom, radoznalo virio preko Stanova ramena.
"I molim vas, Tome, jedan separé", nestrpljivo reče Fudge.
"Bok", dobaci Harry tužnim glasom Stanu i Ernu kad Tom mahne Fudgeu prema hodniku iza šanka.
"Ajđ' bok, Neville!" dovikne Stan za njim.
Fudge povede Harrvja kroz uski hodnik za Tomovim fenjerom, a onda u mali separé. Nakon što Tom pucne prstima, na ognjištu se upali vatra. Tom se potom nakloni i izađe iz prostorije.
"Sjedi, Harry!" reče Fudge i pokaže mu na stolicu uz vatru.
Harry sjedne osjećajući kako se naježio, unatoč vatri. Fudge skine svoju prugastu pelerinu i odloži je, a onda zadigne hlače zagasito-zelenog odijela i sjedne sučelice Harrvju.
"Ja sam, Harry, Cornelius Fudge, ministar magije."
Dakako daje Harry to znao. On je već jednom vidio Fudgea, ali kako je u tom času nosio očevo čarobno plašt nevidljivosti, nije smio to sad priznati Fudgeu.
Ponovo se pojavi gostioničar Tom s pregačom pripasanom preko noćne košulje i donese im na pladnju čaj s pogačicama. Stavi pladanj na stol između Fudgea i Harrvja pa izađe iz separéa i zatvori vrata za sobom.
"E pa, Harry," reče Fudge točeći čaj, "moram ti priznati da si nam svima zadao grdnh brigu. Kako si mogao samo tako pobjeći od tete i tetka! Ja sam već pomislio... ali sad si bar na sigurnome, a to je najvažnije."
Fudge namaze pogačicu maslacem i gurne tanjur prema Harrvju.
"Jedi, Harry, izgledaš mi mrtav umoran. Elem... Bit će ti sigurno drago čuti da smo sanirali sve nezgodne posljedice napuhavanja gospođice Margaret Dursley. Prije nekoliko sati uputili smo u Ka-linin prilaz dva službenika Odjela za ispravljanje čarobnjačkih nezgoda. Oni su lijepo izdušili gospođicu Dursley i izbrisali joj sjećanje na tu nezgodu. Više se ničega ne sjeća. Stvar je ispravljena, baš kao da se ništa nije dogodilo."
Fudge se osmjehne Harrvju iznad ruba svoje šalice, kao ujak koji gleda svoga najdražeg nećaka. Harry, koji nije mogao vjerovati svojim ušima, zausti da nešto kaže, ali kako nije znao što bi rekao, ponovo zatvori usta.
"A, zabrinut si zbog toga što ne znaš kako su na to reagirali tvoji teta i tetak?" priupita ga Fudge. "E pa, neću, Harry, poreći da su jako ljuti na tebe, ali su spremni da te sljedećeg ljeta opet prime pod svoj krov, pod uvjetom da ostaneš u Hogwartsu preko božićnih i uskrasnih ferija."
Harrvju se napokon vrati dar govora.
"Ja uvijek ostajem u Hogwartsu preko božićnih i uskrasnih ferija", reče, "i uopće se ne želim vratiti u Kalinin prilaz."
"No, no, Harry, siguran sam da ćeš drukčije misliti čim se malo smiriš", pripomene Fudge zabrinutim glasom. "Ipak su ti oni najbliži rođaci, i vjerujem da se vi svi skupa volite... ovaj... u duši."
Harry nije imao volje ispravljati Fudgea. Još je čekao da čuje što će biti s njim.
"Sad nam još samo preostaje da odlučimo", nastavi Fudge mažući još jednu pogačicu maslacem, "gdje ćeš provesti posljednja dva tjedna ovih ferija. Predlažem ti da uzmeš sobu ovdje, u Šupljem kotliću, i da..."
"Čekajte malo," izlaze Harry, "a što je s mojom kaznom?"
Fudge zatrepće očima.
"Kakvom kaznom?"
"Pa, ja sam se ogrješio o zakon!" reče Harry. "O Dekret o ograničavanju čarobnjačke djelatnosti maloljetnika!"
"Ah, dragi moj dečko, nećemo te ipak kažnjavati zbog takve sitnice!" uzvikne Fudge i nestrpljivo odmahne pogačicom. "To je ipak bio nesretan slučaj! Mi ne šaljemo nikog u Azkaban samo zato što je napuhao tetu!"
To se ipak nikako nije slagalo s Harrvjevim dotadašnjim iskustvima s Ministarstvom magije.
"Pa, lani sam dobio službeni ukor samo zato što je kućni vilenjak razbio u tetkovo kući posudu s pudingom!" reče Harry mršteći se. "I Ministarstvo magije nije zaprijetilo da ću biti isključen iz škole u Hogwartsu ako se budem i dalje kod kuće bavio magijom!"
Ako Harrvja oči nisu varale, Fudge se najednom našao u neprilici.
"Prilike se, Harry, mijenjaju... treba štošta uzeti u obzir... u današnjoj klimi... ne želiš valjda biti isključen iz škole?"
"Dakako da ne želim", odgovori mu Harry.
"Pa, što se onda buniš?" nehajno se nasmiješi Fudge. "Hajde, pojedi bar jednu pogačicu, a ja ću dotle pogledati ima li Tom sobu za tebe."
Kad Fudge izađe iz sobe, Harry se zagleda za njim. Zbivalo se nešto zaista čudno. Zašto gaje Fudge uopće dočekao u Šupljem kotliću ako ne da ga kazni zbog onoga što je učinio? I, kad Harry malo bolje promisli, nije valjda uobičajeno da se ministar magije osobno plete u čarobnjačke djelatnosti malodobnika?
Fudge se vrati s gostioničarom Tomom.
"Harry, soba broj jedanaest je slobodna", reče mu Fudge. "Mislim da ćeš se u njoj ugodno osjećati. Samo još nešto, a vjerujem da ćeš i to razumjeti - ne želim da se smućaš po bezjačkom Londonu, je li ti jasno? Drži se samo Zakutne ulice. I svakog se dana vrati ovamo prije mraka. Valjda ti je jasno zašto? Tom će paziti na tebe umjesto mene."
"Razumijem," polako odvrati Harry, "ali zašto?..."
"Ne bismo valjda htjeli da opet zalutaš?" reče Fudge i srdačno se nasmije. "Ne, ne... najbolje će biti da znamo gdje si... Mislim..." Fudge se glasno nakašlje i uzme svoju prugastu pelerinu. "E, ja sad moram dalje, imam, znaš, posla preko glave." "Jeste li možda ušli u trag Blacku?" upita ga Harry. Fudgeu isklizne iz prstiju srebrna kopča na pelerini.
"Kako, molim? Ah, čuo si i za to... ovaj, nismo, nismo još, ali to je još samo pitanje vremena. Čuvari Azkabana nisu nikad dosad zatajili... i nikad ih još nisam vidio tako ljute." Fudge se malko naježi. "E pa, onda, do viđenja!"
I pruži ruku Harrvju, kojem iznenada, dok se rukovao, padne nešto na pamet.

"Ovaj... gospodine ministre? Smijem li vas nešto zamoliti?"

"Svakako", osmjehne se Fudge.

"Učenici treće godine u Hogvvarstu smiju posjećivati Hogsmea-de, ali meni teta i tetak nisu potpisali traženo odobrenje. Ne biste li mi ga vi mogli potpisati?"

Reklo bi se daje Fudgea obuzela nelagoda.

"Ah", uzdahne. "Ne. Ne, žao mi je, Harry, ali ja ti nisam ni roditelj ni skrbnik..."

"Ali vi ste ministar magije", gorljivo će Harry. "Ako mi vi dopustite..."

"Ne, žao mi je, Harry, propisi su propisi", odsječno će Fudge. "Možda ćeš moći dogodine posjetiti Hogsmeade. Zapravo, mislim da će biti bolje da ne ideš tamo... da... e pa, sad zbilja moram dalje. Želim ti, Harry, ugodan boravak ovdje!"

I pošto se po posljednji put osmjehne i stisne Harryju ruku, Fudge izađe iz sobe. Tom priđe Harryju ozarena lica.

"Izvolite za mnog, gospodine Potter", reče mu. "Ja sam već odnio gore vaše stvari..."

Harry pođe za Tomom uz lijepe drvene stube, do vrata s mesin-ganim brojem jedanaest, koja mu Tom otključa i otvori.

U sobi je bio vrlo udoban krevet, nekoliko komada ulaštenog hrastovog pokućstva i vatra što je veselo pucketala, a na vrhu ormara...

"Hedviga!" usklikne Harry.

Bijela sova škljocne kljunom i sleti Harryju na ruku.

"Imate jako pametnu sovu", zasmijulji se Tom. "Stigla je otprilike pet minuta poslije vas. Ako vam bilo što zatreba, gospodine Pot-ter, nemojte se ustručavati da mi kažete."

I ponovo se nakloni i izađe.

Harry je dugo sjedio na krevetu i rastreseno dragao Hedvigu. Nebo koje je vidio kroz prozor naglo se mijenjalo iz zagasita, baršunasta plavetnila u hladnu, čeličnu, zelenu boju, a onda polako u ružičastu, prošaranu zlatnim šarama. Harry je jedva mogao povjerovati da je prije svega nekoliko sati otišao iz Kalinina prilaza, da nije isključen iz škole i da su pred njim dva tjedna u kojima uopće neće vidjeti Durslevjeve.

"Ovo je, Hedviga, bila zbilja čudnovata noć", reče Harry i zijevne.

I ne skinuvši čak ni naočale, zavalio se na jastuke i zaspi.

ŠUPLJI KOTLIĆ

Harryju je trebalo nekoliko dana da se navikne na novu, neobičnu slobodu. Nikad prije nije mogao ustajati kad želi, ni jesti kad mu se prohtije. Mogao je čak i odlaziti kamo god hoće, samo da ostane u Zakutnoj ulici, a kako je ta duga ulica, popločena oblim kamenjem, bila prepuna najzamamnijih čarobnjačkih dućana na svijetu, nije ni pomišljao da prekrši riječ zadanu Fudgeu i odluta u bezjački svijet. Svakog je jutra doručkovao u Šupljem kotliću, gdje je rado promatrao ostale goste - smiješne male vještice iz provincije, koje su došle u kupovinu na jedan dan, poštovanja vrijedne čarobnjake koji su raspravljali o najnovijem uvodniku u listu Preobrazba danas, divlje vješce i promukle patuljke, a jednom čak i jednu ružnu babus-karu, pravu zlu vješticu, koja je ispod svoje debele, vunene kapuljače naručila porciju prijesne jetre.

Nakon doručka bi Harry otišao u stražnje dvorište, izvadio čarobni štapić, kucnuo njime po trećoj cigli s lijeve strane, iznad kante za smeće, i pričekao da se u zidu otvori nadsvođeni ulaz u Zakutnu ulicu.

Duge sunčane dane provodio je obilazeći dućane i jeduckajući ispod šarenih suncobrana ispred kafića, gdje su ostali gosti pokazivali jedni drugima što su kupili ("Ovo ti je, stari moj, lunaskop - ne moraš više prtljati oko karata Mjesečeve površine, kužiš?"), ili su razgovarali o slučaju Siriusa Blacka ("Ja osobno ne puštam više djecu samu van dok god ga ne strpaju opet u Azkaban"). Harry nije više morao pisati domaću zadaću pod pokrivačem uz pomoć džepne baterije. Sad je lijepo sjedio na jarkom suncu ispred sladoledarnice Floreana Fortescuea i pisao svoje sastavke uz povremenu pomoć samog Floreana Fortescuea, koji je ne samo znao vrlo mnogo o spaljivanju vještica u srednjem vijeku nego je i svakih pola sata donosio Harryju besplatne voćne kupove.

Otkako je Harry ponovo napunio svoju novčarku zlatnim galeo-nima, srebrnim srpovima i brončanim knutovima iz svoga sefa kod Gringotts, morao se ozbiljno svladavati da ne potroši odjednom sav taj novac. Nепrestance je morao podsjećati sama sebe da će još pet godina pohađati školu u Hogvvarstu, i kako bi mu bilo kad bi morao moljakati Durslevjeve da mu dadu novac za knjige čarobnih formula, kad ne bi više mogao kupovati sebi lijepe kolekcije zlatnih hračaka (za hrakomet, čarobnjačku igru sličnu špekulanju u kojoj tvrdi hračci rignaju smrdljivu tekućinu u lice igrača koji je izgubio bod). Isto gaje tako silno mamio i savršeni, pokretljivi model galaksije u velikoj staklenoj kugli, uz koji ne bi više uopće morao slušati predavanja iz astronomije. Ali tjeđan dana nakon dolaska u Šuplji kotlić, na najveću ga je kušnju stavio njegov najdraži dućan Birana metlobojska oprema.

Radoznao da vidi što je to izazvalo gužvu u tom dućanu, Harry se probio unutra i ugurao među uzbuđene vještice i čarobnjake, te na netom podignutom podiju ugledao najveličanstveniju metlu koju je vidio u životu.

"Upravo je stigla... prototip..." govorio je čarobnjak četvrtastih čeljusti svom kolegi.

"To je najbrža metla na svijetu, je li, tata?" propitivao se dječak mlađi od Harryja njišući se u očevu naručju.

"Irska je reprezentacija upravo naručila sedam ovakvih ljepotica!" objavio je okupljenima vlasnik dućana. "A Irci su ove godine glavni favoriti za osvajanje Svjetskog kupa!"

Kad se jedna krupna vještica pomaknula ispred Harryja, on pročitao ovaj natpis uz metlu:

VATRENA MUNJA

Ova trkača metla, najnovija riječ tehnike, ima aerodinamičan, superkvalitetan jasenov držak s politurom tvrdom poput dijamanta i ručno upisanim tvorničkim brojem. Svaka pojedinačno izabrana brezova šiba u repu izoštrena je do aerodinamičnog savršenstva, što Vatrenej munji daje nenadmašivu ravnotežu i besprijeckornu preciznost. Vatrenea munja ima akceleraciju od 0 do 250 kilometara na sat za deset sekundi i opremljena je čarolijom za kočenje kojoj se kod ne može razbiti. Cijenu možete doznati na vlastiti zahtjev.

Cijenu možete doznati na vlastiti zahtjev... Harry nije želio ni nagađati koliko zlata stoji Vatrenea munja. Nikad u životu nije ništa više poželio od ovoga. Ipak, još nije izgubio ni jednu utakmicu svojim Nimbusom 2000, i kakva bi smisla bilo da isprazni svoj sef u Gringotts radi Vatrene munje kad već ima izvršnu metlu? Stoga nije ni pitao za cijenu, ali je gotovo svakog dana navraćao u taj dućan samo da pogleda Vatreneu munju.

Međutim, bilo je nekih stvari koje je trebalo kupiti. Otišao je u ljekarnu da popuni svoje zalihe sastojaka čarobnih napitaka, a kako su mu školske pelerine bile već desetak centimetara prekratke za ruke i noge, svratio je i u dućan gospođe Malkin Pelerine za sve prigode i kupio novu odjeću. A najvažnije je bilo kupiti nove školske knjige, među kojima će biti i udžbenici za dva nova predmeta, Skrb za magična stvorenja i Proricanje sudbine.

Dok je razgledavao izlog knjigazare, Harry se iznenadi. Umjesto uobičajenih zbirki čarobnih formula s naslovima u zlatotisku, veličine ploča za nogostup, stajao je iza stakla veliki željezni kavez u kojem je bilo sto primjeraka Čudovišne knjige o čudovištima. Knjige su se hrvale i natezale jedna s drugom, bijesno i ogorčeno, tako da su poderane stranice letjele na sve strane.

Harry je izvadio iz džepa svoj popis knjiga i prvi put ga proučio. Čudovišna knjiga o čudovištima bila je navedena kao obvezatan udžbenik za Skrb za magična stvorenja. Sad je tek shvatio zašto mu je Hagrid rekao da će mu ta knjiga dobro doći. Odahnuo je jer se već pribijavao da Hagrid očekuje od njega pomoć za nekog svog groznog kućnog ljubimca.

Kad je ušao u knjižaru Krasopis i bugačica, poslovođa mu pohrli u susret.

"Za Hogwarts?" upita ga. "Došli ste nabaviti nove knjige?" "Da", odgovori Harry. "Trebam..."

"Sklonite se malo u stranu", nestrpljivo mu reče poslovođa i odgurne ga od sebe. Zatim navuče par vrlo debelih rukavica, dohvati veliki, kvrgavi štap i pođe prema vratima kaveza za Čudovišnu knjigu.

"Čekajte malo!" dobaci mu Harry. "Ja već imam tu knjigu."

"Imate je?" Poslovođi se lice razvuče od olakšanja. "Hvala Bogu daje imate. Danas su me već pet puta ugrizle..."

Zrakom se prolomi zvuk paranja nečega - dvije Čudovišne knjige zgrabile su treću i uzele je parati.

"Prestanite! Prestanite!" uzvikne poslovođa pa proturi štap kroz šipke kaveza da razdvoji knjige. "Nikad ih više neću uzeti u prodaju, nikad! Ovo je prava ludnica! Mislio sam da smo se najgore zeznuli kad smo naručili dvjesto primjeraka Nevidljive knjige o nevidljivosti - koštale su nas čitavo bogatstvo, a nikad ih nismo vidjeli... Treba li vam štogod drugo?"

"Treba", odgovori Harry i pogleda u svoj popis. "Treba mi knjiga Cassandre Vablatskv Odmagljivanje budućnosti."

"Ah, razumijem, upisali ste kolegij Proricanje sudbine, je li?" reče poslovođa svlačeći rukavice i vodeći Harvja u stražnju prostoriju, gdje je bio i kutak posvećen gatanju. Na jednom stoliću bile su naslagane knjige kao što su Predviđanje nepredvidljivog: Osigurajte se od šokova i Razbijene kugle: Kad vam sreća okrene leđa.

"Evo izvolite", reče mu poslovođa nakon što se popeo uz ljestve i skinuo s police debelu knjigu u crnom uzevu. "Odmagljivanje budućnosti. Vrlo dobar vodič kroz sve osnovne metode vraćanja - gatanje iz dlana, iz kristalne kugle, iz utrobe ptica..."

Ali Harry ga nije više slušao. Pogled mu je bio pao na jednu drugu knjigu izloženu na istom stoliću: Znamenja smrti: Što vam je činiti kad znate da su vam dani odbrojeni.

"Ah, da sam na vašem mjestu, ja to radije ne bih čitao", nehajno reče knjižar kad opazi u što se Harry zagledao. "Inače ćete početi primjećivati predznake smrti na svakom koraku, a to će vam na kraju utjerati strah u kosti."

Ali Harry je i dalje zurio u korice te knjige, na kojima je bio naslikan crni pas, velik kao medvjed, užagrenih očiju. Bio mu je odnekud poznat...

Knjižar mu tutne u ruku Odmagljivanje budućnosti. "Možda još nešto?" priupita ga.

"Da", odgovori Harry odvajajući pogled od očiju onog psa i zbunjeno gledajući u svoj popis. "Ovaj... trebam još i Preobrazbu po fazama i Zbirku standardnih čarobnih formula, Treći stupanj."

Harry je nakon desetak minuta izašao iz knjižare Krasopis i bugačica noseći pod rukom netom kupljene knjige, pa se zaputio natrag, U Šuplji kotlić, jedva primjećujući kuda ide i sudarajući se s prolaznicima.

Uspeo se stubama do svoje sobe, ušao i istresao knjige na krevet. Netko je bio pospremio sobu - kroz otvorene prozore nadiralo je sunce. Čuo je autobuse kako tutnje kroz nevidljivu bezjačku ulicu, i vrevu nevidljive svjetine u Zakutnoj ulici. Spazi i svoj odraz u zrcalu iznad umivaonika.

"Ono nije mogao biti znamen smrti", prkosno reče svom odrazu. "Jednostavno me uhvatila panika kad sam spazio ono čudo u Magnolijinu vijencu. Vjerojatno je to bio samo neki pas lualica..."

Automatski podigne ruku i pokuša zagladiti kosu.

"Vodiš unaprijed izgublenu bitku, dragi moj", odgovori mu zrcalo sipljivim glasom.

Kako su dani odmicali, Harry se sve češće osvrtao na sve strane neće li gdjeod spaziti Rona ili Hermiona. Sad kad se bližio početak nove školske godine, sve je više učenika iz Hogvvarsta stizalo u Za-kutnu ulicu. Harry se susreo sa Seamusom Finniganom i Deanom Thomasom, svojim kolegama Grvffindorima, u Biranoj metlobojskoj opremi, gdje su i oni buljili u Vatreanu munju. Nabasao je i na pravog Nevillea Longbottoma, bucmastog i zaboravljivog dječaka, ispred knjižare Krasopis i bugačica. Harry nije zastao da počavrlja s njim. Činilo se daje Neville zagubio svoj popis knjiga pa gaje stroga baka izgrdila na pasja kola. Harry se nadao da baka nikad neće saznati da se on predstavljao kao Neville dok je bježao od Ministarstva magije.

Kad se probudio na posljednji dan ferija, Harry je pomislio da će se bar sutradan vidjeti s Ronom i Hermionom u Hogwarts-ekspresu. Ustao je, obukao se i otišao po posljednji put pogledati Vatreanu munju. Baš dok je razmišljao gdje će ručati, netko izvikne njegovo ime pa se okrene.

"Harry! Harry!"

Ugleda ih kako oboje sjede ispred sladoledarnice Floreana For-tescua. Ron je bio nevjerojatno pjegav a Hermiona preplanula od sunca. Oduševljeno su mu oboje mahali rukama.

"Konačno!" usklikne Ron smješkajući se Harvju dok je ovaj sjedao uz njih. "Tražili smo te u Šupljem kotliću, ali su nam rekli da si već otišao, pa smo otišli u Krasopis i bugačicu, i do gospođe Mal-kin, i do..."

"Ja sam već jučer nabavio sve školske potrepštine", objasni im Harry. "A otkud znate da sam odsjeo u Šupljem kotliću?"

"Tata mi je rekao", jednostavno mu odgovori Ron.

Gospodin Weasley, koji je radio u Ministarstvu magije, čuo je, naravno, što se dogodilo teti Margi.

"Jesi li ti, Harry, stvarno napuhao tu svoju tetu?" upita ga Hermiona ozbiljnim glasom.

"Nisam htio", odgovori joj Harry dok se Ron valjao od smijeha. "Jednostavno sam izgubio živce."

"Nije to, Rone, ništa smiješno", oštro će Hermiona. "Stvarno se čudim što Harry nije isključen iz škole."

"I ja se čudim", priznade Harry. "Ne samo isključen nego sam mislio da ću biti i uhićen." Pogledavši Rona, upita ga: "Tvoj tata ne zna ipak zašto me je Fudge pomilovao?"

"Vjerojatno zato što si to bio ti", slegne Ron ramenima svejednako se smijuckajući. "Slavni Harry Potter i te stvari. Mrsko mi je i pomisliti što bi Ministarstvo sa mnom učinilo da sam/a slučajno napuhao tetu. Istina, prvo bi me morali iskopati iz groba jer bi me mama ubila. Uostalom, možeš večeras pitati mog starog. I mi ćemo danas prenoćiti u Šupljem kotliću! Možemo sutra zajedno na kolo-dvor King's Cross! I Hermiona će s nama!"

Hermiona ushićeno klimne glavom.

"Mama i tata su me jutros dovezli tamo sa svim mojim stvarima za Hogwarts."

"Izvršno!" zadovoljno će Harry. "Pa, jeste li već kupili sve nove knjige i potrepštine?"

"Pogledaj samo ovo!" reče mu Ron, pa izvadi iz torbe dugačku, tanku kutiju i otvori je. "Novi novcati štapić. Trideset pet centimetara dugačak, od vrbe, s jednom vlasu iz jednogovoga repa. I kupili smo sve potrebne knjige!" Pa pokaže na veliku torbu ispod svoje stolice.

"A što kažeš na one čudovišne knjige, a? Prodavač samo što se nije rasplakao kad smo mu rekli da ih trebamo dvije."

"A što je, Hermiona, sve ovo ovdje?" upita je Harry pokazujući ne na jednu nego na tri krcate torbe na stolici do nje.

"E pa, bit će da sam ja upisala više predmeta nego vi!" reče Hermiona. "To su ti moje knjige za Aritmanciju, Skrb za magična stvorenja, Proricanje sudbine, Proučavanje starih runa, Bezjačke studije..."

"Zašto si uzela i Bezjačke studije?" upita je Ron kolutajući očima prema Harvju. "Pa, ti si rođena bezjakinja! Mama i tata su ti bezjaci! Ti već znaš sve o njima!"

"Ipak, bit će zanimljivo proučavati ih sa stanovišta čarobnjaka", ozbiljno mu odgovori Hermiona.

"A kad ti, Hermiona, uopće misliš ove godine jesti i spavati?" upita je Harry, a Ron se zasmijulji. Hermiona ih ne udostoji odgovora.

"Ostalo mi je još deset galeona", reče ona zagledajući u svoju novčarku. "U rujnu mi je rođendan pa su mi mama i tata dali nešto novca da si unaprijed kupim dar za rođendan."

"Kako bi bilo da si kupiš još jednu zgodnu knjigu?" priupita je Ron tobože nedužnim glasom.

"Ne, ne dolazi u obzir", mimo mu odgovori Hermiona. "Treba mi zapravo sova. Harry ima Hedvigu, a ti imaš Errola..."

"Nemam", presječe je Ron u riječi. "Errol pripada cijeloj obitelji. Ja imam samo Šugonju." I izvadi iz džepa svoga ljubimca štakora.

"Moram ga odnijeti na liječnički pregled", nadoda stavljajući Šugonju na stol. "Mislim da mu je boravak u Egiptu naškodilo."

Šugonja je bio mršaviji nego prije i brci su mu se nekako ovjesili.

"Ima tu preko puta jedan dućan magičnih stvorenja", reče Har-ry, koji je u međuvremenu dobro upoznao Zakutnu ulicu. "Možeš ih tamo pitati imaju li kakav lijek za Šugonju, a Hermiona može kupiti sovu."

I tako su platili sladoled i prešli preko ulice da svrate u Magičnu menažeriju. U njoj je bilo prilično tijesno. Svaki centimetar na zidovima bio je zastrt krlatkama. Osjećao se životinjski zadah i bilo je vrlo bučno, jer su zatočenici u krlatkama svi kričali, skvičali, klepetali ili frktali. Vještica za tezgom upravo je davala savjete jednom čarobnjaku kako se uzgajaju daždevnjaci sa dvostrukim repom. Harry, Ron i Hermiona dotle su razgledavali krlatke.

Dvije velike purpurne žabe krastače upravo su se gostile gutajući mrtve muhe zunzare. Golema kornjača s oklopom optočenim draguljima caklila se uz prozor. Otrovi narančasti puževi polako su plazili uza stjenke spremnika za vodu. Debeli bijeli zec neprestance se pretvarao u svileni cilindar, pa opet u zeca, proizvodeći praskave zvukove. Bilo je tu i mačaka svih boja, bučna krlatka puna gavranova, košara sa čudnim, okruglim krznenim stvorenjima boje senfa što su glasno zujala, a na tezgi velika krlatka sa sjajnim crnim štakorima koji su se igrali preskačući jedan drugome preko dugih, golih repova.

Kad je čarobnjak s daždevnjakom dvostrukog repa otišao, Ron se obrati vješticu za tezgom:

"Došao sam radi svoga štakora. Nekako mi je izbljedio otkako sam se vratio s njim iz Egipta."

"Metni ga samo tu na tezgu", reče mu vještica vadeći iz džepa teške crne naočale.

Ron izvuče Šugonju iz unutarnjeg džepa i stavi ga na tezgu uz krlatku, u kojoj su se crni štakori odmah prestali igrati i približili se da ga bolje pogledaju.

Kao i gotovo sve što je Ron posjedovao, štakora Šugonju dobio je iz druge ruke (prije toga je pripadao Ronovu bratu Percvju) i bio je pomalo izubijan. Osobito je jadno izgledao uz one blistave štakore u krlatki.

"Hm", izusti vještica podižući Šugonju s tezge. "A koliko mu je godina?"

"Nemam pojma", odgovori Ron. "Prilično je star. Nekad je pripadao mom bratu."

"A kakve sposobnosti posjeduje?" upita ga vještica pomno promatrajući Šugonju.

"Pa, ovaj..." promuća Ron. Istini za volju, Šugonja nije nikad iskazao nikakve posebne sposobnosti. Vještica prijede pogledom sa Šugonjina poderana lijevog uha na prednju šapicu, na kojoj mu je nedostajao jedan prstić, pa glasno otpuhne.

"Ovaj je prošao kroz sito i rešeto", ustvrdi ona.

"Bio je isti ovakav i kad mi ga je Percy dao", reče Ron kao da se brani.

"Jedan obični kućni ili vrtni štakor kao što je ovaj ne može živjeti dulje od tri godine", opet će vještica. "Ako želiš nešto malo dugovječnije, možeš uzeti jednoga od ovih..."

I pokaže na crne štakore, koji odmah počnu iznova preskakivati preko repova. Ron prommlja:

"Što se prave važni!"

"Pa dobro, ako ga ne želiš zamijeniti, možeš isprobati ovu tink-turu za štakore", reče vještica i izvuče ispod tezge nekakvu crvenu bočicu.

"U redu", reče Ron. "Koliko stoji... ajoj!"

Naglo se sagne jer mu nešto veliko i narančasto skoči s vrha najveće krlatke na glavu, a onda se okomi na Šugonju bjesomučno frkajući.

"Nemoj, Krivonjo, nemoj!" vikne vještica, ali Šugonja joj isklizne iz ruke kao mokar sapun, doskoči na pod raširenih nogu i jurne prema vratima.

"Šugonjo!" vikne Ron i pojuri za njim iz dućana. Harry mu se pridruži.

Trebalo im je gotovo deset minuta da pronađu Šugonju, koji se sakrio pod košaricu za smeće ispred Birane metlobojske opreme. Ron strpa uzdrhtalog štakora opet u unutarnji džep i uspravi se trljajući glavu.

"Što je uopće ono bilo?"

"Jedna vrlo velika mačka, ili sasvim mali tigar", odgovori Harry.

"A gdje je Hermiona?"

"Vjerojatno kupuje sovu."

Pođu natrag kroz prometnu ulicu do Magične menažerije. Kad su došli do nje, Hermiona je baš izlazila, ali nije nosila sovu. U naručju je čvrsto držala veliku ridu mačku.

"Kupila si to čudovište?" upita je Ron i zagleda se u nju otvorenih usta.

"Zar nije prekrasan?" ushićeno će Hermiona.

To je stvar ukusa, pomisli Harry. Rida je mačka imala bujno i pahuljasto krzno, ali je neosporno imala i okserice, te zlovoljnu i nekako zgnječenu njušku, kao da se glavom zabila u zid. Međutim, kako Šugonje nije bilo na vidiku, mačka je zadovoljno prela u Her-mioninu naručju.

"Hermiona, to me je čudo umalo skalpiralo!" ustvrdi Ron.

"Ma nije on to mislio ozbiljno, je li da nisi, Krivonjo?" odvratila Hermiona.

"A što ćemo sa Šugonjom?" upita je Ron pokazujući na izbočinu na svom kaputu. "Njemu je potreban mir i odmor! A kako će mirovati i odmarati se uz ovo čudo?"

"Sad si me podsjetio da si zaboravio ovu svoju tinkturu za njega", reče mu Hermiona i tutne Ronu u ruku crvenu bočicu. "I prestani se brinuti! Krivonja će spavati u mojoj spavaonici a Šugonja u tvojoj! U čemu je problem? Jadni moj Krivonja, ona mi je vještica rekla daje čitavu vječnost bio kod nje, jer ga nitko nije htio."

"Da mi je samo znati zašto", zajedljivo će Ron kad su pošli prema Supljem kotliću.

Gospodina su Weasleyja zatekli u točionici kako čita Dnevni prorok.

"Harry!" nasmiješi se kad digne pogled. "Kako si?"

"Dobro, hvala na pitanju", odgovori Harry. On, Ron i Hermiona pridruže mu se sa svim svojim kupljenim stvarima.

Gospodin Weasley odloži novine, a Harry opazi već dobro mu poznatu sliku Siriusa Blacka kako pilji u njega.

"Nisu ga dakle još uhvatili?" priupita.

"Nisu", odgovori gospodin Weasley neobično ozbiljno. "Povukli su nas sve iz Ministarstva s naših redovitih poslova da pripomogne-mo u potrazi, ali zasad bez ikakva uspjeha."

"A bismo li mi dobili kakvu nagradu da ga ulovimo?" upita ga Ron. "Ne bi bilo zgorog doći do još neke love..."

"Ne budi smiješan, Rone", reče mu gospodin Weasley, koji je očito bio vrlo napet. "Blacka neće uloviti trinaestogodišnji čarobnjak. Njega će uloviti čuvari Azkabana, pazi što sam ti rekao!"

U taj čas u točionicu uđe gospoda Weasley natovarena kupljenim stvarima, a za njom blizanci Fred i George, učenici pete godine u Hogwartsu, te nedavno imenovani glavni prefekt Percy i Weas-levjevo najmlađe dijete i jedina kćerka Ginny.

Ginny, koju je Harry oduvijek posebno privlačio, kao daje bila još zbudjenija nego inače kad ga je sad ugledala, možda i zato što joj je on prošle školske godine spasio život u Hogwartsu. Pocrvenjela je kao rak i prommljala "Zdravo" a da ga nije ni pogledala. Međutim, Percy mu je svečano pružio ruku, kao da se uopće ne poznaju, i reкао:

"Harry, kako mi je drago što te vidim!"

"Zdravo, Percy!" pozdravi ga Harry svladavajući se da ne prasne u smijeh.

"Nadam se da si dobro?" dostojanstveno reče Percy rukujući se s Harryjem. Bilo je to baš kao da se Harry upoznaje s gradonačelnikom.

"Jesam, hvala lijepa..."

"Harry!" usklikne Fred pa odgurne laktom Percvja i duboko se pokloni. "Sjajno je što te vidim, stari moj..."

"Divota!" reče George, pa odgurne Freda i stisne Harryju ruku. "Apsolutno fenomenalno!" Percy se namrgodi. "E, sad je dosta toga!" reče gospoda Weasley.

"Mama!" opet će Fred kao daje tek sad opazio majku, pa i njoj stisne ruku. "Pa, ovo je upravo fantastično..."

"Rekla sam da je dosta toga", reče gospođa Weasley odlažući kupljene stvari na praznu stolicu. "Zdravo, dragi moj Harry! Valjda si čuo za veliku novost?" I pokaže na novu novcatu srebrnu značku na Percyjevim prsima. "Već drugi glavni prefekt u našoj familiji!" nadoda nadimljući se od ponosa.

"I zadnji!" procijedi Fred ispod glasa.

"O tome ne dvojim", reče gospođa Weasley i iznenada se na-mršti. "Primijetila sam da vas dvojica niste postali prefekti."

"A zašto bismo i bili prefekti?" priupita je George kao da mu se gadi sama ta pomisao. "Tada bi nam život izgubio sav čar."

Ginny se zasmijulji.

"Trebalo bi da sestri dajete bolji primjer!" odbrusi mu gospođa Weasley.

"Ginny ima i drugu braću koja joj mogu poslužiti kao primjer", uznosito će Percy. "Idem se presvući."

Kad on ode, George duboko uzdahne i reče Harryju:

"Pokušali smo ga strpati u jednu piramidu, ali nas je mama uhvatila na djelu."

Večera je u Šupljem kotliču bila izvrsna. Tom je u separeu spojio tri stola pa je sedmero Weasleyjevih, Harry i Hermiona s užitkom slistilo pet vrsta jela.

"A kako ćemo, tata, sutra do King's Crossa?" upita Fred oca kad su se prihvatili slasnog čokoladnog pudinga.

"Ministarstvo će nam staviti na raspolaganje dva automobila", odgovori gospodin Weasley.

Svi dignu glave i pogledaju ga. "A zašto?" radoznalo će Percy.

"Radi tebe, Percy", ozbiljno će George. "Na autima će biti i zastavice na kojima će pisati VF..."

"... što će reći Važna Faca", objasni Fred.

Svi osim Percyja i gospođe Weasley prasnju u smijeh.

"Zašto nam, oče, Ministarstvo stavlja automobile na raspolaganje?" ponovi Percy pitanje dostojanstvenim glasom.

"Pa, zato što mi više nemamo auta", odgovori mu gospodin Weasley, "a budući da ja tamo radim, čine mi tu uslugu..."

Rekao je to neusiljenim glasom, ali Harry svejedno primijeti da su mu uši pocrvenjele, baš kao i Ronu kad bi se našao u neprilici.

"Sva je sreća što je tako", živahno nadoda gospođa Weasley. "Znate li uopće koliko vi svi skupa imate prtljage? Putnici bi u bezjač-koj podzemnoj željeznici imali što gledati... Jeste li se svi spakirali?"

"Ron nije još spremio sve svoje stvari u kovčeg", reče Percy pat-ničkim glasom. "Bacio ih je sve na moj krevet."

"Najbolje će biti, Rone, da se odmah spakiraš, jer sutra ujutro nećemo imati mnogo vremena", dobaci gospođa Weasley Ronu, koji osine Percyja pogledom.

Nakon večere svi su bili pospani. Odlazili su jedan za drugim u svoje sobe na katu da provjere jesu li spakirali sve stvari. Ron i Percy spavali su u sobi do Harryjeve. Harry je upravo zatvorio i zaključao svoj kovčeg kad začuje kroza zid srdite glasove, pa ode vidjeti što je posrijedi.

Vrata sobe broj dvanaest bila su odškrinuta a Percy je vikao na sav glas:

"Bila je ovdje, na mom stoliću, skinuo sam je daje ulaštim..."

"Nisam je ni pipnuo, shvaćaš?" odvrati mu Ron isto tako glasno.

"Što se dogodilo?" upita ih Harry.

"Nestala mi je značka glavnog prefekta", odgovori Percy i okrene se Harryju.

"Nestala je i Šugonjina tinktura", nadopuni ga Ron vadeći stvari iz svoga kovčega da još jednom provjeri. "Možda sam je ostavio dolje, u točionici..."

"Ne ideš ti nikamo dok ne nađemo moju značku!" prodere se Percy.

"Ja sam se već spakirao pa ću ja potražiti bočicu", reče Harry Ronu i ode niza stube u prizemlje.

Bio je na pola puta u hodniku koji je vodio do točionice kad začuje iz separea još dva srdita glasa. Začas prepozna glasove gospodina Weasleyja i njegove supruge. Oklijevao je čas jer nije želio da oni saznaju da ih je čuo kako se svađaju, ali je zastao u hodu kad je čuo da i njega spominju, pa se približi vratima separea.

"... nema smisla da mu baš ništa ne kažemo", gorljivo je govorio gospodin Weasley. "Harry ima pravo da to zna. Ja sam govorio to i Fudgeu, ali Fudge uporno postupa s Harryjem kao s djetetom. A njemu je već trinaest godina i..."

"Arthure, njega bi to užasno pogodilo!" ustvrdi gospođa Weasley prodornim glasom. "Zar zbilja želiš da se on vrati u školu s tim opterećenjem? Pa on je, zaboga, sretan što to ne zna!"

"Ja ga ne želim uplašiti, nego samo upozoriti da bude na oprezu!" odbrusi joj gospodin Weasley. "Pa, znaš valjda kakvi su Harry i Ron, kako sami okolo šalabazaju - već su dva puta bili u Zabranjenoj šumi! Harry ne smije to učiniti ove godine! Kad samo pomislim što mu se moglo dogoditi one noći kad je pobjegao od kuće! Da ga nije pokupio Moćni autobus, kladio bih se da bi izgubio glavu prije nego što bi mu Ministarstvo ušlo u trag."

"Ipak, nije izgubio glavu, živ je i zdrav, pa kakvog onda ima smisla..."

"Molly, kažu daje Sirius Black lud, i možda je to istina, ali je bio dovoljno pametan da pobjegne iz Azkabana, što se inače smatra nemogućim. Otada je prošlo već tri tjedna a da mu nitko nije ušao u trag, i bez obzira na sve ono što Fudge danomice izjavljuje Dnevnom proroku, prije ćemo izmisliti čarobne štapiće koji sami izvode čarolije nego što ćemo njega uloviti. Jedino što pouzdano znamo, to je koga Black traži..."

"Ali Harry će u Hogwartsu biti na sigumome."

"Mi smo mislili i da je Azkaban siguran zatvor. Ako je Black uspio pobjeći iz Azkabana, onda može i u Hogwarts upasti."

"Ali nitko pouzdano ne zna da Black traži baš Harryja..."

Razlegne se tup udarac po drvu. Harry pomisli daje to gospodin Weasley udario šakom o stol.

"Molly, koliko ti puta moram to ponoviti? O tome nije pisalo u novinama jer Fudge nije želio da se to razglasi, ali Fudge je otišao u Azkaban još one iste noći kad je Black pobjegao. Čuvari su mu rekli daje Black već dulje vrijeme nešto govorio u snu. I to uvijek iste riječi: 'U Hogvvarstu je on... u Hogvvarstu...' Black je sumanut, Molly, i on kani ubiti Harryja. Ako me baš pitaš, ja bih rekao da on vjeruje da bi se ubojstvom Harryja Znaš-već-tko vratio na vlast. Black je sve izgubio one noći kad je Harry stao na kraj Znaš-već-kome, a u Azka-banu je imao dvanaest godina vremena da premisslja o tome..."

Nastane šutnja. Harry se još više približi vratima ne bi li još štogod čuo.

"Dobro, Arthure, ti svakako moraš učiniti ono što misliš da je pravo. Ali zaboravljaš na Albusa Dumbledorea. Ja mislim da se Harryju ne može u Hogwartsu ništa dogoditi dok je god Dumbledore-ravnatelj škole. Valjda i on zna za sve ovo?"

"Dakako da zna. Morali smo ga pitati ima li što protiv toga da čuvari iz Azkabana čuvaju prilaze školi. Nije mu to bilo drago, ali je na kraju pristao."

"Nije mu bilo drago? Zašto mu to ne bi bilo drago ako su oni tamo radi toga da uhvate Blacka?"

"Dumbledore ne voli čuvare Azkabana", odgovori gospodin Weasley. "A ne volim ih ni ja, kad je već o tome rij eč... ali kad im as posla s čarobnjakom kakav je Black, katkad se moraš udružiti i s onima kojih se inače kloniš."

"Ako oni spase Harryju glavu..."

"... onda ni ja više neću nikad ni riječi zucnuti protiv njih", umorno će gospodin Weasley. "Kasno je, Molly, idemo radije gore..."

Harry začuje kako se pomiču stolice. Brže-bolje tiho odbrza hodnikom prema točionici i nestane. Otvore se vrata separea, a nakon nekoliko sekunda Harry razabere po njihovim koracima da se gospodin i gospođa Weasley penju uza stube.

Bočica tinkture za štakore ležala je pod stolom za kojim su se večeri sjedili. Harry pričekao dok ne začuje kako su se vrata sobe gospodina Weasleyja i njegove supruge zatvorila, a onda pohrli i on s bočicom uza stube.

Fred i George čučali su u sjeni na odmorištu i previjali se od smijeha slušajući kako Percy temeljito pretražuje svoju i Ronovu sobu tražeći svoju značku.

"Značka je kod nas", šapne Fred Harrvju. "Malo smo je prepravili."

Na znački je sad pisalo Veliki glavonja.

Harry se uslijeno nasmije i odnese Ronu njegovu bočicu, a onda se zatvori u svoju sobu i legne.

Sirius Black dakle traži njega! Time se može sve objasniti. Fudge je bio onako velikodušan prema njemu samo zato što mu je odla-nulo kad je vidio da je on živ i zdrav. Harry mu je morao obećati da će se zadržavati samo u Zakutnoj ulici, jer je tu bilo mnogo čarobnjaka koji će paziti na njega. I poslat će im dva automobila Ministarstva da ih sutra odvezu na kolodvor kako bi Weasleyjevi pripazili na Harrvja dok se ne ukrca u vlak.

Dok je ležao i osluškivao prigušene glasove iz susjedne sobe, čudio se sam sebi što se nije jače uplašio. Sirius Black pobio je jednom jedinom kletvom trinaestero ljudi. Gospodin i gospođa Weasley očito misle da bi Harrvja uhvatila panika kad bi saznao istinu. Ali Harry se dušom i srcem slagao s gospodom Weasley da je za njega najsigurnije mjesto na svijetu ondje gdje se nalazi Albus Dumbledore. Pa, zar ljudi ne govore daje Dumbledore jedina osoba koje se lord Voldemort ikad boja? Valjda ga se i Black, kao Voldemortova desna ruka, isto tako boji?

A onda, tu su i čuvari Azkabana o kojima svi govore na sva usta. Reklo bi se da se većina ljudi njih boji kao samog nečastivog. Ako oni čuvaju sve prilaze školi, sva je prilika da Black neće moći upasti u Hogwarts.

Ali, sve u svemu, ono što je Harrvja i dalje najviše mučilo bila je činjenica da su mu šanse da posjeti Hogsmeade ravne nuli. Nitko ne želi da Harry napusti dobro čuvan dvorac dok god Blacka ne ulove. Zapravo je Harry slutio da će na njega dobro paziti na svakom koraku dok god ne prođe ta opasnost.

Srdito se zagleda u tamni strop. Zar oni zbilja misle da se on ne zna sam čuvati? Već se tri puta izvukao iz šapa lorda Voldemorta, pa neće biti da se ne zna braniti...

Iznenada mu izađe pred oči ona zvijer koju je spazio u sjeni u Magnolijinu vijencu. Što ćeš učiniti kad budeš znao da ti prijete smrtna opasnost...

"Neće mene nitko ubiti!" naglas će Harry.

"Takvog te volim, dragoviću", pospano mu odgovori zrcalo.

DEMENTOR

Tom je sutradan ujutro probudio Harryja, sa svojim uobičajenim bezubim osmijehom i šalicom čaja. Harry se obukao i upravo nagovarao nezadovoljnu Hedvigu da se vrati u kletku kad Ron upadne u sobu zle volje, navlačeći majicu preko glave.

"Što prije stignemo na vlak, to bolje", reče. "Hvala Bogu što ću se bar u Hogvvarstu riješiti Percvja. Šad me okrivljuje da sam mu pro-lio čaj na fotku Penelope Cleanwater. Znaš, one njegove cure", naceri se Ron. "Sakrila je facu pod okvir jer joj je nos sav uprljan..."

"Moram ti nešto reći", počne Harry, ali ih u razgovoru prekinu Fred i George, koji su došli čestitati Ronu što je opet uspio razbjesniti Percvja.

Otišli su na doručak u prizemlje, gdje je gospodin Weasley, namrštena čela, upravo čitao naslovnu stranicu Dnevnog proroka, a gospođa Weasley pričala Hermioni i Ginny kako je u mladim danima spravila ljubavni napitak. Sve su se tri smijuljile i hihotala.

"Što si mi ono htio reći?" upita Ron Harrvja kad su sjeli za stol.

"Poslije ću ti pričati", promrmlja Harry nakon što je Percy uletio u sobu kao furija.

U onoj gužvi oko odlaska, Harry nije imao prilike porazgovarati s Ronom i Hermionom. Svi su bili zauzeti nošenjem teških kovčega niz uske stube u Šupljem kotliću i slaganjem prtljage pokraj vrata, s Hedvigom i Hermesom, Percvjevom šarenom kukuvijom, u kretkama na vrhu brda prtljage. Iz jedne male pletene košare dopiralo je glasno puhanje.

"Dobro, dobro, Krivonjo", umirivala je Hermiona svog mačka. "U vlaku ću te pustiti iz košare."

"Nećeš, bogami!" odbrusi joj Ron. "Što bi onda moj jadni Šugonja?"

I pokaže na svoja prsa na kojima se po velikoj izbočini vidjelo da mu se Šugonja sklupčao u džepu.

Gospodin Weasley, koji je vani čekao da se pojave automobili Ministarstva, pomoli glavu na vratima i reče:

"Stigli su. Dodi, Harry!"

Gospodin Weasley otprati Harrvja onih nekoliko koraka do prvog od dva staromodna tamnozeleno automobila, u kojima su za upravljačima sjedili čarobnjaci u odijelima od samta smaragdne boje i nepovjerljivo gledali oko sebe.

"Upadaj, Harry!" reče mu gospodin Weasley zirkajući na obje strane prometne ulice.

Harry sjedne na stražnje sjedalo, a ubrzo mu se pridruže Hermiona, Ron i, na Ronovo ogorčenje, Percy.

Put do kolodvora King's Cross prošao je mirno u usporedbi s Harrvjevom vožnjom Moćnim autobusom. Automobili Ministarstva magije izgledali su gotovo sasvim obično, iako je Harry primijetio da se prevlače kroz rupe u prometu kroz koje se ne bi uspio provući tetak Vernon svojim službenim autom. Stigli su na kolodvor dvadeset minuta prije vremena. Vozači automobila našli su im kolica za prtljagu, iskrcali njihove kovčuge, dotaknuli kape u znak pozdrava gospodinu Weasleyju i otišli dalje. Uspjeli su na neki način izbiti na čelo kolone što je stajala pred semaforom.

Na cijelom putu do kolodvora gospodin Weasley ostao je u blizini Harryja.

"E pa, u redu", reče gledajući oko sebe. "Budući da nas ima mnogo, podijelit ćemo se na parove. Ja idem prvi s Harryjem."

I gospodin Weasley polako pođe gurajući pred sobom Harryjeva kolica prema pregradi koja je dijelila dva perona. Reklo bi se da ga posebice zanima vlak Inter-City 125 koji je netom bio stigao na peron broj devet. Značajno pogledavši Harryja, bezbrižno se nasloni na pregradu. Harry učini isto tako.

Sljedećeg trenutka provukli su se obojica sa strane kroz čvrstu metalnu pregradu na peron broj devet i tri četvrt i digli pogled na

Hogwarts-ekspres, skretnu pamu lokomotivu, oko koje su vještice i čarobnjaci ispraćali djecu na vlak.

Odjednom se iza Harrvja pojave Percy i Ginny. Očito su trkom bili prošli kroz pregradu jer su bili zadihani.

"Ah, eno i Penelope!" usklikne Percy, zagladi kosu i ponovo po-rumeni. Ginny ulovi Harrvjev pogled pa se oboje okrenu na stranu da prikriju smijeh dok je Percy dostojanstvenim korakom prilazio djevojci duge, kovčeve kose. Percy se tako isprao da djevojka nije mogla ne primijetiti sjajnu značku na njegovim prsima.

Kad su im se pridružili ostali Weasleyjevi i Hermiona, gospodin Weasley i Harry povelu su povorku prema kraju vlaka, pored punih odjeljaka, do vagona koji je izgledao potpuno prazan. Ukrkali su u njega kovčuge, smjestili Hedvigu i Krivonju u prostor za prtljagu i izašli opet iz vagona da se pozdrave s gospodinom Weasleyjem i njegovom suprugom.

Gospođa Weasley izljubila je svu svoju djecu, pa onda i Hermionu i, najposlije, Harrvja. On se zburnio, ali mu je bilo i drago kad ga je još jednom zagrlila.

"Čuvaj se, Harry, molim te!" rekla mu je kad se uspravila, neobično sjajnih očiju. Zatim je otvorila svoju golemu torbu i rekla:

"Napravila sam vam svima sendviče. Izvoli, Rone... ne, nisu s usoljenom govedinom... Frede? Gdje je Fred? A, tu si, dušo..."

"Harry!" tiho će gospodin Weasley. "Dođi načas ovamo!"

I mahne glavom prema jednom stupu, a Harry pođe za njim ostavljajući ostale okupljene oko gospođe Weasley.

"Moram ti još nešto reći prije nego što se rastanemo..." počne gospodin Weasley napetim glasom.

"Sve je u redu, gospodine Weasley", reče mu Harry. "Već znam o čemu se radi."

"Znaš? Otkud znaš?"

"Ja sam... ovaj... čuo sam vas sinoć kako razgovarate s gospodom Weasley. Slučajno sam vas čuo", brže-bolje nadoda Harry. "Žao mi je..."

"Ja sam zapravo želio da ti to saznaš na neki drugi način", reče gospodin Weasley pomalo zabrinuto.
"Ne, ne... sve je to u redu, čarna čarobnjačka. Na ovaj način niste prekršili riječ zadanu Fudgeu, a ja znam što je posrijedi."
"Harry, ti si se sigurno jako uplašio..."
"Nisam", iskreno odgovori Harry. "Kad vam kažem..." nadoda videći da mu gospodin Weasley ne vjeruje. "Ja ne želim izigravati junaka, ali ozbiljno mislim da Sirius Black ne može ipak biti opasniji od Voldemorta."
Kad je začuo to ime, gospodin Weasley se lecne, ali prijede preko toga.
"Harry, ja znam, ovaj, da ti imaš jače živce nego što Fudge vjerojatno misli, i dakako da mi je drago što se ne bojiš, ali..."
"Arthure!" zovne muža gospođa Weasley, koja je upravo tjerala ostale da se popnu u vlak. "Arthure, što to tamo radiš? Vrijeme je za polazak!"
"Evo, Molly, dolazi i Harry!" dovikne joj gospodin Weasley, ali se opet okrene Harryju i nastavi tiše i užurbanije: "Čuj, volio bih da mi obećaš..."
"... da ću biti dobar dečko i da neću izlaziti iz dvorca?" sumorno će Harry.
"Ne samo to", opet će gospodin Weasley, koji je bio ozbiljniji nego što gaje Harry ikad vidio. "Harry, zakuni mi se da nećeš nikad potražiti Blacka!"
Harry se zagleda u njega i priupita:
"Kako, molim?"
Odjekne dug zvižduk lokomotive. Kondukeri su išli uz vlak i bučno zatvarali vrata na vagonima.
"Obećaj mi, Harry," nastavi gospodin Weasley govoreći još brže nego do tada, "da ćeš, što god se dogodilo..."
"Zašto bih ja tražio nekoga za koga znam da me želi ubiti?" upita ga Harry zabezegnuto.
"Zakuni mi se ipak da ćeš, što god možda čuo..."
"Arthure, požuri!" dovikne mu gospođa Weasley.
Para je šištal iz lokomotive. Vlak krene. Harry otrči do vrata svog odjeljka, a Ron ih širom otvori i skloni se da ga propusti unutra. Zatim se obojica nagnu kroz prozor i počnu mahati gospodinu Weasleyju i njegovoj supruzi. Mahali su sve dok vlak nije ušao u zavoj i zapriječio im vidik.
"Moram porazgovarati s vama nasamo", promrmlja Harry Ronu i Hermioni dok je vlak povećavao brzinu.
"Briši, Ginny!" reče Ron sestri.
"E, baš lijepo od vas!" uvrijeđeno će Ginny i Ijutito se udaljiti.
Harry, Ron i Hermiona pođu hodnikom tražeći prazan odjeljak, ali su svi odjeljci bili puni osim onoga koji je bio na samom kraju vlaka. U njemu je bio samo jedan putnik, čovjek koji je sjedio uz prozor i čvrsto spavao. Harry, Ron i Hermiona zastali su na vratima. Hogwarts-ekspres bio je oduvijek rezerviran za učenike i još nikad nisu u njemu vidjeli nijednu odraslu osobu, osim vještice koja je nudila hranu na kolicima.
Neznamac je imao na sebi neobično otrcanu čarobnjačku odjeću, pokrpanu na više mjesta. Reklo bi se daje bolestan i iscrpljen. Iako još poprilično mlad, svijetlosmeđa kosa bila mu je prošarana sjedi-nama.
"Što mislite, tko je ovaj?" prosiće Ron dok su zatvarali za sobom klizna vrata i sjedali što dalje od prozora.
"Profesor R. J. Lupin", odgovori mu šaptom Hermiona.
"Otkud znaš?"
"Piše mu na koferu", otpovrne Hermiona pokazujući na mrežu za prtljagu iznad putnikove glave. U mreži se nalazio mali, oguljeni kovčeg uredno povezan više puta uzicom. U jednom kutu kovčevića bijaše izlizanim slovima ispisano ime vlasnika "Profesor R. J. Lupin".
"Da mi je znati što predaje?" reče Ron i namršti se promatrajući bljedunjavi profil profesora Lupina.
"Pa, to je bar jasno", prošapće Hermiona. "Ostalo je samo jedno neupražnjeno mjesto, zar ne? Obrana od mračnih sila."
Harry, Ron i Hermiona promijenili su već dva profesora iz tog predmeta. Ijedan i drugi predavali su im samo godinu dana. Govorkalo se daje taj predmet u njihovoj školi uklet.
"E pa, nadam se daje dorastao tom poslu", sumnjičavo će Ron. "Čini mi se da bi ga jedan dobar urok mogao dokrajčiti, zar ne?" U svakom slučaju... okrene se Harryju, "što si nam ono htio reći?"
Harry im ispriповjedi sve o prepirci između gospodina Weasleyja i njegove supruge, i o tome na što gaje maloprije upozorio gospodin Weasley. Kad je dovršio, Ron je ostao zgranut a Hermiona je rukama pokrila usta. Napokon ih skine i reče:
"Sirius Black je pobjegao iz zatvora da ubije tebe? O, Harry... stvamo ćeš se morati jako, jako dobro čuvati. Ne izazivaj nevolju, Harry..."
"Ne izazivam ja uopće nevolju", razdražljivo će Harry. "Nevolja obično sama nalazi mene."
"Harry bi zbilja morao biti blesav kao noć kad bi potražio tog luđaka koji ga želi ubiti", reče Ron drhtavim glasom. Oboje su tu obavijest primili gore nego što je Harry očekivao. Činilo se da se i Ron i Hermiona mnogo više boje Blacka nego on.
"Nitko ne zna kako je on zapravo pobjegao iz Azkabana", nastavi Ron tjeskobnim glasom. "Nikome to nije prije njega pošlo za rukom. Osim toga, na njega su posebno dobro pazili."
"Ali sigurno će ga uhvatiti, zar ne?" ozbiljno će Hermiona. "Mislim, traže ga čak i bezjaci..."
"Kakav je to šum?" iznenada će Ron.
Odnekud je dopirale tiho, metalno pištanje. Pogledaju na sve strane oko sebe.
"To, Harry, dolazi iz tvog kofera", reče Ron pa ustane i posegne u mrežu za prtljagu. Malo zatim izvuče iz Harryjeve odjeće u kovčegu džepni cinkoskop, koji se zavrti na njegovu dlanu blistajući kao dragulj.
"Je li ti ti cinkoskop?" radoznalo zapita Hermiona i ustane da bolje vidi.
"Aha... ali prilično jeftin, znaš", odgovori Ron. "Kad sam ga zavezao Errolu za nogu da ga pošaljem Harryju, odjednom se počeo bez veze vrtjeti."
"A da nisi u tom trenutku ipak radio nešto zazorno?" lukavo ga upita Hermiona.
"Ma nisam! Ovaj... nisam se možda smio poslužiti Errolom. Znaš da on nije više za duge letove... ali kako bih inače poslao Harryju dar?"
"Vrati ga radije u kofer", reče mu Harry jer je džepni cinkoskop prodorno i dalje pištao. "Još bi mogao i ovoga probuditi."
I mahne glavom prema profesoru Lupinu. Ron strpa džepni cinkoskop u par starih čarapa tetka Vermona, čime priguši pištanje, a onda zatvori kovčeg.
"Možemo ga dati da ga pregledaju u Hogsmeadeu", reče Ron i zaveli se na naslon sjedala. "Takve se stvarčice mogu kupiti Kod Derviša i Bangesa, magični instrumenti i slične stvari. Tako su mi bar rekli Fred i George."
"Znaš li ti nešto više o Hogsmeadeu?" znatiželjno ga upita Hermiona. "Pročitala sam negdje daje to jedino naselje u Velikoj Britaniji u kojem nema nijednog bezjaka..."
"Aha, mislim da je to točno", odgovori Ron nekako nemarno, "ali mene to mjesto ne zanima zbog toga. Meni je samo do Medi-čamice!"
"A što ti je to?" priupita ga Hermiona.
"To ti je trgovina slastica", odgovori joj Ron sa sanjivim izrazom na licu, "u kojoj ima svega i svačega... Paprenih vražićaka od kojih ti dim izbija na usta... i velike debele čokoladne kugle punjene pjenušastom kremom od jagoda i tučenog vrhnja, i izvrsna šećerna pera koja možeš cuclati u razredu a da izgleda kao da razmišljaš što ćeš napisati..."

"Ali Hogsmeade je i inače zanimljivo mjesto, zar ne?" navaljivala je dalje Hermiona. "U Povijesnim čarobnjačkim mjestima piše daje mjesna gostionica 1612. godine bila središte goblinske bune, a daje Vrištava daščara navodno najgušće naseljeno mjesto duhova u Velikoj Britaniji..."

"... i mjesto na kojem od debelih pjenušavih kugli šerbeta, dok ih cuclaš, lebdiš na nekoliko centimetara iznad zemlje", nadopuni je Ron, koji očito nije uopće slušao što Hermiona govori.

Hermiona svrne pogled na Harrvja.

"Kako će biti lijepo otići malo iz škole i obići taj Hogsmeade, je li?"

"Hja, valjda hoće", progundā Harry. "Pričat ćete mi kad se vratite."

"Kako to misliš?" upita ga Ron.

"Ja neću moći ići s vama. Durslevjevi mi nisu htjeli potpisati odobrenje, a nije htio ni Fudge."

Ron se zgrozio.

"Ne smiješ ići s nama? Ma... to ne može biti... Odobrit će ti već McGonagallica, ili netko drugi..."

Harry se promuklo nasmije. Predstojnica Grvffindorskog doma, profesorica McGonagall, bila je vrlo stroga.

"... ili možemo pitati Freda i Georgea koji poznaju svaki tajni izlaz iz dvorca..."

"Rone!" oštro će Hermiona. "Ja mislim da se Harry ne smije iskradati iz škole dok je god Black na slobodi..."

"Aha, mislim da će mi to isto reći i McGonagallica kad je zamolim za odobrenje", ogorčeno će Harry.

"Ali, ako mi budemo s njim", vatreno će Ron Hermioni, "Black se neće usuditi..."

"Ma nemoj, Rone, pričati gluposti!" odbrusi mu Hermiona. "Black je već pobio masu ljudi usred prometne ulice, pa zar misliš da će se ustručavati napasti Harrvja samo zato što smo mi s njim?"

Dok je to govorila, petljala je nešto oko remenja na Krivonjinoj košarici.

"Ne puštaj to čudovište iz košare!" reče joj Ron, ali je zakasnio. Krivonja je, onako lakonog, iskočio iz košarice, protegnuo se, zijev-nuo i skočio Ronu na koljena. Izbočina na Ronovu kaputu zadrhti, a Ron Ijutito baci Krivonju sa sebe.

"Briši!"

"Nemoj tako, Rone!" Ijutito će Hermiona.

Ron zausti da joj odgovori, ali se uto profesor Lupin pomakne na svom mjestu. Prestrašeno su ga pogledali, ali on samo okrene glavu na drugu stranu, pomalo otvorenih usta, i nastavi spavati.

Hogwarts-ekspres kretao se neprestano na sjever a krajolik je bivao sve divljiji i mračniji. Oblaci su se zgušnjavali. Učenici su jurcali amo-tamo pored vrata njihova odjeljka. Krivonja se skrasio na praznom sjedalū, zgnječenu je njušku okrenuo Ronu a pogled žutih očiju upro u Ronov gornji džep.

O podne je debeljuškasta vještica stigla sa svojim kolicima i do vrata njihova odjeljka.

"Ne mislite li da bi ga ipak trebalo probuditi?" zbuñeno zapita Ron pokazujući glavom na profesora Lupina. "Čini mi se da bi mu dobro došlo da nešto prigriže."

Hermiona oprezno priđe profesoru Lupinu i reče mu:

"Ovaj... gospodine profesore? Oprostite... gospodine profesore?"

Ali profesor se nije ni maknuo.

"Pustite ga, dušo", reče vještica pružajući Harrvju poveću hrpu sočnih kolača. "Ako bude gladan kad se probudi, ja ću biti tamo naprijed, kod strojovode."

"Valjda spava?" tiho reče Ron kad vještica zatvori za sobom klizna vrata. "Mislim... nije valjda umro?"

"Nije, nije, diše", šapne Hermiona uzimajući od Harrvja kolač.

Iako im možda nije bio najbolje društvo, prisutnost profesora Lupina imala je i svoje prednosti. Negdje usred popodneva, baš kad je počela padati kiša zastirući vidik na valovite brežuljke, začuli su opet iz hodnika korake i na vratima se pojavila trojka koja im je najmanje bila po volji: Dračo Malfov sa svoja dva pajdaša, Vincentom Crabbeom i Gregorvjem Govleom.

Dračo Malfoy i Harry bili su neprijatelji otkako su se prvi put susreli, na prvom putovanju vlakom u Hogwarts. Malfov, blijeda, šiljasta i podrugljiva lica, bio je član Slytherina i igrao je tragača u njihovoj medobojskoj ekipi, na istom onom mjestu na kojem je Harry igrao u grvffindorskoj ekipi. A Crabbe i Govle kao da su postojali samo zato da izvršavaju Malfoveve naloge. Obojica su bili plečati i mišićavi. Crabbe je bio nešto viši, zadržle šije i paževske frizure. Govle je pak imao kratku, oštru kosu i dugačke ruke poput gorile.

"Oho, gledajte koga ovdje imamo!" reče Malfoy svojim lijenim, otegnutim glasom otvarajući širom vrata odjeljka. "Potty i Vizle!"

Crabbe i Goyle nacere se poput trolova.

"Čuo sam, Weasley, da ti se stari ljetos domogao nekakva zlata", nastavi Malfoy. "Da ti nije možda stara odapela od šoka?"

Ron je tako naglo ustao daje srušio Krivonjinu košaricu na pod. Profesor Lupin frkne u snu.

"A tko vam je ovaj?" zapita Malfoy i automatski ustukne kad spazi Lupina.

"Naš novi profesor", odgovori mu Harry, koji je također ustao da zadrži Rona ako ovaj navali na Malfoya. "Što si to, Malfov, rekao?"

Malfoveve se svijetle oči suze. Ipak nije bio toliko lud da zapo-djene kavgu pred nosom jednog profesora.

"Ajdemo dalje", kivo prommlja Crabbe i Goyleu pa se sva trojica izgube.

Harry i Ron ponovo sjednu. Ron je trljao zglavke na prstima.

"Ove godine neću trpjeti nikakve gluposti od Malfova", reče Iju-tito. "Ozbiljno vam kažem. Ako još nešto zucne o mojoj familiji, zgrabit ću ga za glavu i..."

I žestoko zamahne rukom po zraku.

"Rone", šapne mu Hermiona pokazujući na profesora Lupina. "Pazi što govoriš..."

Ali profesor Lupin je svejednako čvrsto spavao.

Dok je vlak i dalje jurio na sjever, kiša se pojačavala. Prozori su poprimili gustu, svjetlucavu sivu boju koja je malo-pomalo tamnjela sve dok se u hodnicima i iznad mreža za prtljagu nisu upalila svjetla. Vlak je klopapao, kiša pljuštala, vjetar zavijao, a profesor Lupin je svejednako spavao.

"Mora da smo već blizu", reče Ron i nagne se da pogleda mimo profesora Lupina kroz potpuno crni prozor.

Tek što je on to rekao, vlak je počeo usporavati.

"Sjajno!" opet će Ron, ustane i oprezno prođe mimo profesora Lupina da pokuša razabrati nešto kroz prozor. "Umirem od gladi, jedva čekam taj pir..."

"Nismo još mogli stići", napomene Hermiona gledajući na sat.

"Pa, zašto se onda zaustavljam?"

Vlak je išao sve sporije i sporije. Kako je buka klipova u paro-stroju slabjela, vjetar i kiša sve su bučnije šibali po prozorima.

Harry, koji je sjedio najbliže vratima, ustane da zaviri u hodnik. Duž čitava hodnika izvirivale su iz odjeljaka radoznale glave.

Vlak se naglo zaustavio, a po dalekoj lupi i treskanju razabrali su daje prtljaga popadala iz mreža u drugim odjeljcima. A onda se iz-nenada pogase sva svjetla i zavlada mrkli mrak.

"Što je to?" dopre Ronov glas odnekud iza Harrvja.

"Joj!" jaukne Hermiona. "Rone, stao si mi na nogu!"

Harry se vrati pipajući oko sebe do svog mjesta.

"Misliš da je nekakav kvar u pitanju?"

"Nemam pojma..."

Razlegne se nekakvo struganje i Harry opazi Ronovu mutnu, crnu priliku kako briše prozor i izviruje kroz njega.

"Tu se nešto vani kreće", reče Ron. "Čini mi se da se neki ljudi penju u vlak.."

Izenada se otvore vrata i netko se opruzi preko Harryjevih nogu.

"Oprostite! Znete li možda što se to događa? Joj! Oprostite..."

"Zdravo, Neville!" reče Harry pipajući oko sebe u mraku i podižući Nevillea za pelerinu.

"Harry? To si ti? Što se to događa?"

"Nemam pojma. Sjedi radije..."

Začuje se glasno frktnje i bolni jauk. Neville umalo da nije sjeo na Krivonju.

"Idem ja pitati strojovođu što se to događa", reče Hermiona. Harry osjeti kako ona prolazi mimo njega i začuje kako se opet otvaraju vrata, pa nekakav udarac i dva glasna bolna jauka.

"Tko je to?"

"A tko je to?"

"Ginny?"

"Hermiona?"

"Što to radiš?"

"Tražim Rona..."

"Uđi unutra i sjedi..."

"Nemoj ovamo!" brže-bolje će Harry. "Ovdje ja sjedim!"

"Joj!" jaukne Neville.

"Tišina!" iznenada se javi nečiji promukli glas.

Činilo se da se profesor Lupin napokon probudio. Harry je začuo nekakvo kretanje u njegovu kutu. Svi su ušutjeli.

Začuju nekakvo tiho pucketanje i drhtavo svjetlo obasja odjeljak. Reklo bi se da profesor Lupin drži u ruci plamenove što mu osvjetljavaju umorno, sivo lice. Ali oči mu bijahu živahne i oprezne.

"Ostanite svi na svojim mjestima", reče istim onim promuklim glasom, pa polako ustane i ispruži pred sobom šaku punu vatre.

Ali prije nego što je Lupin došao do vrata, ona se polako otvore.

Na vratima je stajala, osvijetljena drhtavim plamenovima iz Lu-pinove ruke, zakukuljena spodoba visoka do sama stropa. Lice joj je bilo posve skriveno kapuljačom. Harry svrne pogled nadalje. Želudac mu se zgrči od onoga što je ugledao. Iz pelerine je virila ruka, ljeskava, sivkasta, sluzava i krastava, kao nešto posve mrtvo, sagnjilo uvodi...

Samo je letimice to vidio. Kao daje taj stvor u pelerini osjetio na sebi Harryjev pogled, najednom povuče ruku u nabore crne tkanine.

A onda je taj stvor pod kapuljačom, što god on bio, dugo, polako i glasno uzdahnuo, kao da bi htio usisati u sebe i nešto više od zraka.

Svi su se odreda sledili. Harry osjeti kako mu se presjekao dah. Studen mu je prodrila kroz kožu, ušla mu u prsa, u samo srce...

Oči mu se uvukle u glavu. Ništa nije vidio. Utapao se u studeni. U ušima mu je šumilo kao da su pune vode. Nešto gaje vuklo nadalje, šum je bivao sve jači...

A onda je odnekud izdaleka začuo vrisku, užasne, prestravljene, umolne krike. Htio je pomoći onome tko vrišti, tko god to bio, i pokušao je pokrenuti ruke, ali nije mogao... gusta, bijela magla kovitlala se oko njega, i u njemu...

"Harry!Harry!Štotije?"

Netko gaje pljuska po licu.

"Š-štoje?"

Harry otvori oči. Nad njim su gorjela svjetla a pod se pod njim tresao - Hogwarts-ekspres opet se kretao i svjetla se ponovo upalila.

Činilo mu se da je spuznuo sa sjedala na pod. Ron i Hermiona klečali su uz njega, a iznad njih je vidio Nevillea i profesora Lupina kako ga gledaju. Bilo mu je mučno. Kad je podigao ruku da namjesti naočale, napipao je hladan znoj na licu.

Ron i Hermiona podigli su ga opet na sjedalo.

"Je li ti sad bolje?" nervozno ga upita Ron.

"Aha", odgovori Harry i brže baci pogled na vrata. Nema više one zakukuljene spodobe. "Što se to dogodilo? Gdje je... a gdje je ono?"

Tko je to vrištao?"

"Nitko nije vrištao", odgovori mu Ron još nervoznije.

Harry se osvrne po jarko osvijetljenom odjeljku. Opazi da ga Ginny i Neville motre, oboje posve blijedi.

"Alija sam čuo kako netko vrišti..."

Svi se trgnu od nekakva krckanja. Profesor Lupin lomio je veliku tablu čokolade na komadiće.

"Uzmi ovo!" reče Harry pružajući mu poveći komad čokolade. "Pojede ti! Pomoći će ti, vidjet ćeš."

Harry uzme od njega čokoladu, ali je ne pojede.

"Tko je ono bio?" upita Lupina.

"Dementor", odgovori mu Lupin, koji je dijelio čokoladu svima redom. "Jedan od onih dementora iz Azkabana."

Svi se zagledaju u njega. Profesor Lupin zgužva papir koji mu je ostao od čokolade i strpa ga u džep.

"Jedi čokoladu!" ponovi. "Pomoći će ti, kad ti kažem. Oprostite, a sad moram porazgovarati sa strojovođom..."

Pa prođe mimo Harryja i nestane u hodniku.

"Jesi li siguran, Harry, da ti je dobro?" upita ga Hermiona tjeskobno ga motreći.

"Nije mi jasno... što se to dogodilo?" reče Harry ponovo otirući znoj s lica.

"Ma... ono čudovište... dementor... stajao je preda mnom i gledao oko sebe (ja bar mislim, pretpostavljam da je gledao jer mu nisam vidio lice)... a ti... ti..."

"Ja sam mislio da ti imaš nekakav napadaj ili tako nešto", reče Ron, koji je još izgledao uplašen. "Nekako si se sav ukočio, i pao si sa sjedala, i počeo se trzati..."

"A profesor Lupin se sagnuo nad tebe, pa prišao dementoru i izvukao štapić", preuzme Hermiona. "I rekao je: 'Nitko od nas ne krije pod svojom pelerinom Siriusa Blacka. Odlazite!' Ali dementor se nije ni pomaknuo pa je Lupin nešto prommljao, a iz štapića mu je suknulo nešto srebrne boje i dementor se okrenuo i otklizao dalje..."

"Bilo je to užasno", reče Neville još višim glasom nego inače. "A jeste li osjetili kako je zahladnjelo kad je ušao k nama?"

"Ja sam se jezivo osjećao", opet će Ron tjeskobno podižući ramena. "Kao da nikad više neću biti veselo..."

Ginny, koja je sjedila skutrena u kutu i izgledala gotovo isto onako loše kako se Harry osjećao, tiho zajeca. Hermiona joj priđe i zagrlj na bi lije utješila.

"A je li tko od vas... pao sa sjedala?" smetenno ih upita Harry.

"Nije", odgovori Ron i ponovo tjeskobno pogleda Harryja. "Ginny se doduše tresla kao šiba na vodi..."

Harryju nije ništa bilo jasno. Osjećao se slab i drhtao je kao da se oporavlja od jake gripe. Pomalo se i sramio. Zašto je on ovako klonuo a drugima nije bilo ništa?

Profesor Lupin se napokon vratio. Čim je ušao, zastao je, pogledao oko sebe i rekao smiješeći se jedva primjetno:

"Nisam vam ja otrovao tu čokoladu, ne bojte se..."

Harry zagriže u čokoladu i, na svoje veliko čudo, osjeti kako mu se toplina razlijeva po tijelu sve do vrhova prstiju na rukama i nogama.

"Za desetak minuta stižemo u Hogwarts", obznani profesor Lupin. "Kako ti je, Harry?"

Harry ne upita profesora Lupina otkud zna kako se on zove. "Dobro", promrsi Harry zbunjeno.

Do kraja puta nisu više mnogo razgovarali. Naposljetku se vlak zaustavi na postaji u Hogsmeadeu i svi navale da izađu. Sove su nukale, mačke mijaukale, a Nevilleova žaba krastača kreketal na sav glas ispod njegove kape. Na maloj je postaji bilo strašno hladno. Kiša je šibala u ledenim mlazovima.

"Prva godina vamo!" začuju poznati glas. Harry, Ron i Hermiona okrenu se i ugledaju na drugom kraju perona Hagridovu orijašku spodobu kako tjera rukom preplašene učenike prve godine na tradicionalni prelazak čamcima preko jezera.

"A kako ste mi vas troje?" dovikne im Hagrid preko glava okupljenih učenika. Oni mu mahnu rukama, ali nisu imali vremena porazgovarati s njim jer ih je masa učenika ponijela dalje. Harry, Ron i Hermiona išli su za ostalim đacima prema blatnom seoskom putu, gdje ih je čekalo najmanje stotinu kočija u koje je, pretpostavljao je Harry, bio upregnut po jedan nevidljivi konj, jer čim su se popeli u kočiju i zatvorili za sobom vrata, kočije su krenule same od sebe, tresući se i truckajući jedna za drugom.

U kočiji se osjećao zadah plijesni i slame. Nakon što je pojeo onaj komad čokolade, Harry se bolje osjećao, ali je još bio slab. Ron i Hermiona zirkali su i dalje na njega, kao da strahuju da opet ne padne u nesvijest.

Dok su se u kočiji dmdali prema velebnim vratnicama od kovanog željeza, uz koja je sa svake strane stajao po jedan stup a na njegovu vrhu krilati vepar, Harry je spazio još dva gorostasna, zakukuljena dementora kako stražare pred vratima. Opet ga je obuzeo osjećaj da će ga preplaviti mučnina. Stoga se zavali na naslon tvrdog sjedala i zatvori oči dok ne prođu kroz vrata. Kočija je nešto brže krenula po dugoj uzbrdici što je vodila do sama dvorca. Hermiona se nagnula kroz prozorčić gledajući kako im se primiču mnogobrojni tornjevi i tornjići. Napokon se kočija zanjiše i zaustavi. Hermiona i Ron izađu iz nje.

Kad je Harry izlazio iz kočije, do uha mu dopre otegnut, oduševljen glas:

"Onesvijestio si se, Potter? Znači da Longbottom ne laže? Stvarno si se onesvijestio?"

Malfoy se progura mimo Hermione da prepriječi Harryju put uz kamene stube pred dvorcem. Lice mu je bilo ushićeno a svijetle oči sijevale su od zlobe.

"Briši, Malfoy!" reče mu Ron stegnutih čeljusti.

"Da se i ti, Weasley, nisi onesvijestio?" glasno ga upita Malfoy. "Je li onaj grozni stari dementor i tebe, Weasley, uplašio?"

"Ima li ovdje možda kakvih problema?" zapita netko blagim glasom. Profesor Lupin upravo je izašao iz sljedeće kočije.

Malfoy odmjeri profesora Lupina drskim pogledom kojim obuhvati zakrpe na njegovoj pelerinu i oguljeni kovčeg. Zatim mu odgovori s truncom sarkazma u glasu:

"Ma ne... ovaj... gospodine profesore."

Pa se naceri Crabbeu i Goyleu i povede ih uza stube u dvorac.

Hermiona gurme Rona odostraga u leđa da se požuri, te se svi troje pridruže učenicima koji su nagrmili uza stube, ulazili na ori-jaška hrastova vrata i upadali u golemo predvorje, obasjano upaljenim zubljam, iz kojega su velebne mramorne stube vodile na gornje katove.

Vrata s desne strane što su vodila u Veliku dvoranu bila su otvorena. Harry pođe za ostalima, ali tek što je spazio začarani strop, koji večeras bijaše taman i oblačan, začuje nečiji glas za sobom:

"Potter! Granger! Hodite za mnom, trebam vas nešto!"

Harry i Hermiona u čudu se okrenu. Iznad glava ostalih učenika obraćala im se profesorica McGonagall, koja im je predavala Preobrazbu i bila predstojnica Grvffindorskog doma. Bila je to stroga vještica s kosom čvrsto spletenom u pundu. Oštre oči bijahu joj uokvirene četvrtastim naočalama. Harry se probije kroz gužvu do nje obuzet zlim slutnjama. Profesorica McGonagall obično je u njemu izazivala osjećaj da je nešto pogriješio.

"Ne morate biti tako zabrinuti... htjela bih samo porazgovarati s vama u mojoj sobi", reče im. "A vi, Weasley, produžite dalje!"

Ron je gledao za njima kako profesorica McGonagall odvodi Harryja i Hermionu od raspričane gomile, i kako je oni prate kroz predvorje, uz mramorne stube i hodnikom na katu.

Kad su ušli u njezinu malu sobu s velikom, vatrom dobrodošlice u kaminu, profesorica McGonagall pozove kretnjom ruke Harryja i Hermionu da sjednu. Sama je pak zauzela mjesto za piscima stolom i naglo progovorila:

"Profesor Lupin poslao nam je po sovi poruku da je vama, Pot-ter, pozlilo u vlaku."

Prije nego što joj je Harry dospio odgovoriti, začuje se tiho kucanje na vratima i u sobu užurbano uđe medicinska sestra, Madame Pomfrev.

Harry osjeti kako se crveni. Bilo mu je dosta već i to što je pao u nesvijest, ili što mu se već tamo dogodilo, i bez sveg ovog naknadnog dizanja prašine...

"Ja se sasvim dobro osjećam", reče. "Ništa mi ne treba..."

"O, to si ti?" progovori Madame Pomfrev ne obazirući se na njegove riječi i saginjući se da ga dobro promotri. "Opet si vjerojatno nešto opasno izveo?"

"Nije, Poppy, nego je samo vidio jednog dementora", odvrati profesorica McGonagall.

Dvije žene razmijene mrke poglede a Madame Pomfrev nezadovoljno cokne jezikom.

"Baš je trebalo postaviti te dementore oko škole", prommlja i odmakne Harryju kosu da mu opipa čelo. "Neće on biti jedini koji je kolabirao. Da, sav je mokar i hladan. Ti grozni tipovi loše djeluju na osobe koje su i inače osjetljive..."

"Nisam ja osjetljiv!" srdito će Harry.

"Naravno da nisi!" rastreseno odvrati Madame Pomfrev mjereći mu puls.

"Što mu je sad najpotrebnije?" odrješito je upita profesorica McGonagall. "Da se odmori u krevetu? Ili da možda noć provede u bolnici?"

"Nije meni ništa!" ustvrdi Harry i skoči na noge. Bila mu je mučna i sama pomisao što bi rekao Dračo Malfoy kad bi on sad morao u bolnicu.

"Pa, sad, morao bi u najmanju ruku pojesti malo čokolade", odgovori Madame Pomfrev pokušavajući promotriti Harryjeve oči.

"Već sam pojeo čokoladu", odvrati Harry. "Dao mi ju je profesor Lupin. Dao ju je svima nama."

"Eh, to je bilo pametno od njega!" pripomene Madame Pom-frey. "Znači da smo konačno dobili predavača Obrane od mračnih sila koji zna svoj posao."

"Jeste li sigurni, Potter, da se dobro osjećate?" oštro ga priupita profesorica McGonagall.

"Jesam", odgovori Harry.

"Dobro, onda. Molim vas da pričekate malo vani, u hodniku, dok ja porazgovaram s gospođicom Granger o njezinu rasporedu sati, a onda možemo zajedno na banket."

Harry izađe u hodnik s Madame Pomfrev, koja zatim ode u bolničko krilo gundajući nešto za se. Harry je morao samo nekoliko minuta čekati. Hermiona je izašla sva sretna zbog nečega, a za njom i profesorica McGonagall, pa se svi troje zapute niz mramorne stube u Veliku dvoranu.

Dvorana je bila puna šiljastih crnih klobuka. Za svakim od dugih stolova pojedinih domova sjedili su đaci kojima lica bijahu obasjana svjetlom tisuća svijeća što su lebdjele u zraku iznad stolova. Profesor Flitwick, mali čarobnjak čupave bijele kose, iznosio je iz dvorane jedan stari klobuk i tronožac.

"Uh", tiho izusti Hermiona. "Zakasnili smo na razvrstavanje!"

Novi učenici u Hogwartsu razvrstani su u pojedine domove (Grvffindore, Ravenclavve, Hufflepuffe i Slvtherine) tako što su na glavu stavljali Razredbeni klobuk, koji je zatim izvikivao ime doma koji će svakom od njih najbolje odgovarati. Profesorica McGonagall ode do svoje stolice za profesorskim stolom, a Harry i Hermiona, što su tiše mogli, na drugu stranu, do grvffindorskog stola. Đaci su ih gledali kako prolaze uza stražnji zid dvorane, a nekoliko je njih upi-ralo prstom u Harryja. Zar je priča o tome kako se onesvijestio pred

dementorom doista tako brzo kolala od usta do usta?

On i Hermiona sjednu svako s jedne strane Ronu, koji im je čuvao mjesta.

"Kakva je to bila frka?" šaptom upita on Harryja.

Harry mu počne šaptom objašnjavati, ali u taj čas ustane ravnatelj škole da održi govor pa Harry ušuti.

Iako je bio već vrlo star, profesor Dumbledore odavao je dojam nepresušne energije. Srebrnasta kosa i brada bijahu mu gotovo metar duge. Imao je kukast nos i nosio je naočale u obliku polumjeseca. Često se isticalo da je on najveći čarobnjak svoga doba, ali Harry ga nije zbog toga tako posebno cijenio. Čovjek jednostavno nije mogao da nema povjerenja u Albusa Dumbledorea. Dok ga je Harry promatrao kako se vedro obraća đacima, prvi put je osjetio da je potpuno miran otkako je onaj dementor bio ušao u njihov odjeljak u vlaku.

"Dobro došli!" pozdravi ih Dumbledore. Svjetlo svijeća odsijevalo mu je na bradi. "Dobro došli na početku još jedne školske godine u Hogwartsu! Imam vam priopćiti dvije-tri stvari, od kojih je jedna vrlo ozbiljna, pa mislim da će biti najbolje dajte iznesem pred vas prije nego što vas ošamuti ova izvanredna gozba..."

Zatim se nakašlje i prosljedi:

"Kao što vam je vjerojatno svima poznato, nakon pretresa u Hogwarts-ekspresu, naša je škola trenutačno domaćin stanovitom broju dementora iz Azkabana, koji su ovamo došli po nalogu Ministarstva magije."

Profesor je zastao u govoru, pa se Harry sjeti kako mu je gospodin Weasley rekao da Dumbledoreu nije po volji što mu dementori čuvaju školu.

"Oni su postavljeni na sve prilaze školi", nastavi Dumbledore, "a dok su god oni ovdje, moram vam svima jasno i glasno reći da nitko ne smije bez posebnog odobrenja izlaziti iz škole. Dementore nećete moći zavarati nikakvim trikovima ni prerušavanjem, pa čak ni čarobnim plaštevima nevidljivosti", nadoda blažim glasom, a Harry i Ron se zgleđaju. "Dementorima nije u naravi da uvažavaju moljanje i ispričavanje. Stoga vas sve odreda upozoravam da im ne dajete razloga da vam učine nešto nažao. Očekujem od naših prefekata, napose od našeg novog glavnog prefekta i glavne prefektrice, da će se pobrinuti da se nitko od učenika i učenica ničim ne zamjeri dementorima."

Percy, koji je sjedio nekoliko mjesta dalje od Harryja, opet se isprsi i značajno pogleda oko sebe. Dumbledore ponovo zastane u govoru i vrlo ozbiljno obiđe pogledom dvoranu, u kojoj se nitko ne pomakne niti pisne.

"A sad o nečem ugodnijem", nastavi on. "Drago mi je što mogu pozdraviti dvojicu novih nastavnika u našim redovima ove godine.

Prvo, profesora Lupina, koji je ljubavno pristao da popuni upražnje-no mjesto predavača Obrane od mračnih sila."

Tu i tamo razlegne se prilično mlak pljesak. Snažnije su zapljes-kali samo oni koji su doputovali u istom odjeljku s profesorom Lupinom, među njima i Harry. Profesor Lupin izgledao je još jasniji uz ostale nastavnike u njihovim najboljim pelerinama.

"Pogledaj samo Snapea!" prosiće Ron u uho Harryju.

Profesor Snape, predavač Čarobnih napitaka, piljio je za nastavničkim stolom u profesora Lupina. Bilo je općepoznato daje Snape priželjkivao mjesto predavača Obrane od mračnih sila. Čak se i Harry, koji je mrzio Snapea, iznenadio izrazu od kojeg se Snapeu zgrčilo mršavo, žučkasto lice. Bilo je to nešto više od gnjeva, bilo je to gađenje. Harry je dobro poznavao taj izraz na njegovu licu, jer se javljao kad god bi pogledao Harryja.

"A što se tiče drugog imenovanja", nastavi Dumbledore kad se stišao mlaki pljesak upućen profesoru Lupinu, "e pa, žao mi je što vas moram izvjestiti da se profesor Kettleburn, naš predavač Skrbi za magična stvorenja, na kraju prošle školske godine povukao u mirovinu da bi se mogao više posvetiti svojim preostalim udovima. Međutim, drago mi je što vas mogu izvjestiti da na njegovu mjesto ne dolazi nitko drugi nego Rubens Hagrid, koji je pristao preuzeti taj predavački posao uz svoje redovite lovočuvarske dužnosti."

Harry, Ron i Hermiona zgleđaju se ne vjerujući svojim ušima, a onda se pridruže gromoglasnom pljesku, koji se najburnije razlegao za grvffindorskim stolom. Harry se nagne naprijed da pogleda Hagrida, koji je bio crven kao rak i zagledan u svoje šačetine. Široki je osmijeh sakrio u zamršenu crnu bradu.

"To smo si mogli i misliti!" vikne Ron i udari šakom o stol. "Tko bi nam drugi zadao knjigu koja grize?"

Harry, Ron i Hermiona bili su posljednji koji su prestali pljeskati, a kad je profesor Dumbledore nastavio govor, primijete kako Hagrid otire oči stolnjakom.

"E pa, mislim da je ovo bilo najvažnije što sam vam imao reći", dovrši Dumbledore. "A sad pir može početi!"

Zlatni tanjuri i pehari pred njima napune se iznenada jelima i napicima. Harry je odjednom ogladnio kao vuk pa je nagrabilo svega što mu je bilo nadohvat ruke i uzeo jesti.

Bijaše to izvanredna gozba. Dvorana je odjekivala od veselog govora, smijeha i zveckanja noževa i vilica. Međutim, Harry, Ron i Hermiona žurili su se da se najedu kako bi mogli što prije porazgovarati s Hagridom. Znali su oni koliko njemu znači to imenovanje. On nije bio potpuno izobraženi čarobnjak, jer je bio isključen iz škole u Hogwartsu na trećoj godini, zbog prijestupa koji nije počinio. Upravo su Harry, Ron i Hermiona lani skinuli ljagu s Hagridova imena.

Naposlijetku, kad su sa zlatnih tanjura nestali i posljednji ostaci torte od bundeve, Dumbledore objavi da je vrijeme da svi pođu na spavanje, pa se prijateljima ukaže prilika da ostvare svoj naum.

"Čestitamo, Hagrid!" propišti Hermiona kad su došli do nastavničkog stola.

"Fala vam svima", reče Hagrid dižući pogled i brišući ubrusom sjajno lice. "Još ne mogu doći k sebi... velik je čovjek taj Dumbledore... došlo je ravno k meni u moju kolibu čim je profesor Kettleburn rekao da mu je dosta... a ja sam to oduvijek priželjkivao..."

Shrvan osjećajima, zarije glavu u ubrus. Profesorica McGonagall otjera ih sve troje od stola.

Harry, Ron i Hermiona pridruže se Gryffindorima koji su nagrnuli uz mramorne stube. Bili su već mrtvi umorni dok su prolazili hodnicima i još se penjali uz stube, sve dok nisu došli do skrovitog ulaza u Grvffindorsku kulu. Tu ih veliki portret debele dame upita:

"Lozinka?"

"Evo, evo mene!" dovikne Percy sa začelja. "Nova lozinka glasi" Portuna Major!"

"O, joj!" tužno uzvikne Neville Longbottom. On je oduvijek teško pamti lozinke.

Pošto su se provukli kroz rupu u zidu i prošli kroz društvenu prostoriju, dječaci i djevojčice se razidu i pođu prema različitim stubama. Harry se popne uz zavojite stepenice ne misleći ništa drugo nego samo kako je sretan što je opet ovdje. Kad su došli do svoje poznate, okrugle spavaonice, sa pet kreveta s baldahinom poduprtim sa četiri stupa, Harry pogleda oko sebe i pomisli da je napokon stigao kući.

LISTIĆI ČAJA I CAPORCI

Kad su Harry, Ron i Hermiona sutradan ujutro došli u Veliku dvoranu na doručak, najprije su ugledali Drača Malfoya kako zabavlja veliku skupinu Slytherina neakvom šaljivom pričom. Dok su prolazili mimo njih, Malfoy je smiješno imitirao napadaj nesvjestice nasmijavajući društvo.

"Ne obaziri se na njega!" šapne Harryju Hermiona koja je išla ustopice za njim. "Jednostavno se ne obaziri na njega, nije on toga vrijedan..."

"Hej, Potter!" vikne Pansy Parkinson, Slytherinka s licem poput njuške mopsa. "Potter! Evo dementora! Uhuuuuuuu!"

Harry se svali na stolicu za grvffindorskim stolom do Georgea Weasleyja.

"Novi raspored sati za treću godinu", reče George pružajući mu tabelu. "Što ti je, Harry?"

"Malfoy", odgovori Ron sjedajući s druge strane Georgea i zu-reći u slytherinski stol.

George digne pogled i vidje kako Malfoy opet oponaša nesvjesticu od prepasti.

"Taj mali sroljo!" reče on mirno. "Sinoć nije bio tako kočoperan kad su dementori bili na našem kraju vlaka. Da ste vidjeli kako je

dojurio u naš kupe, je li, Frede?"

"Samo što se nije upisao od straha", potvrdi Fred prezimom mjer-kajući Malfoya.

"Nije ni meni bilo lako pri duši", pripomene George. "Jezivi su ti dementori..."

"Nekako se čovjek sav sledi, je li?" reče Fred.

"Ali ti se ipak nisi onesvijestio?" tiho izusti Harry.

"Zaboravi, Harry!" reče George ne bi li ga umirio. "Sječaš li se, Frede, kako je tata morao jednom službeno u Azkaban? I kako nam je poslji rekao da je to najgore mjesto u kojem je ikad bio? Vratio se kući sav shrvan i slab... Ti dementori isisaju sve zadovoljstvo gdje god se pojave. Većina tamošnjih zatvorenika na kraju poludi."

"U svakom slučaju, vidjet ćemo kako će Malfov izgledati poslji naše prve metlobojske tekme", opet će Fred. "Sjećate se valjda da u prvoj utakmici sezone Grvffindori igraju protiv Slvtherina?"

Jedini put kad su se Harry i Malfov našli oči u oči u metlobojskoj utakmici, Malfoy je svakako izvukao kraći kraj. Harry se, donekle udobrovoljen, posluži kobasicama i prženim rajčicama.

Hermiona je proučavala svoj novi raspored sati.

"Uuuh, sjajno! Već danas imam neke nove predmete", zadovoljno ustanovi.

"Hermiona," reče Ron zavirujući joj u raspored sati preko njezina ramena, "nešto su ti ipak zabrljali u tom tvom rasporedu. Gledaj... svakog dana imaš po desetak predavanja. Jednostavno nećeš imati toliko vremena."

"Snaći ću se ja već. I dogovorila sam se već o svemu s profesoricom McGonagall."

"Ma, gledaj samo!" reče joj Ron smijući se. "Vidiš li što sve danas prije podne imaš? U devet sati Proricanje sudbine. A tu ti dolje piše da u devet imaš Bezjačke studije, I..." Ron se sagne još više nad Hermionin raspored ne vjerujući svojim očima. "Gledaj, ispod toga ti piše da u devet sati imaš i Aritmanciju. Mislim, ja znam da si ti, Hermiona, dobra učenica, ali nitko ne može biti toliko dobar. Kako možeš biti na tri predavanja u isto vrijeme?"

"Ne budali!" odsječno će Hermiona. "Dakako da neću biti na tri predavanja u isto vrijeme."

"Pa, kako onda..."

"Dodaj mi, molim te, marmeladu!" reče mu Hermiona.

"Ali..."

"Ah, Rone, ma što je tebe briga ako je moj raspored sati malo nabijen?" obrecne se Hermiona na nj. "Rekla sam ti da sam se već o svemu dogovorila s profesoricom McGonagall."

Upravo u tom času u Veliku dvoranu uđe Hagrid. Bio je u svom dugom ogrtaču od krčićeg krzna i rastreseno mahao mrtvim tvorom u orijaškoj ruci.

"Je li sve u redu?" radoznalo ih upita zastavši na svom putu do nastavničkog stola. "Bit ćete na mom prvom predavanju! Odma poslji ručka! Već sam od pet sati na nogama da sve priprelim kako treba... valjda će bit sve u redu... ja nastavnik... bog i bogme..."

I široko se osmjehnuvši, produži dalje do nastavničkog stola, mašući i dalje u hodu tvorom.

"Da mi je znati što je to pripremio?" reče Ron s primjesom tjeskobe u glas.

Učenici su malo-pomalo odlazili na prva predavanja pa se dvorana počela prazniti. Ron pogleda u svoj raspored sati.

"Najbolje da krenemo, gledaj, Proricanje je na vrhu Sjeverne kule. Trebat će nam deset minuta da tamo stignemo..."

Na brzinu su doručkovali, pozdravili se s Fredom i Georgeom i pošli natrag kroz dvoranu. Dok su prolazili pored slvtherinskog stola, Malfoy je još jedanput izveo svoju imitaciju napadaja nesvjestice. Grohotan smijeh ispratio je Harrvja u predvorje.

Pred njima je bio dug put kroz dvorac do Sjeverne kule. Ni nakon dvije godine provedene u Hogvvarstu nisu znali baš sve o dvorcu.

Nikad prije nisu još bili u Sjevernoj kuli.

"Mora... ipak... postojati... neki... kraći... put..." predisao je Ron dok su se penjali uz sedmo dugo stubište i izbili na neko nepoznato odmoršte, na kojem je bila samo jedna velika slika gole tratine na kamenom zidu.

"Ja mislim da moramo na ovu stranu", reče Hermiona gledajući u prazan hodnik što je vodio nadesno.

"Neće biti", otpovrne Ron. "To je južna strana. Pogledaj, kroz prozor se vidi i dio jezera..."

Harry je dotle promatrao sliku na zidu. Debeo poni zelenko upravo je došetao do tratine nehaljno pasući travu. Harry je već bio navikao da se likovi na slikama u Hogwvarstu kreću i napuštaju svoj okvir da posjete jedni druge, ali je i dalje uživao gledajući ih. Malo zatim dođe za ponijem nizak, zdepast vitez zveckajući oklopom. Sudeći po mrljama od trave na metalnim koljenima, maloprije je bio pao s ponija.

"Aha!" viknuo je kad je spazio Harrvja, Rona i Hermionu. "Kakve su to protuhe na mom privatnom posjedu? Da mi se može bit ne želite narugati što sam pao? Iz toka mačeve, ništarije, lupeži!"

Svi troje su u čudu gledali kako mali vitez vadi mač iz korica i žestoko vitla njime bijesno poskakujući amo-tamo. Ali mač mu je bio predugačak pa, kad je bjesomučno zamahnuo njime, izgubio je ravnotežu i pao ničice u travu.

"Da vam se nije što dogodilo?" priupita ga Harry prilazeći slici. "Bjež otale, podli hvalisavce! Bjež otale, huljo!"

Vitez ponovo dohvati svoj mač i posluži se njime da ustane, ali se oštrica zabije tako duboko u zemlju daje, ma koliko se naprezao, nikako nije mogao izvući. Na kraju se opet izvali u travu i odigne vizir da obriše uznožno lice.

"Čujte," reče mu Harry koristeći priliku da se vitez obrati dok leži iznuren u travi, "mi tražimo Sjevernu kulu. Znete li možda put do nje?"

"U potrazi ste!" Rekl bi se da je vitezov bijes istog časa splasnuo. Osovi se na noge zveckajući oklopom i dovikne im: "Podite, prijatelji dragi, za mnom, da zajedno potražimo naš cilj, ili da junački izginemo u jurišu!"

Još jednom uzalud potegne mač iz zemlje, bezuspješno pokuša zajahati debelog ponija i vikne:

"Pješice ćemo, dakle, draga gospodo i draga gospo! Naprijed! Naprijed!"

I potrči bučno zveckajući oklopom na lijevu strahu okvira i iščezne.

Hitali su za njim hodnikom ravnajući se po zveckanju oklopa. Spazili bi ga od vremena do vremena kako trči kroz slike pred njima.

"Držite se hrabro, ono je najgore tek pred nama!" prodere se vitez, a onda ga opet opaze kako predvodi skupinu usplahirenih žena u krinolinama, čija je slika visila na zidu uskog, zavojitog stubišta.

Daščući na sav glas, Harry, Ron i Hermiona penjali su se uza sve zavojitije stube a u glavama im se sve više i više vrtjelo, dok najposlji nisu iznad sebe začuli žamor i pojmlili da su stigli do predavaonice.

"Zbogom!" dovikne im vitez, a glava mu se načas pojavi na slici nekih mračnih redovnika. "Zbogom, družu po oružju! Zatrebaju li vam ikad plemenito srce i čelične mišice, pozovite samo Sir Ca-dogana!"

"Aha, pozvat ćemo vas", promrsi Ron kad vitez nestane, "ako nam ikad treba duševni bolesnik."

Popeli su se uz zadnjih nekoliko stepenica i izbili na malo odmo-rište, na kojem je već bila okupljena većina učenika. Tu nije bilo nikakvih vrata. Ron gurne Harrvja laktom i pokaže mu na strop, u kojem su bila okrugla vrata s mesinganom pločicom. Harry pročita na njoj:

"Sybill Trelawney, profesorica Proricanja sudbine. A kako ćemo se popeti tamo gore?"

Kao da mu odgovaraju na pitanje, vrata se u stropu iznenada otvore i iz njih ispadnu srebrne ljestve do samih Harrvjevih nogu. Svi učas umuknu.

"Poslji tebe!" reče mu Ron smješkajući se, pa se Harry počne prvi penjati.

Našao se u najneobičnijoj učionici koju je ikad vidio. Zapravo ta prostorija nije uopće izgledala kao učionica, nego više kao nešto između potkrovnice i staromodne čajane. U nju je bilo nagurano najmanje dvadeset okruglih stolića, oko kojih su se nalazili naslonjači

presvućeni satenom i debele stoličice bez naslona. Sve je bilo osvjetljeno mutnim, grimiznim svjetlom. Svi su zastori na prozorima bili navučeni, a mnoge su svjetiljke bile zastrte tamnocrvenim rupcima. Bilo je toplo i zagušljivo, a od vatre koja je gorjela podno zakrčenog okvira kamina i grijala velik bakreni kotao, širio se težak, neugodno sladak miris. Police duž okruglih zidova bijahu pretrpane prašnim perjanicama, krmjacima svijeća, mnogobrojnim špilovima poderanih igraćih karata, nebrojenim srebrnim kristalnim kuglama i velikom zbirkom čajnih šalica.

Ron dođe za Harrvjem. Ostali su se učenici okupljali oko njih razgovarajući među sobom šaptom.

"A gdje je ona?" zapita Ron.

Iz sjene se iznenada javi nečiji glas, tih i mutan.

"Dobro došli!" pozdravi ih taj glas. "Kako je lijepo što vas napokon vidim u materijalnom svijetu!"

Harry istog časa pomisli na velika, sjajna kukca. Na svjetlu vatre pojavio se profesorica Trelawney, vrlo mršava dama; velika stakla naočala uveličavala su joj oči nekoliko puta. Bila je zaogrmuta tankim i prozirnim šalom posutim šljokicama. Oko vretenastog vrata visili su joj nebrojeni lančići i niske perli, a podlaktice i šake bijahu joj ukrašene grivnama i prstenjem.

"Sjedite, djeco, sjedite!" reče im i svi oni ukočeno posjedaju u naslonjače ili na stoličice bez naslona. Harry, Ron i Hermiona sjeli su zajedno za okrugli stolić.

"Dobro došli na Proricanje sudbine!" reče im profesorica Tre-lawney, koja je sjela u visoki naslonjač ispred vatre. "Ja sam profesorica Trelawney. Dosad me možda niste ni vidjeli. Mislim da mi prečesto silaženje u vrevu i gužvu ove škole zamagljuje unutarnje oko."

Nitko ne reče ni riječi na ovu začudnu izjavu. Profesorica Tre-lawney pomno popravi šal na sebi i nastavi:

"Vi ste se dakle odlučili proučavati Proricanje, najtežu od svih magijskih disciplina. Moram vas na samom početku upozoriti da, ako već nemate unutarnje oko, teško da vas ja išta mogu naučiti. Knjigama se ne može daleko dogurati na ovom polju..."

Na te riječi i Trelawney i Ron se osmjehnu i zirnu na Hermionu, koja kao da se iznenadila kad je čula da joj knjige neće biti od velike pomoći u ovom predmetu.

"Mnoge vještice i čarobnjaci, ma koliko inače bili nadareni na polju bučne halabuke, smrada i iznenadnih nestanaka, nikako ne mogu prodrjeti u tajne budućnosti zastrte velom", nastavi profesorica Trelawney prelazeći pogledom svojih krupnih, užagrenih očiju s jednog nervoznog lica na drugo. "To je dar koji nije svima dan. Je li, mali," iznenada se obrati Nevilleu koji samo što se ne sruši sa stoličice, "je li ti baka dobro?"

"Mislim da jest", odgovori Neville drhtavim glasom.

"Da sam na tvom mjestu, ja ne bih, dragi moj, bila baš tako sigurna", produži profesorica Trelawney. Duge naušnice od smaragda blistale joj na svjetlu vatre. Neville proguta slinu. Profesorica Tre-lawney spokojno nastavi: "Ove ćemo se godine baviti osnovnim metodama proricanja sudbine. U prvom ćemo se tromjesečju pozabaviti gatanjem iz listića čaja. U drugom ćemo prijeći na gatanje iz dlana. Usput budi rečeno, draga moja," obrati se iznenada Parvati Patil, "čuvaj se jedne ridokose osobe!"

Parvati zaprepašteno pogleda Rona, koji je sjedio baš iza nje, pa odmakne svoju stolicu od njegove.

"U ljetnom tromjesečju", prosljedi profesorica Trelawney, "pozabavit ćemo se kristalnom kuglom... naime, ako dotle završimo sa znamenjem vatre. Predavanja ćemo, na žalost, morati prekinuti u veljači zbog jakog vala gripe. Čak ću i ja izgubiti glas. A negdje oko Uskrsa napustit će nas zauvijek netko od ovdje prisutnih."

Nakon ove najave uslijedi napeta tišina. Ipak, činilo se daje profesorica Trelawney ne primjećuje.

"Molim te, draga moja," obrati se ona Lavender Brown, koja je sjedila najbliže njoj skutrena na stolici, "možeš li mi dodati onaj najveći srebrni čajnik?"

Činilo se daje Lavender odahnula. Ustala je, uzela s police veliki čajnik i stavila ga na stol pred profesoricu Trelawney.

"Hvala ti, draga moja. Usput budi rečeno, ono od čega strahuješ dogodit će se u petak, šesnaesti listopada."

Lavender se strese.

"A sad bih vas molila da se svi razvrstate u parove. Zatim neka svako od vas uzme po jednu šalicu i tada jedan po jedan dođite do mene da vam natočim čaj, a onda ćete opet sjesti i popiti ga tako da vam ostane samo talog. Zatim ćete lijevom rukom promućkati tri puta šalicu, pa je naopako okrenuti na tanjurić, pričekaćti da se ocijede i posljednji ostaci čaja i onda dati svom partneru šalicu da iz nje gata. Šare ćete u šalici protumačiti uz pomoć teksta na stranici petoj i šestoj knjige Odmagljivanje budućnosti. Ah, još nešto, dragi moj..."

Uhvati Nevillea za podlakticu kad je ovaj htio ustati. "Kad razbiješ svoju prvu šalicu, hoćeš li biti tako dobar da izabereš jednu od onih s plavim šarama? Meni su ove ružičaste nekako prirasle srcu."

I doista, čim je Neville pristupio polici sa šalicama, razlegao se tresak razbijenog porculana. Profesorica Trelawney priđe mu brže--bolje s metlicom i krpom za prašinu pa mu reče:

"Uzmi sad jednu od onih plavih, dragi moj, budi tako dobar... hvala ti..."

Kad im je profesorica natočila čaj, Harry i Ron se vrata za svoj stolić i pokušaju na brzinu popiti vreli čaj. Pošto su, prema uputama profesorice Trelawney, promućkali šalice, ocijedili su ih i zamijenili među sobom.

"Dobro," reče Ron kad su obojica otvorili svoje primjerke knjige na petoj i šestoj stranici, "što vidiš u mojoj šalici?"

"Puno nečega mokrog i smeđeg", odgovori Harry. Od snažnog mirisa dima u prostoriji osjećao se pospan i tup.

"Proširite svoje vidike, dragi moji, i dopustite svojim očima da vide dalje od obične svakidašnjice!" dovikne im u polumraku profesorica Trelawney.

Harry se pokuša sabrati.

"E pa, tu imaš nekakav mutan križ..." reče gledajući u knjigu Od-magljivanje budućnosti. "To znači da ćeš doživjeti razne 'kušnje i patnje' - žao mi je - ali je tu i nešto što bi moglo biti sunce... to ti znači 'veliko zadovoljstvo'... prema tome, patit ćeš ali ćeš biti vrlo zadovoljan..."

"Mislim da bi ti morao dati da ti se pregleda unutarnje oko", reče mu Ron. Obojica su morala prigušiti smijeh jer je profesorica Trelawney pogledala na njihovu stranu.

"A sad da ja pogledam..." Ron zaviri u Harrvjevu šalicu i namršti se od naporna razmišljanja. "Vidim nekakvu mrlju nalik na polucilindar", reče. "Možda ćeš se jednog dana zaposliti u Ministarstvu magije..."

Okrene šalicu u ruci.

"Ali s ove mi strane to izgleda više kao žir... što to znači?" Zadubi se u svoj primjerak knjige Odmagljivanje budućnosti. "Neočekivana sreća, zlato". Izvrsno, možeš mi nešto od toga i pozajmiti. A vidim tu još nešto," ponovo okrene šalicu, "nešto nalik na neku životinju. Aha, ako joj je ovo glava... onda bi to mogao biti nilski konj... ne, nego ovca..."

Profesorica Trelawney okrene se naglo prema njima jer je Harry prasnuo u smijeh.

"Daj mi to, dragi moj, da pogledam", prijekorno reče Ronu, priđe mu i uzme iz ruke Harrvjevu šalicu. Svi su umuknuli i napeto pratili što se zbiva.

Profesorica Trelawney zurila je u šalicu i okretala je u smjeru suprotnom od kretanja kazaljke na satu.

"Sokol... dragi moj, ti imaš jednog smrtnog neprijatelja."

"Pa, to bar svi znaju", glasno prošapće Hermiona. Profesorica Trelawney zagleda se u nju.

"Pa, da, znaju", opet će Hermiona. "Svi znaju za neprijateljstvo između Harrvja i Znate-već-koga."

Harry i Ron piljili su u nju s mješavinom zapanjenosti i divljenja. Nikad prije nisu čuli Hermionu tako razgovarati s jednim profesorom. Profesorica Trelawney nije joj ipak odgovorila. Ponovo upre pogled u Harrvjevu šalicu i nastavi je okretati.

"Batina... napad... E, dragi moj, ovo nije sretna šalica." "A ja sam mislio daje to polucilindar", bojažljivo će Ron. "Lubanja... prijeti ti

nekakva opasnost, dragi moj..."

Svi su odreda kao opčinjeni zurili u profesoricu Trelawney, koja po posljednji put okrene šalicu u ruci, a onda vrisne.

Opet se razlegne tresak razbijenog porculana. Neville je razbio i svoju drugu šalicu. Profesorica Trelawney zavalila se u prazan naslonjač zatvorenih očiju, držeći nakićenu ruku na srcu.

"Dragi moj dečko... siroti moj dečko... ne... bolje da ti ništa ne kažem... ne... ne pitaj me..."

"Što se dogodilo, gospođo profesor?" umah je upita Dean Tho-mas. Svi su poustajali i polako okružili Harrvjev i Ronov stolić nagi-njući se nad naslonjač profesorice Trelawney ne bi li zavirili u Harrvjevu šalicu.

"Dragoviću moj," profesorica Trelawney dramatično iskolači svoje krupne oči, "ti imaš Grozu."

"Što ja to imam?" priupita je Harry.

Vidio je da on nije jedini koji je nije razumio. Dean Thomas sle-gao je ramenima gledajući ga, a Lavender Brown izgledala je zbunjena, ali su gotovo svi ostali pokrili rukama usta od užasa.

"Grozu, dragi moj, Grozu!" uzvikne profesorica Trelawney, koja je kanda bila zgranuta što je Harry nije razumio. "To ti je veliki, sablasi pas koji se javlja kao duh na grobljima! Dragi moj dečko, to ti je znamen... najgori mogući znamen... smrti!"

Harrvju se skvrči želudac. Onaj pas na koricama knjige Znamenje smrti u knjižari Krasopis i bugačica - onaj pas u sjeni u Magnoliji-nu vijencu... Lavender Brown također pokriva rukama usta. Svi su gledali u Harrvja, svi osim Hermione, koja je ustala i zašla za leđa profesorici Trelawney.

"Meni to baš ne izgleda kao Groza", odsiječe ona.

Profesorica Trelawney gledala je Hermionu sa sve većom od-bojnošću.

"Oprosti što ti to moram reći, draga moja, ali ja ne vidim mnogo aure oko tebe. Nisi osobito prijemljiva za rezonancije budućnosti."

Seamus Finnigan mahao je glavom lijevo-desno.

"To zbilja izgleda kao Groza kad se ovako gleda," reče priški-Ijivši, "ali odavde opet izgleda više kao magarac", nadoda nagnut na lijevu stranu.

"Kako bi bilo da se napokon odlučite hoću li umrijeti ili neću?" upita ih Harry iznenadivši se i sam svojim riječima. Činilo se da ga više nitko ne želi gledati.

"Mislim da će najbolje biti da odmah prekinemo predavanje", reče profesorica Trelawney posve mutnim glasom. "Da... molim vas da spremite svoje stvari..."

Svi učenici vrata šalice profesorici Trelawney, pakuje svoje knjige i zatvore torbe. Čak se i Ron klonio Harrvjeva pogleda.

"Dok se opet ne vidimo", izusti profesorica Trelawney slabim glasom, "neka vas sreća prati! Ah, da, još nešto..." Tu pokaže na Nevillea. "Ti ćeš sljedeći put zakasnuti, pa se potruđi da sustig-neš ostale."

Harry, Ron i Hermiona siđu niz ljestve profesorice Trelawney i niz zavojite stube bez riječi, a onda se zapute na predavanje profesorice McGonagall iz Preobrazbe. Toliko im je vremena trebalo da nađu njezinu predavaonicu da su stigli u posljednji čas, iako su bili rano krenuli s predavanja iz Proricanja sudbine.

Premda je izabrao mjesto u dnu predavaonice, Harry se osjećao kao daje sa svih strana obasjan jakim reflektorima. Ostali su učenici krišom zirkali na njega kao da očekuju da se svakog časa sruši mrtav na pod. Jedva daje čuo što od onoga što im je profesorica McGonagall govorila o animagusima (čarobnjacima koji se, kad god požele, mogu pretvoriti u životinje). Nije ju čak gledao ni kad se na njegove oči pretvorila u šarenu mačku s tragovima naočala oko očiju.

"Čujte, pa što je to danas sa svima vama?" upita ih profesorica McGonagall nakon što se, uz tihi pop, opet pretvorila u samu sebe, pa ih pogleda sve redom. "Ne mislim da je to važno, ali ovo je prvi put da mi nitko nije zapljeskao nakon uspješne preobrazbe."

Sve se glave opet okrenu prema Harrvju, ali nitko ni da pisne. Tada Hermiona dignu ruku uvis i reče:

"Oprostite, gospođo profesor, ali upravo smo se vratili s prvog predavanja iz Proricanja sudbine, na kojem smo gatali iz listića od čaja, pa smo..."

"Ah, naravno", uzdahne profesorica McGonagall i iznenada se namršti. "Ne morate mi, gospođice Granger, ništa više govoriti. Recite mi radije tko će od vas ove godine umrijeti?"

Svi se zagledaju u nju.

"Ja", napokon odgovori Harry.

"A, tako", opet će profesorica McGonagall motreći Harrvja svojim okruglim očima. "E, onda, da znate, Potter, da je Svbill Tre-lawney, otkako je došla u ovu školu, svake godine prorekla smrt bar jednom učeniku, a da nijedan od njih nije još dosad umro. Svake godine najradije dočekuje nove učenike proštvo da će netko od njih umrijeti. Ja iz principa nikad ne govorim ništa loše o kolegama..."

Profesorica McGonagall iznenada ušuti a nosnice joj probljede. Zatim mimije nastavi: "Proricanje je sudbine najnepouzdanija grana magije. Ne želim pred vama prikrivati činjenicu da ne držim mnogo do te discipline. Pravi su vidovnjaci vrlo rijetki, a profesorica Trelawney..." Ponovo umukne a onda nadoda sasvim trijeznom glasom: "Vi mi, Potter, izgledate zdravi kao dren pa mi nećete zamjeriti ako vas ne pošteđim današnje domaće zadaće. Ako slučajno umrete, vjerujte mi da mi nećete morati predati zadaću."

Hermiona se nasmije. Harry se sad već osjećao malo bolje. Čim nije više bilo onog mutnog crvenog svjetla i opojnog mirisa iz predavaonice profesorice Trelawney, nije se ni približno onoliko bojava grudica listića od čaja. Ipak, nisu svi bili razuvjereni. Ron je još izgledao zabrinut, a Lavender šapne:

"A zašto je onda Neville razbio šalicu?"

Kad je završio sat Preobrazbe, svi su se pridružili masi učenika koji su bučno odlazili na ručak u Veliku dvoranu.

"Glavu gore, Rone!" reče Hermiona i gurne preda nj zdjelu s gu-lašem. "Čuo si što je rekla profesorica McGonagall."

Ron si nagrabi gulaša u tanjur i uzme vilicu, ali ne počne još jesti.

"Harry," progovori tihim, ozbiljnim glasom, "da nisi ipak negdje vidio kakvog velikog crnog psa?"

"Jesam, jesam", odgovori mu Harry. "Vidio sam ga one noći kad sam pobjegao od Durslevjevih."

Ronu ispadne vilica iz ruke i zazveči.

"Vjerojatno je to bio pas lualica", mirno će Hermiona.

Ron pogleda Hermionu kao daje poludjela.

"Hermiona, ako je Harry stvarno vidio Grozu, onda je... onda je to loše", reče. "Moj... moj stric Bilius vidio ju je... i nakon dvadeset četiri sata je umro."

"Puka slučajnost!" olako će Hermiona pa si natoči još malo soka od bundeve.

"Ti ne znaš što govoriš!" reče joj Ron sve srditijim glasom. "Većina čarobnjaka umre od straha kad ugleda Grozu."

"E pa, eto vidiš", preuzme Hermiona nadmoćnim glasom. "Umru od straha kad vide Grozu. Groza nije nikakav znamen nego uzrok smrti! A Harry je još ovdje s nama zato što nije toliko glup, kad vidi Grozu, da pomisli: Epa, dobro, onda ću radije otegnuti papke!"

Ron nešto bezglasno dobaci Hermioni, koja otvori torbu, izvadi iz nje novu knjigu iz Aritmancije i nasloni je ispred sebe na bokal sa sokom.

"Meni se čini da je Proricanje sudbine prilično mutna stvar", reče ona tražeći određenu stranicu u knjizi. "Previše je tu nagađanja za moj ukus."

"Ali u onoj Grozi u šalici nije bilo ništa mutno!" gorljivo će Ron.

"Nisi ipak djelovao tako samopouzđano kad si Harrvju rekao da vidiš ovcu", hladno će Hermiona.

"Profesorica Trelawney je rekla da ti nemaš prave aure! Jednostavno ti nije drago kad si slučajno u nečemu truba!"

Tim je riječima pogodio Hermionu u živac. Ona zalupi knjigom na stolu tako snažno da se na sve strane razlete komadići mesa i mrkve.

"Ako se ja moram, da budem dobra u Proricanju sudbine, pretvarati da vidim znamenje smrti u grudici listića od čaja, onda nisam sigurna da ću uopće studirati taj predmet! To je predavanje bilo bez veze kad se usporedi s predavanjem iz Aritmancije!"

Pa zgrabi svoju torbu i dostojanstveno se udalji.

Ron se namršti gledajući za njom.

"O čemu to ona govori?" priupita Harrvja. "Pa, još uopće nije bila na predavanju iz Aritmancije!"

Harryju je bilo drago što je nakon ručka mogao izaći iz dvorca. Od jučerašnje kiše nije bilo ni traga. Nebo je bilo vedro, svijetlosivo, a trava pod nogama gipka i vlažna kad su pošli na svoje prvo predavanje iz Skrbi za magična stvorenja.

Ron i Hermiona nisu uopće razgovarali među sobom. Harry je šutke hodao uz njih dok su silazili niz travnjak do Hagridove brvnare uz Zabranjenu šumu. Tek kad je pred sobom spazio troja dobro poznata leđa, shvatio je da će ta predavanja pohađati zajedno sa

Slvtherinima. Malfov je nešto živahno govorio Crabbeu i Goyleu koji su se veselo hihotali. Harry je bio potpuno siguran da zna o čemu je riječ.

Hagrid je dočekao učenike pred vratima svoje brvnare. Bio je u ogrtaču od krtičjeg krzna, sa svojim psom Očnjakom, i jedva je čekao da započne sat.

"Ajde, ajde, malo brže tamo!" doviknuo im je kad su mu se približili. "Spremio sam vam jedno lijepo iznenađenje! Bit će to fantastično predavanje! Jeste sad svi tu? Dobro, a sad svi za mnom!"

U jednom mučnom trenutku Harry pomisli da će ih Hagrid povesti u Zabranjenu šumu, a on je u toj šumi doživio takve strahote da nikad više nije želio stupiti u nju. Međutim, Hagrid je obišao okrajak šume, a nakon pet minuta su se našli pred ograđenim pašnjakom, na kojem nije bilo ni žive duše.

"A sad se svi lijepo okupite oko ove ograde!" dovikne im. "Tako, vidite... važno je da svi dobro sve vidite. A sada svi otvorite knjigu..."

"A kako?" upita ga Dračo Malfov hladnim, otegnutim glasom. "Šta?" izusti Hagrid.

"Kako da otvorimo knjigu?" ponovi Malfov i izvadi iz torbe svoj primjerak Čudovišne knjige o čudovištima, koju je bio povezao dugom uzicom. I drugi učenici izvade svoje primjerke. Neki su od njih, među njima i Harry, svezali svoje knjige remenom, a neki su ih ugurali u tijesne torbe ili ih slegnuli velikim štipaljicama za rublje.

"Pa, zar... zar baš niko nije znao otvoriti knjigu?" pokunjeno ih upita Hagrid.

Svi zavrtje glavama.

"Pa, morate ih najprije pomilovati" reče Hagrid kao daje to nešto što se samo po sebi razumije. "Evo, gledajte..."

Uzme od Hermione njenu knjigu i rastrga s nje čarobni selotejp zvan splotejtp kojim je bila vezana. Knjiga ga pokuša ugristi, ali Hagrid prođe debelim kaži prstom po njenu hrptu, a knjiga zadrhti i onda se sama otvori te mu ostane mirno ležati u ruci.

"Uh, kako smo svi mi bili blesavi!" podsmjehne se Malfov. "Trebali smo ih samo pomilovati! Kako se nismo toga sjetili!"

"Ja... ja sam mislio da su te knjige smiješne", nesigurno će Hagrid Hermioni.

"Uh, dozlaboga smiješne!" uzvikne Malfov. "Zbilja je duhovito dati nam knjige koje bi nam najradije ruke odgrizle!"

"Zaveži, Malfoy!" tiho reče Harry. Hagrid je izgledao potišten, a Harry je želio da Hagridovo prvo predavanje bude uspješno.

"Dobro, onda!" opet će Hagrid, koji kao daje izgubio nit. "Imate... imate daklem knjigu i... i... sad vam još samo trebaju magična stvorenja. Aha. E pa, sad ćete ih dobit. Čekajte malo..."

I ode u šumu i nestane.

"Bogami, ova škola ide sve više k vragu!", glasno će Malfov. "Da nam je ovaj klippan predavač! Moj će otac dobiti napadaj kad mu to kažem..."

"Zaveži, Malfoy!" ponovi Harry.

"Pazi, Potter, eno, jedan je dementor iza tebe..."

"Ajooooo!" izusti Lavender Brown pokazujući na drugu stranu ograđenog pašnjaka.

Prema njima je kaskalo desetak najčudnovatijih stvorenja koje je Harry ikad vidio. Imala su konjska tijela, stražnje noge i repove, ali su im prednje noge, krila i glave bile kao u orijaških orlova, s opasnim kljunovima čelične boje i krupnim, jarkonarančastim očima. Čaporci na prednjim nogama bili su im jezoviti, po petnaestak centimetara dugački. Svaka je od tih životinja nosila oko vrata debeli kožni oglavnik vezan za dugački lanac, a njihove je krajeve sve u svojim ručetinama držao Hagrid, kaskajući za tim stvorenjima.

"Idemo, gija!" poviče tresući lancima i tjerajući životinje prema ogradi uz koju su stajali učenici. Svi malko ustuknu kad im Hagrid priđe i zaveže sva ta stvorenja za ogradu.

"Hipogrifi!" prodere se Hagrid blaženim glasom mašući rukom prema njima. "Zar nisu krasni, a?"

Harryju je bilo donekle jasno što Hagrid misli. Kad čovjek jednom prevlada prvotnu prepad vidjeći pred sobom nešto što je pola konj a pola ptica, morao se diviti blistavoj koži hipogrifa što je neprimjetno prelazila iz perja u dlaku. Svi su oni bili različitih boja: maglovitostive, brončane, ružičastopjegave, jarkokestenjaste i crne poput tinte.

"Eto tako", reče Hagrid sav ozaren, trljajući ruke, "dođiderte malo bliže..."

Činilo se da mu ipak nitko ne želi doći bliže. Harry, Ron i Hermiona oprezno priđu ogradi.

"E, sad, prvo što morate znat o hipogrifima, to je da su vam oni jako ponositi", nastavi Hagrid. "Osjetljivi su vam ti hipogrifi. Nemojte ih rade vrijeđati jerbo bi vam to moglo bit zadnje što ste napravili."

Malfov, Crabbe i Goyle uopće ga nisu slušali. Potiho su razgovarali, a Harry je imao neugodan osjećaj da se dogovaraju kako da Hagridu pokvare predavanje.

"Uvijek rade čekajte da hipogrif prvi povuče potez", prosljedi Hagrid. "To je samo pristojno, razumijete? Kad mu priđete, poklonite mu se i pričekajte. Ako se i on vama pokloni, onda ga smijete dirat. A ako vam se ne pokloni, bjež'te od njega što vas noge nose jerbo vam oni imaju opasne čaporke. U redu, ko će im prvi pristupiti?"

Većina je učenika još dalje uzmaknula. Čak su i Harry, Ron i Hermiona osjećali nekakvu nelagodnu. Hipogrifi su plahovito zabacivali glave i širili snažna krila. Reklo bi se da ne vole biti vezani.

"Niko neće?" reče Hagrid preklinjući ih pogledom.

"Ja ću", javi se Harry.

Začuje za sobom glasne uzdahe a Lavender i Parvati mu šapnu:

"Aaaah, nemoj, Harry, sjeti se samo onih listića čaja!"

Ne obazirući se na njihove riječi, Harry se prebaci preko ograde.

"Bravo Harry!" dovikne mu Hagrid. "E pa, da vidimo kako ćeš izaći na kraj sa Kljunoslavom!" I odveže jedan lanac, odvuče sivog hipogrifa na stranu i skine s njega kožnati oglavnik. Reklo bi se da su svi učenici s druge strane ograde suzdržali dah. Malfov je pakosno priškiljio.

"Samo polako, Harry!" tiho će Hagrid. "Kad ga pogledaš u oči, pazi da ne trepćeš očima... hipogrif ti neće vjerovati ako previše trepćeš očima..."

Harryju se odmah ovlaže oči, ali ih ne zatvori. Kljunoslav je okrenuo svoju veliku, usiljenu glavu i zagledao se u njega plahovitim narančastim okom.

"Tako je", reče Hagrid. "Tako je, Harry... a sad mu se pokloni..."

Iako se Harryju nije mililo izložiti šiju pred Kljunoslavom, ipak poslušao Hagrida. Nakratko mu se pokloni i digne pogled.

Hipogrif je i dalje oholo zurio u njega. Nije se ni pomaknuo.

"Ah", zabrinuto uzdahne Hagrid. "Ma dobro... povuci se sad, Harry, samo polako..."

Ali tada hipogrif, na Harryjevo veliko čudo, iznenada savije svoja ljuskava prednja koljena i neosporno mu se pokloni.

"Bravo, Harry!" radosno će Hagrid. "Tako je... sad ga možeš slobodno dirat! Pogladi ga po kljunu, ajde!" Premda bi se bio radije povukao, Harry se polagano primakne hipogriфу i pruži ruku prema njemu. Pogladi ga nekoliko puta po kljunu a hipogriф lijeno sklopi oči kao da uživa.

Svi učenici zapljeću, osim Malfova, Crabbea i Goylea, koji su, čini se, bili duboko razočarani.

"Dobro je, Harry," reče Hagrid, "mislim da ga sad možeš i zajašiti!"

S tim Harry ipak nije računao. Bio je već navikao jahati na metli, ali nije bio siguran da će mu tako dobro biti i na hipogriфу.

"Popni se samo na njega, tu odma iza krila", reče mu Hagrid. "I pazi da mu ne iščupaš koje pero, to mu, znaš, ne bi bilo drago..."

Harry podigne nogu na vrh Kljunoslavova krila i vine mu se na leđa. Kljunoslav se uspravi. Harry nije bio načisto za što se treba držati jer je sve pred njim bilo obraslo perjem.

"Ajde samo!" dovikne mu Hagrid i potapše hipogriфа po sapima.

Odjednom se četiri metra dugačka krila rašire s obje strane Har-ryja. Harry je imao taman toliko vremena da se uhvati hipogriфу oko vrata prije nego što poleti uvis. Nije to bilo ništa slično jahanju na metli, a Harry je odmah bio načisto što mu se više sviđa od toga dvoga. Hipogriф je žestoko udarao krilima s obje njegove strane zahvaćajući ga ispod nogu i izazivajući u njemu osjećaj da će ga zbaciti sa sebe. Sjajno perje klizilo mu je ispod prstiju a nije se usuđivao čvršće uhvatiti za njega. Umjesto mirnog leta njegova Nimbusa 2000, sada se ljujao naprijed-natrag, prema tome kako su se hipogrifove sapi u letu dizale i spuštale.

Kljunoslav je obletio s njim ograđeni pašnjak, a onda se počeo spuštati. Toga se Hagrid najviše pribojavao. Kad se glatki vrat spustio, on se nagne unatrag bojeći se da ne spuzne preko kljuna, a kad one četiri neskladne noge ispod njega dotaknu tlo, osjeti snažan udarac. Jedva se održao na hipogriфу i ponovo uspravio.

"Svaka ti čast, Harry!" dovikne mu Hagrid. Svi počnu klicati osim Malfova, Crabbea i Goylea. "U redu, koje sljedeći?"

Ohrabreni Harrjevimi uspjehom, ostali učenici oprezno se prebace preko ograde. Hagrid je odvezivao hipogriфе jednog za drugim i uskoro su se đaci počeli nervozno klanjati po ograđenom pašnjaku. Neville je više puta ustuknuo pred svojim hipogriфом koji kao da nije htio saviti koljena. Harry je pak gledao kako Ron i Hermiona vježbaju s jednim riđanom.

Malfov, Crabbe i Goyle preuzeli su Kljunoslava. Ovaj se poklonio i pred Malfovom, koji ga je sad gladio po kljunu i prezirno gledao.

"Ovo zbilja nije teško", reče Malfov otegnutim glasom, toliko glasno da ga i Harry može čuti. "Znao sam ja daje to igrarija kad to čak ni Potteru nije bio problem... Kladio bih se da ti uopće nisi opasan, je li?" obrati se on hipogriфу. "Je li, ti, velika, ružna beštija?"

Dogodilo se to u tren oka. Malfov je odjednom prodorno vrisnuo, a Hagrid je već idućeg trena namicao o glavnik oko vrata Kljunoslavu koji je pokušavao dohvatiti Malfova, što je ležao sklupčan u travi dok mu se krv širila na sve strane po odjeći.

"Umirem!" prodere se Malfov usred uspaničenih đaka. "Umirem, zar ne vidite? Ubio me!"

"Ko kaže da umireš!" reče Hagrid, koji je naglo problijedio. "Dajte mi pomozite... moramo ga izvuć odavle..."

Hermiona otrči otvoriti vrata a Hagrid bez po muke podigne Malfova sa zemlje. Dok je Hagrid prolazio mimo njega, Harry opazi dugu i duboku posjekotinu na Malfovevoj nadlaktici. Hagrid potrči s njim u naručju, škropeći krvlju travu, uz obronak prema dvorcu.

Polaznici predavanja iz Skrbi za magična stvorenja pođu korakom za njima. Sh/therini su svi rogoborili protiv Hagrida.

"Treba ga odmah najuriti!" reče Pansy Parkinson, sva uplakana.

"Malfov sije sam kriv!" obrecne se na nju Dean Thomas. Crabbe i Goyle napeli su prijetecom gestom mišice.

Svi su se uspjeli uz kamenite stube i ušli u predvorje.

"Idem vidjeti kako mu je!" reče Pansy. Svi se zagledaju za njom kako trči uz mramorne stube. Slytherini, koji su joj gundali nešto na Hagridov račun, zapute se u svoju društvenu prostoriju u bivšoj tamnici. Harry, Ron i Hermiona zapute se uza stube prema Gryffindorskoj kuli.

"Mislite da mu neće ništa biti?" nervozno priupita Hermiona prijateljce.

"Jasno da neće. Madame Pomfrey zna srediti takve rane u tren oka", odgovori joj Harry, kojem je ta medicinska sestra čarolijama zaliječila mnogo teže ozljede.

"Ali gadno je to što se dogodilo baš na prvom Hagridovu predavanju, zar ne?" zabrinuto će Ron. "Možete biti sigurni da će mu Malfov sad zagorčati život..."

Među prvima su stigli u Veliku dvoranu na večeru. Nadali su se da će tu vidjeti Hagrida, ali njega nije bilo.

"Neće mu valjda dati nogu, je li da neće?" priupita ih Hermiona tjeskobnim glasom a da nije ni okusila pitu od odreska i bubrega.

"Neće valjda biti tako blesavi!" reče Ron. Ni on nije ništa okusio.

Harry je promatrao slytherinski stol. Velika je skupina Slytheri-na, među njima i Crabbe i Goyle, bila zadubljena u ozbiljan razgovor. Harry je bio uvjeren da se dogovaraju kako će prikazati stvar pred profesorima.

"E pa, ne može se reći da današnji prvi dan nakon povratka u školu nije bio zanimljiv", sumorno napomene Ron.

Nakon večere su otišli u dupkom punu gryffindorsku društvenu prostoriju i pokušali napisati domaću zadaću, koju im je bila zadala profesorica McGonagall, ali su sve troje često prekidali rad i virili kroz prozor na kuli.

"Kod Hagrida gori svjetlo", iznenada će Harry.

Ron pogleda na sat.

"Ako požurimo, mogli bismo se još vidjeti s njim, nije kasno..."

"Ma ne znam..." polako izusti Hermiona i zime na Harryja.

"Ja se smijem kretati po školskom dvorištu!" ustvrdi on odlučnim glasom. "Sirius Black ne može ipak proći pored dementora, nije li tako?"

Stoga odmah sprema svoje stvari i prođu kroz rupu u zidu. Bili su sretni što nisu nikog sreli na putu do izlaza, jer nisu bili sasvim sigurni da smiju izlaziti iz zgrade.

Trava je bila još mokra i u sumrak izgledala gotovo crna. Kad su stigli do Hagridove brvnare, pokucali su i začuli iznutra njegov glas.

"Naprijed!"

Hagrid je sjedio samo u košulji za oribanim drvenim stolom. Njegov pas za lov na veprove Očnjak držao je glavu u njegovu krilu. Jedan je pogled bio dovoljan da se vidi daje Hagrid podosta popio. Pred njim je bio vrč s poklopcem velik kao bokal, a činilo se da se i napreže da ih bolje vidi.

"Sve bi reko daje to rekord", reče promuklim glasom čim ih prepozna. "Neće bit da su dosad imali nekog ko je samo jedan dan bio nastavnik."

"Pa, nisi još otpušten, Hagrid!" reče mu Hermiona suzdržana daha.

"Nisam još", odgovori joj Hagrid ojađenim glasom i gutne velik gutljaj onoga što je bilo u vrču. "Al to je samo pitanje vremena, čim Malfov..."

"A kako je njemu?" upita ga Ron čim su posjeli za stol. "Nije valjda ništa ozbiljno?"

"Madame Pomfrey sredila gaje kako je najbolje znala i umjela", tupo odgovori Hagrid, "al on i dalje tvrdi daje u smrtnim mukama... onako sav u zavojima... cvili..."

"Pretvara se", odlučno će Harry. "Madame Pomfrey zna izliječiti svaku ranu. Lani joj je pošlo za rukom da meni ponovo izraste pola kostiju. Ali sigurno je da će Malfoy iskoristiti ovu priliku što najbolje može..."

"Dabome daje Školski odbor već o svemu obaviješten", protuži dalje Hagrid. "Misle da sam uzeo prekrupan zalogaј za početak. Da sam hipogriфе trebao ostaviti za poslije, da sam trebao početi od čeki-njaša il tako nečeg... a ja sam baš mislio kako će to bit dobro prvo predavanje... sam sam si kriv..."

"Hagrid, svemu je Malfov kriv!" ozbiljno će Hermiona.

"Mi ćemo ti biti svjedoci", nadoda Harry. "Lijepo si nam rekao da hipogrifi napadaju ljude ako ih ovi uvrijede. Malfoy nije sam kriv što te nije poslušao. Ispričat ćemo Dumbledoreu kako se sve to stvarno dogodilo."

"Da, da, Hagride, ne brini, mi ćemo te podržati", potvrdi Ron.

Suze poteku iz naboranih kutova Hagridovih crnih očiju. Zgrabi Harrvja i Rona i privije ih u zagrljaj od kojeg su im pucale kosti.

"Ja, Hagride, mislim da si već dosta popio", odlučno će Hermion-na, pa uzme vrč s poklopcem i iznese ga van da izlije što je bilo u njemu.

"Pa, možebit ima i pravo", reče Hagrid ispuštajući iz zagrljaja Harrvja i Rona, koji oteturaju od njega opipavajući rebra. Hagrid se jedva digne sa stolice i nesigurnim korakom pode van za Hermio-nom. Učas izvana dopre bučno pljuskanje.

"Što je to sad?" nervozno upita Harry Hermionu kad se vratila izvana s praznim vrčem.

"Zaronio je glavu u kacu s vodom", odgovori mu Hermiona spremajući vrč na njegovo mjesto.

Vrati se i Hagrid mokre, duge kose i brade otirući vodu iz očiju.

"E, sad je već bolje", reče otresajući glavom kao pas i prskajući ih sve vodom. "Čujte, stvarno je lijepo od vas što ste me došli prigle-dat, ja zbilja..."

Odjednom umukne usred rečenice i zagleda se u Harrvja, kao da je tek sad shvatio daje i on tu.

"A kakvog ti imaš posla ovdje, a?" zaurla tako nenadano da sve troje poskoče pola metra u zrak. "Ti, Harry, ne smiješ odati po vani poslije mraka! A vas ga dvoje puštate da okolo šalabaza!"

Pa priđe Harrvju, zgrabi ga za mišicu i odvuče do vrata.

"Ajdemo!" reče Ijutito. "Sad ću vas lijepo sve odvest nazad u školu, i pazite da vas opet ne ulovim kako odate okolo i dolazite k meni poslije mraka! Nisam ja toga vrijedan!"

BAUK U ORMARU

Malfoy se pojavio na nastavi tek u četvrtak ujutro, kad je već bilo prošlo pola predavanja iz Čarobnih napitaka što su ga zajedno pohađali Slvtherini i Grvffindori. Ponosno je ušao u predavaonicu u bivšoj tavnici, s previjenom rukom u povezu o vratu, držeći se, po Harrvjevu mišljenju, kao junak koji je ostao živ nakon teške bitke.

"Kako je, Dračo?" upita ga smijuljeći se Pansy Parkinson. "Još te jako boli?"

"Aha", potvrdi Malfoy i nakrevelji se tobože od boli. Ali Harry zapazi kako je, čim se Pansy okrenula na drugu stranu, namignuo Crabbeu i Goyleu.

"Sjedite, sjedite!" nehajno će profesor Snape.

Harry i Ron se nezadovoljno zgleđaju. Da su oni ovako zakasnilo na predavanje, Snape im ne bi rekao: "Sjedite, sjedite!" nego bi ih strogo kaznio. Ali Malfoy je na Snapeovim predavanjima mogao raditi što je htio. Snape je bio predstojnik doma Slvtherina i općenito favorizirao svoje učenike.

Danas su spravljali jedan novi napitak za smanjivanje. Malfoy je postavio svoj kotlić uz Harrvjev i Ronov tako da su sva trojica pripremala sastojke na istom stolu.

"Gospodine!" obrati se Malfoy profesoru. "Gospodine profesore, morat će mi netko zbog ove moje ruke pomoći narezati korijene tratinčica..."

"Weasley, narežite mu te korijene!" zapovjedi Snape a da nije ni digao pogled.

Ron pocrveni kao rak.

"Ništa nije toj tvojoj ruci!" prosiće Malfoyu.

Malfoy mu se naceri u lice i reče:

"Weasley, čuo si što je rekao profesor Snape, daj mi nareži te korijene!"

Ron uzme nož, privuče Malfoveve korijene i počne ih grubo sjeckati tako daje svaki komadić bio različite veličine.

"Gospodine profesore," opet će Malfov otegnutim glasom, "Weas-ley mi uništava korijene!"

Snape priđe njihovu stolu, zagleda se niz svoj kukasti nos u Malfoveve korijene i odbojno se osmjehne ispod svoje duge, masne, crne kose.

"Zamijenite, Weasley, svoje korijene za Malfoveve!" "Ali, gospodine..."

Ron je u posljednjih četvrt sata brižno sjeckao svoje korijene na komadiće posve iste veličine.

"Smjestal!" reče mu Snape svojim najopasnijim glasom.

Ron odgura svoje uredno narezane korijene Malfoyu, pa opet posegne za nožem.

"Gospodine profesore, morao bi mi netko i ovu smežuranu smokvu oguliti", reče Malfoy jedva se suzdržavajući da ne prasne u zloban smijeh.

"Potter, dajte vi Malfovu ogulite tu smokvu!" naloži Snape i pogleda Harryja gadljivo, kao što gaje uvijek gledao.

Harry uzme Malfovevu smežuranu smokvu, a Ron počne popravljati ono što je bio pokvario na korijenima što ih je sad morao sam upotrijebiti. Gulio je smokvu što je brže mogao pa je bez riječi dobacio Malfovu. Malfoy se dotle cerio od uha do uha.

"A jeste li vidjeli u zadnje vrijeme svog pajdaša Hagrida?" tiho ih priupita.

"Što te briga!" otresito mu odgovori Ron a da ne digne pogled.

"Bojim se da taj neće dugo biti nastavnik", napomene Malfoy tobože tužnim glasom. "Mom ocu nije baš drago što sam se ozlijedio..."

"Samo ti brbljaj, Malfoy, pa ću te ja stvarno ozlijediti!" zareži Ron.

"... pritužio se Školskom odboru. / Ministarstvu magije. A moj je otac, znate, utjecajan čovjek. Ozljeda je takve naravi..." tu tobože duboko i bolno uzdahne, "da se ne zna hoću li se ikad više moći normalno služiti ovom rukom."

"Zato se sad tu toliko prenavljaš?" reče Harry i slučajno odsije-če, jer mu se ruka tresla od gnjeva, glavu mrtvoj gusjenici. "Ne bi li Hagrid izgubio posao, je li?"

"Znaš šta, Potter", odgovori mu Malfoy šaptom, "to je djelomice istina. Ali to će mi donijeti još neke prednosti. Weasley daj mi nasjeckaj te gusjenice!"

Nekoliko kotlića dalje od njih, Neville je bio zapao u poteškoće. On je na predavanjima iz Čarobnih napitaka redovito imao velikih problema. To mu je bio najteži predmet, a još je gore bilo to što se silno bojao profesora Snapea. Njegov napitak, koji je trebao biti jarkozelene, otrovne boje, postao je...

"Narančast, Longbottom", reče Snape, pa zagrabi malo njegova napitka i vrati ga s visine u kotlić da svi vide kakve je boje. "Narančast. Reci mi, mali, može li išta prodrjeti u tu tvoju debelu tikvu? Zar me nisi čuo kako sam ti glasno i jasno rekao da ti je potrebna samo jedna štakorska slezena? I zar ti nisam isto tako lijepo rekao da će biti dovoljno tek nekoliko kapi soka od pijavice? Što još moram, Longbottom, učiniti da me shvatiš?"

Neville se crvenio i drhtao. Samo što se nije rasplakao. "Molim vas, gospodine profesore," reče Hermiona, "molim vas, mogu lija pomoći Nevilleu da ispravi pogrešku?..."

"Ne sjećam se, gospođice Granger, da sam vas ja zamolio da se tu sad pravite važni", hladno odreže Snape, a Hermiona se zacrvni kao i Neville. "Longbottom, na kraju ovoga predavanja dat ćemo nekoliko kapi ovog napitka tvojoj žabi krastaći da vidimo što će se dogoditi. Možda će te to ipak nagnati da drugi put učiniš sve kako treba."

Snape ode dalje i ostavi Nevillea zadihana od straha. "Pomozi mi!" procvili Neville obraćajući se Hermioni.

"Hej, Harry!" reče Seamus Finnigan i sagne se preko stola da posudi od Harrvja mesinganu vagu. "Jesi li čuo što piše jutros u Dnevnom proroku? Kažu daje netko vidio Siriusa Blacka."

"Gdje?" brže ga upitaju Harry i Ron. Malfoy je s druge strane stola napeto slušao njihov razgovor.

"Nedaleko odavde", odgovori Seamus prilično uzbuđeno. "Vidjela ga je neka bezjakinja. Njoj, naravno, nije bilo jasno što je posrijedi. Bezjaci misle da je Black običan kriminalac, kao i svaki drugi. I zato je nazvala onaj policijski broj. Ali, dok je netko iz Ministarstva magije stigao na to mjesto, njega više nije bilo."

"Nedaleko odavde..." ponovi Ron i značajno pogleda Harrvja, a onda se okrene i primijeti kako ih Malfov pozorno sluša. "Što je, Malfov? Da ti još nešto ogulim?"

Ali Malfov je pakosno sijevao očima motreći Harrvja. Naslonivši se na stol, dobaci mu:

"Što misliš, Potter, ne bi li ga mogao i sam uloviti?"

"Aha, mislim", nehajno će Harry.

Malfov se tanke usne iskrive od himbena smiješka.

"Ja bih, naravno, na tvom mjestu već nešto poduzeo", tiho pripomene. "Ja ne bih ostao u školi kao uzoran dečko, nego bih ga negdje vani potražio."

"O čemu ti to, Malfov, trabunjaš?" osorno ga upita Ron.

"Pa zar zbilja, Potter, neznas?" dahne Malfov a svijetle mu se oči suze.

"Što?"

Malfov se tiho i podrugljivo naceri.

"Možda ipak ne želiš riskirati svoju kožu?" reče mu. "Radije ćeš je ostaviti dementorima? Eh, da sam ja na tvom mjestu ja bih se osvetio, ja bih radije sam krenuo u lov na njega."

"O čemu ti to pričaš?" srdito ga upita Harry, ali u tom trenutku Snape objavi:

"Dosad ste već morali izmiješati sve potrebne sastojke. Ovaj napitak treba prokuhati prije upotrebe. Zato pospremite stvari dok napitak krčka na vatri, a onda ćemo iskušati Longbottomov..."

Crabbe i Goyle su se otvoreno cerili gledajući Nevillea kako se preznojava i grozničavo miješa napitak. Hermiona mu je krajičkom usana, da je Snape ne vidi, šaputala upute. Harry i Ron pospreme neiskorištene sastojke i odu oprati ruke i zaimače u kamenom sudoperu u kutu.

"Što je to Malfov htio reći?" upita Harry šaptom Rona držeći ruke pod ledenim mlazom što je tekao iz usta vodorige. "Zašto bih seja osvećivao Blacku? Pa, on mi ništa nije učinio... zasad."

"Ma on sve to izmišlja", bijesno procijedi Ron, "ne bi li ti počinio kakvu glupost..."

Kako se bližio kraj predavanja, Snape pride Nevilleu koji je čučao uz svoj kotlić.

"Dodite sad svi ovamo", reče Snape sijevajući svojim crnim očima, "da vidimo što će se dogoditi Longbottomovoj žabi krastači. Ako je uspio spraviti otopinu za smanjivanje, žaba će se smanjiti na punoglavca. A ako je nešto zabrljavio, o čemu uopće ne dvojim, žaba će se vjerojatno otrovati."

Grvffindori su u strahu pratili što se zbiva. Slytherini su pak bili radosno uzbuđeni. Snape je uzeo žapca Trevora u lijevu ruku i umočio žličicu u Nevilleov napitak, koji je sad bio zelen, te je kapnuo nekoliko kapi u Trevorovo ždrijelo.

Nastao je trenutak napete tišine za koje je Trevor progutao one kapi. Onda se čuo jedan tihi pop i na Snapeovu dlanu pojavio se, baštrgajući se, punoglavac Trevor.

Grvffindori su oduševljeno zapljeskali. Snape, kiseo, izvadi iz džepa svoje pelerine bočicu i kapne nekoliko kapi iz nje na Trevora, koji iznenada postane opet normalno razvijeni žabac.

"Grvffindorima oduzimam pet bodova", reče Snape, nakon čega nestane smiješak s grvffindorskih lica. "Rekao sam vam, gospođice Granger, da mu ne smijete pomagati."

Harry, Ron i Hermiona popeli su se uz ulazne stube i ušli u predvorje. Harry je još razmišljao o onome što mu je Malfoy rekao, a Ron je bjesnio na Snapea.

"Oduzeo je Grvffindorima pet bodova zato što je napitak bio u redu! Zašto mu, Hermiona, nisi slagala? Trebala si mu reći daje Neville to učinio bez ičije pomoći!"

Ali Hermiona mu ništa ne odgovori. Ron se obazre.

"Pa, gdje je sad ona?"

I Harry se okrene. Stajali su na vrhu stepenica i gledali kako učenici prolaze mimo njih i odlaze u Veliku dvoranu na ručak.

"Pa, bila je stalno za nama", reče Ron mršteći se.

Mimo njih prođe i Malfov između Crabbea i Goylea. Naceri se Harrvju i nestane.

"Eno je!"

Hermiona se malko zadihala hitajući uza stube. U jednoj je ruci grčevito stiskala torbu a drugom kao daje spremala nešto pod pelerinu.

"Kako si to izvela?" upita je Ron.

"Što to?" odvratí Hermiona pristupajući im.

"Jedan si čas bila za nama, a u drugom si času bila opet na dnu stepenica."

"Kako?" Činilo se da se Hermiona malko zbunila. "Ah... Morala sam se po nešto vratiti. Ma, neću..."

Na njezinu je torbi nastala pukotina po šavu. Harry se nije tome iznenadio jer je vidio da je u torbi najmanje desetak velikih i teških knjiga.

"Zašto sve to nosaš sa sobom?" upita je Ron.

"Pa, znaš koliko predmeta slušam", odgovori mu Hermiona bez daha. "Hoćeš li mi pridržati ove knjige, molim te?"

"Ali..." Ron je okretao u rukama knjige koje mu je pružila, i usput razgledao korice. "Danas nemaš ni jedan od ovih predmeta. Danas popodne imamo još samo Obranu od mračnih sila."

"Ma, da", neodređeno otpovrne Hermiona, ali onda opet potrpa sve knjige u torbu. "Nadam se da će biti nešto dobro za ručak, umirem od gladi", nadoda i produži dalje prema Velikoj dvorani.

"Nemaš li i ti osjećaj da nam Hermiona nešto taji?" upita Ron Harrvja.

Kad su došli na prvo predavanje profesora Lupina iz Obrane od mračnih sila, njega još nije bilo u predavaonici. Svi su posjedali, izvadili knjige, pera i pergamente i zapodjeli razgovor kad se on naposljetku pojavio. Neodređeno se osmjehnuo i stavio svoju ofucanu, staru torbu za spine na katedru. Bio je isto onako bijedno odjeven kao i uvijek, ali je djelovao zdravije nego u vlaku, kao da se u međuvremenu dva-tri puta pošteno najeo.

"Dobar dan", pozdravi ih. "Molim vas da spremite opet sve knjige u torbe. Danas ćemo imati jedno praktično predavanje. Trebat će vam samo štapići."

Dok su učenici spremali knjige u torbe, neki su od njih razmijenili znatizeljne poglede. Nikad do tada nisu imali praktičnu nastavu iz Obrane od mračnih sila, osim ako se tu ne računa ono znamenito predavanje prošle godine kad im je bivši predavač u predavaonici donio kavez pun vilovnika i onda ih pred njima oslobodio.

"Dobro, onda," reče profesor Lupin kad su svi bili spremni za polazak, "molim vas da pođete za mnom!"

Zbunjeni ali radoznali, učenici su poustajali i pošli iz predavaonice za profesorom Lupinom. Poveo ih je kroz pusti hodnik i zamak-nuo za ugao, gdje su najprije ugledali kućnog duha Peevesa kako naopako lebdi u zraku i zatiskuje ključanicu gumom za žvakanje. Peeves je digao pogled tek kad je profesor Lupin došao na pola metra do njega. Tada je zatresao nogama sa zakovnutim prstima i zapjevušio:

"Lupež, lopuža Lupin", pjevao je Peeves. "Lupež, lopuža Lupin..."

Ma koliko inače bio nepristojan i neposlušan, Peeves je obično iskazivao kakvo-takvo poštovanje profesorima. Svi brže-bolje pogledaju

profesora Lupina da vide kako će on primiti ovu bezobrazniču. Na njihovo veliko čudo, on se i dalje samo smješkao.

"Ja bih, Peeves, na tvom mjestu izvadio tu gumu iz ključanice", ljubavno mu reče. "Inače, gospodin Filch neće moći do svojih metli."

Filch je bio kućni nadstojnik u Hogvvarstu, prgav, propali čarobnjak koji je vječito vodio rat s učenicima, pa i s Peevesom. Međutim, Peeves se nije obazirao na riječi profesora Lupina, nego je samo glasno zafrektao prskajući pljuvačkom oko sebe.

Profesor Lupin tiho uzdahne i izvadi svoj čarobni štapić.

"Ovo je jedna korisna mala čarolija", dobaci učenicima preko ramena. "Molim vas da dobro pripazite što ću uraditi."

I podigne štapić do visine ramena, izusti: "VadivazU" i uperi ga u Peevesa.

Munjevito poput metka, guma za žvakanje izleti iz ključanice i zabije se Peevesu ravno u lijevu nosnicu. Duh se naglo uspravi u zraku i odleti psujući na sav glas.

"Svaka vam čast, gospodine profesore!" zapanjeno će Dean Thomas.

"Hvala, Deane!" reče profesor Lupin spremajući ponovo štapić u džep. "Da krenemo dalje?"

Svi pođu dalje. Učenici su u hodu gledali bijedno odjevena profesora Lupina s nešto više poštovanja. On ih povede kroz jedan drugi hodnik i stane pred vratima zbornice.

"Izvolite unutra!" reče im, otvori vrata i skloni se u stranu.

U zbornici, dugoj prostorniji obloženoj drvenim pločama i punoj različitih stolica koje se nisu slagale među sobom, nije bilo nikog osim jednog nastavnika. Profesor Snape sjedio je u nisku naslonjaču i digao pogled kad su učenici počeli upadati u prostoriju. Sijevno je očima, a oko usta mu zatitrao ružan, podrugljiv smiješak. Kad je profesor Lupin ušao i htio za sobom zatvoriti vrata, Snape mu dobaci: "Nemojte zatvarati vrata, Lupin! Radije ne bih ostao ovdje gledati što se zbiva." Pa ustane i dostojanstveno prođe mimo učenika. Pelerina se vijorila za njim. Na vratima se okrene na peti i nadoda: "Možda vas nitko, Lupin, nije još upozorio na to, ali među ovim je učenicima i Neville Longbottom. Savjetovao bih vam da njemu ne povjeravate nikakve teže zadatke. Osim ako mu gospođica Granger ne daje upute šaptom na uho."

Neville se zacrvni, a Harry osine Snapea srditim pogledom. Snapeu nije bilo dovoljno što ne daje Nevilleu mira na svojim predavanjima, nego ga još ponižava i pred drugim predavačima.

Profesor Lupin uzvije obrvama.

"A ja sam baš mislio kako će mi Neville pomoći izvesti prvu fazu operacije", odvrati. "Štoviše, uvjeren sam da će on to i vrlo uspješno učiniti."

Neville se, ako je to uopće bilo moguće, još više zacrvni. Snape iskrivi usne. Ipak, izađe bez riječi i zalupi vratima za sobom.

"A sad izvolite samo dalje!" reče profesor Lupin i mahne rukom prema dnu prostorije, gdje je bio samo jedan stari ormar u kojem su nastavnici držali rezervne pelerine. Kad profesor Lupin pride ormaru, ormar se iznenada zanjše i tresne o zid.

"Nema razloga za zabrinutost!" mimo će profesor Lupin kad nekolicina đaka uplašeno ustukne. "Tu vam je unutra samo jedan bauk!"

Reklo bi se da većina učenika smatra daje to dovoljan razlog za zabrinutost. Neville upre prestravljen pogled u profesora Lupina, a Seamus Finnigan prestrašeno gledaše kako se kvaka na vratima ormara bučno okreće.

"Bauci vole mračna, zatvorena mjesta", nastavi profesor Lupin. "Najradije se zavuku u ormar, u rupe između kreveta, pod sudopere u kuhinji - jednom sam vidio jednoga od njih kako se smjestio u veliki sat u drvenom ormariću. Ovaj se pak ovamo zavukao jučer popodne, pa sam zamolio ravnatelja da se zbornica isprazni kako bih mogao održati praktičnu nastavu s učenicima treće godine. E, a sad se postavlja prvo pitanje - što je zapravo bauk?"

Hermiona digne ruku uvis.

"Bauk stalno mijenja oblik", odgovori. "Može poprimiti svaki oblik za koji misli da će nas njime najviše uplašiti."

"Ne bih se ni sam znao bolje izraziti", reče profesor Lupin, a Hermiona se sva ozari od ponosa. "To znači da ovaj bauk koji sad čuči tu unutra u tami, nije još poprimio nikakav oblik. On još ne zna čime će najviše zaplašiti osobu s druge strane vrata. Nitko ne zna kako bauk izgleda kad je sam, ali čim ga pustim van, on će postati ono čega se svatko od nas najviše boji. To znači", nastavi profesor Lupin ne obazirući se na Nevilleovo tiho dahtanje od straha, "da svi mi od sama početka imamo jednu veliku prednost pred ovim baukom. Pogadaš li, Harry, koja je to prednost?"

Smišljajući kako da odgovori na to pitanje uz Hermionu, koja je neprestance poskakivala na svom mjestu i dizala ruku u zrak, što ga je ometalo u razmišljanju, Harry se ipak odvaži odgovoriti:

"Pa, ovaj... valjda to što nas ovdje mnogo ima pa ne zna koji oblik da poprimi?"

"Točno!" potvrdi profesor Lupin, a Hermiona spusti ruku, pomalo razočarana. "Kad imate posla s baukom, uvijek je dobro da vas bude što više. Onda se on zbuni. Nije načisto u što da se pretvori, u truplo bez glave ili u puža mezoždera. Jednom sam vidio jednog bauka koji je počinio baš tu pogrešku - pokušao je zaplašiti dvije osobe u isti mah pa se pretvorio tek u polovicu puža. To uopće nije bilo strašno. Čarolija kojom možemo otjerati bauka prilično je jednostavna, ali iziskuje duhovnu snagu. Ono, znate, što najviše pogađa bauka, to je smijeh. Morate nastojati da ga prisilite da poprimi oblik koji će vam biti smiješan. Najprije ćemo isprobati tu čaroliju bez čarobnog štapića. Ponovite, molim vas, za mnom... Ridikulus!"

"Ridikulus!" ponove svi učenici u jedan glas.

"Dobro", reče profesor Lupin. "Vrlo dobro. Ali to je, na žalost, tek najlakši dio posla. Ta riječ, znate, nije sama po sebi dovoljna. A sad vi, Neville, stupate na scenu."

Ormar se opet zatresao, ali se Neville još jače tresao dok mu je prilazio kao da prilazi vješalima.

"Tako je, Neville", prosljedi profesor Lupin. "Idemo redom - što bi ti rekao da te najviše na svijetu plaši?"

Neville je micao usnama, ali potpuno bezglasno.

"Nisam te, Neville, razumio, oprost", veselo će profesor Lupin.

Neville prilično izbezumljeno pogleda oko sebe, kao da moli da mu tko pomogne, a onda izusti jedva čujnim šaptom:

"Profesora Snapea."

Gotovo se svi nasmiju. Čak se i Neville osmjehne kao da se ispričava. Međutim, profesor Lupin se kanda zamisli.

"Profesora Snapea... hmmm... Neville, ti, ako se ne varam, živš kod bake?"

"Ovaj... da", nervozno odgovori Neville. "Ali... ne bih volio ni da se bauk u nju pretvori."

"Ne, ne, nisi me razumio", opet će profesor Lupin smješkajući se. "Zanima me možeš li nam reći kako ti je baka obično odjevena?"

Neville se kanda zbuni, ali odgovori:

"Pa... uvijek nosi isti šešir. Visok, s penjenim lešinarom na vrhu. I dugačku haljinu... obično zelenu... i katkad šal od lisičjeg krzna."

"I ručnu torbu?" pokuša mu profesor Lupin pomoći. "Da, veliku, crvenu torbu", potvrdi Neville.

"Dobro, onda", opet će profesor Lupin. "Možeš li, Neville, sad sasvim jasno zamisliti sve te stvari? Možeš li ih u duhu vidjeti?"

"Mogu", odgovori Neville nesigurno, pitajući se očito što nakon ovoga slijedi.

"Kad bauk izleti iz ormara i ugleda te, Neville, on će poprimiti obličje profesora Snapea", nastavi Lupin. "A ti ćeš podići svoj čarobni štapić... ovako... i uzviknuti 'Ridikulus!'... i usredotočiti se svim silama na odjeću svoje bake. Ako sve bude kako treba, natjerat ćeš profesora bauka Snapea da se pretvori u šešir s lešinarom na vrhu, i u onu zelenu haljinu, i u veliku, crvenu torbu."

Razlegne se buran smijeh. Ormar se još jače zatrese.

"Ako Neville uspije, bauk će vjerojatno zatim obraćati pozornost redom na sve nas ostale", produži profesor Lupin. "Molim vas da se sada svi načas prisjetite čega se najviše bojite, i da zamislite kako biste to nešto natjerali da bude smiješno..."

Svi u zbornici umuknu. Harry pomisli... što njega najviše na svijetu plaši?

Prvo mu je na pamet pao lord Voldemort - Voldemort ponovo u punoj snazi. Ali, još prije nego što je počeo smišljati protunapad na

bauka Voldemorta, pred oči mu izađe užasna slika...

Gnjila, mokra ruka što je kliznula u crnu pelerinu... dugo, glasno disanje iz nevidljivih usta... i onda prodorna hladnoća tako da je imao osjećaj da se utapa...

Harry zadržti i pogleda oko sebe nadajući se da nitko ništa nije primijetio. Mnogima su oči bile čvrsto zatvorene. Ron je mrmljao sebi u bradu: "Pokidaj mu noge!" Harry je bio uvjeren da zna o čemu je riječ. Ron je najviše strahovao od pauka.

"Jeste li sad svi spremni?" upita ih profesor Lupin.

Harry oćuti kako se trgnuo od straha. On nije bio još spreman. Kako možeš nagnati dementora da ne izgleda onako jezovito? Ali nije htio zatražiti još malo vremena. Svi su ostali klimali glavama i zavrtali rukave.

"Neville, mi ćemo se sad svi malo povući", opet će profesor Lupin. "Tako da ti imaš više mjesta, jasno? Ja ću zatim pozvati sljedećega... a sad se svi lijepo povucite da Neville može slobodno zamahnuti štapićem..."

"Čekaj, Neville, dok izbrojim do tri", nastavi profesor Lupin upirući svojim čarobnim štapićem u kvaku na ormara. "Jen... dva... tri... sad!"

Iz vrha čarobnog štapića profesora Lupina polete iskre i pogode kvaku na vratima ormara. Vrata se širom otvore. Iz ormara izađe opasni profesor Snape, kukasta nosa, sijevujući očima prema Ne-villeu.

Neville ustukne s podignutim štapićem u ruci bezglasno izgovarajući nešto. Snape se okomi na njega i posegne za nečim u pelerini.

"R-r-ridikulus!" propenta Neville.

Razlegne se prasak kao da je tko puknuo bičem. Snape se spo-takne. Bio je u dugačkoj haljini sa čipkastim porubom i u visoku klobuku s punjenim lešinarom izjedjenim od moljaca, a vidao je velikom, grimiznom ručnom torbom.

Razlegne se grohotan smijeh. Bauk, zburjen, zastane, a profesor Lupin vikne:

"Parvati, naprijed!"

Parvati pođe naprijed s odlučnim izrazom na licu. Snape se okomi na nju. Ponovo se razlegne prasak, a ondje gdje je on stajao pojavi se krvava mumija u povojima, koja se okrene licem bez očiju Parvati i pođe prema njoj sasvim polagano, vukući noge za sobom i dižući ukočene ruke...

"Ridikulus!" uzvikne Parvati.

Povoji se na mumiji razvežu i padnu mumiji pod noge. Ona se zaplete u njih i padne ničice, a glava joj se otkotrlja po podu.

"Seamus!" vikne profesor Lupin. Seamus projuri mimo Parvati.

Pras! Ondje gdje je do tada bila mumija pojavi se žena sa crnom kosom dugom do poda i sa zelenkastim licem kao u kostura - vila narikača! Razjapi usta i prostorijom se razlegne nezemaljski glas, dug lelek od kojeg se Harrvju digne kosa na glavi...

"Ridikulus!" prodere se Seamus.

Vila narikača ispusti škripav zvuk i uhvati se za vrat - ostala je bez glasa.

Pras! Vila narikača pretvori se u štakora koji počne loviti sam sebi rep, a onda opet pras i štakor se pretvori u čegrtušu, koja puzi i uvijek se zatim pras i čegrtuša se prometne u jednu jedinu krvavu očnu jabučicu.

"Zburjen je!" vikne Lupin. "Još malo pa smo uspjeli! Dean!"

Dean prošliša mimo njih.

Pras! Očna jabučica postala je odsječena ruka koja se prevrne i počne puziti po podu kao rak.

"Ridikulus!" poviče Dean.

Nešto škljocne i ruka se nađe u mišolovci.

"Izvršno! Rone, ti si na redu!"

Ron jurne mimo ostalih.

Pras!

Nekoliko učenika završiti. Orijaški pauk, visok gotovo dva metra i sav dlakav, krene na Rona opasno škljocajući klijestima. Harrvju se načas učini da se Ron sledio, ali onda...

"Ridikulus!" zauria Ron i paukove noge nestanu. Pauk se prevrne i počne se kotrljati po podu. Lavender Brown vrisne i pobjegne ispred njega i zaustavi se tek pred Harrvjevim nogama. Harry podigne svoj čarobni štapić, ali...

"Čekajte!" iznenada vikne profesor Lupin i pojuri naprijed.

Pras!

Nestao je pauk bez nogu. Časkom su još svi izbezumljeno gledali oko sebe da vide gdje je. Tada spaze srebrnobijelu kuglu kako se njiše u zraku pred Lupinom, koji gotovo lijeno izusti:

"Ridikulus!"

Pras!

"Naprijed, Neville, i dokrajči ga!" reče Lupin kad bauk padne na pod u obliku žohara. Opet prasak! Vratilo se Snape. Ovaj put Neville odlučno nasrne na njega.

"Ridikulus!" poviče, i svi na tren ugledaju opet Snapea u čipkastoj haljini prije nego što Neville prasne u grohotan smijeh, a bauk prsne i razleti se na tisuću sličnih pramenova dima, te iščezne.

"Izvršno!" uzvikne profesor Lupin kad se razlegne pljesak. "Izvršno, Neville! Svi ste bili dobri. Da vidimo... po pet bodova Grvffin-dorima za svakog pojedinca koji se suprotstavio bauku... za Nevillea deset jer je on to učinio dva puta... i po pet za Hermionu i Harrvja."

"Alija nisam ništa učinio", reče Harry.

"Ti i Hermiona, Harry, točno ste odgovorili na moja pitanja na početku predavanja", nehajno će Lupin. "Svi ste bili izvršni, vrlo dobar nastavni sat. Za domaću zadaću molim vas da pročitate poglavlje o baucima i da ga pismeno sažmete... sažetak ćete mi predati u ponedjeljak. To je zasad sve."

Učenici izađu iz zbornice uzbuđeno razgovarajući. Harry, međutim, nije bio dobro raspoložen. Profesor Lupin gaje namjerno spriječio da se uhvati ukoštac s baukom. Zašto? Je li možda zato što je vidio Harrvja kako se onesvijestio u vlaku, pa je zaključio da nije dorastao ovako nečemu? Je li možda mislio da bi opet pao u nesvijest?

Ali reklo bi se da nitko drugi nije ništa od toga primijetio.

"Jeste li vidjeli kako sam izašao na kraj s onom vilom narikačom?" vikne Seamus.

"A ja s onom rukom!" priklupi Dean mašući rukom oko sebe.

"A Snape u onom šeširu!"

"A moja mumija!"

"Nije mi jasno zašto se profesor Lupin boji kristalnih kugli?" zamišljeno će Lavender.

"Ovo je bilo najbolje predavanje iz Obrane od mračnih sila od svih koje smo dosad imali, zar ne?" reče Ron uzbuđenim glasom dok su se vraćali u predavaonicu po torbe.

"Rekla bih da je on zaista dobar predavač", zadovoljno ustvrdi Hermiona. "Ali žao mi je što se i ja nisam ogledala s tim baukom..."

"A kako bih ga ti vidjela?" upita je Ron smijuckajući se. "Kao zadaću za koju bi dobila samo devet od deset mogućih bodova?"

BIJEG DEBELE DAME

Dok bi dlanom o dlan, Obrana od mračnih sila postala je najomiljeniji predmet većine učenika treće godine. Samo su Dračo Malfoy i njegovo slvtherinsko društvo imali što reći protiv profesora Lupina.

"Gledajte samo tu pelerinu na njemu", govorio je Malfoy glasnim šaptom dok je profesor Lupin prolazio mimo njih. "Oblači se kao kakav stari kućni vilenjak."

Ali nikog drugog nije smetalo što je pelerina profesora Lupina bila otrcana i pokrpana. Sljedeća su njegova predavanja bila isto onako zanimljiva kao i prvo. Poslije bauka proučavali su crvene čepiće, zločesta mala stvorenja slična goblinima koja se pojavljuju gdje god dolazi do krvoprolića, u tamnicama dvoraca i u vrtačama napuštenih bojišta, čekajući u zasjedi da zatuku toljagama one koji su zalutali. Sa crvenih čepića prešli su na kapuke, jezovite stanovnike voda nalik na ljuskave majmune, s plivačim opnama na rukama kojima najradije dave one koji bez ikakve zle namjere gacaju po njihovim barama.

Harry je samo žalio što nije tako zadovoljan i na nekim drugim predavanjima. Najgore je bilo na Čarobnim napicima. Snape je tih dana bio nekako posebno osvetoljubiv, a svima je bilo jasno i zašto. Priča o tome kako je bauk poprimio Snapeovo obličje, i kako gaje Neville obukao u odjeću svoje bake, proširila se po školi munjevitom brzinom. Činilo se da Snapeu to nije bilo ni najmanje smiješno. Pri samom spomenu imena profesora Lupina opasno je kolutao očima, a Nevillea je progonio više nego ikad.

Harryju su se sve više gadili i sati koje je provodio u zagušljivoj sobi profesorice Trelawney u kuli, odgonetavajući iskošene oblike i simbole i nastojeći se ne obzirati na činjenicu da profesorici Tre-lawney naviru suze na oči kad god ga pogleda. Jednostavno nije volio profesoricu Trelawney, iako su joj mnogi učenici iskazivali poštovanje koje je graničilo s obožavanjem. Parvati Patil i Lavender Brown sve su češće odlazile u pauzi za ručak u sobu profesorice Tre-lawney u kuli, i svagda se vraćale odande s nekakvim nadmoćnim izrazom na licu koji Harry nije mogao podnijeti, kao da znaju neke stvari koje su drugima nepoznate. Isto su tako šaputale prigušenim glasom kad god bi riječ bila o Harryju, baš kao da on leži na samrti.

Nitko zapravo nije volio ni Skrb za magična stvorenja jer su ta predavanja, nakon prvog sata nabijenog akcijom, postala izrazito dosadna. Reklo bi se da je Hagrid izgubio samopouzdanje. Sad su iz sata u sat učili kako treba skrbiti za čekinjaše, zacijelo najdosadnija stvorenja na svijetu.

"Zašto bi itko uopće skrbio za njih?" reče Ron nakon još jednog sata, za kojeg su narezanu zelenu salatu trpali u sluzava ždrijela čekinjaša.

Međutim, na početku listopada Harry se opet počeo baviti nečim u čemu je toliko uživao daje zaboravio na dosadna predavanja. Bližila se metlobojska sezona i kapetan grvffindorske ekipe Oliver Wood savzao je jednog četvrtka uvečer igrača da porazgovara s njima o taktici u novoj sezoni.

U metlobojskom je timu igralo sedam igrača: tri lovca, kojima je zadaća bila da postizu zgoditke zabijanjem baluna (crvene lopte veličine nogometne) kroz obruče visoke oko osamnaest metara na oba kraja igrališta; dva udaraca opremljena teškim palicama kojima odbijaju maljce (dvije teške crne lopte što zuje naokolo napadajući igrača), vratar koji brani vrata, i tragač koji ima najteži posao od svih, da ulovi zlatnu zvrčku, krilatu lopticu veličine oraha. Kad je ulovi, igra je završena i ekipa čiji ju je tragač ulovio dobiva dodatnih sto pedeset bodova.

Oliver Wood bio je kršan sedamnaestogodišnjak koji je pohađao sedmi, završni razred škole u Hogwartsu. U glasu mu se osjećao nekakav pritajeni očaj dok se obraćao ekipi od šest preostalih članova u prohladnoj svlačionici na rubu metlobojskog igrališta koji je obavijao mrak.

"Ovo nam je zadnja prilika - moja zadnja prilika - da osvojimo Međudomski pokal", rekao im je hodajući gore-dolje pred njima. "Ja na kraju ove školske godine odlazim. Neću više nikad imati ovakvu šansu. Grvffindori nisu već sedam godina osvojili pokal. Dobra, imali smo nevjerojatne pehove - ozljede - a lani je turmir i prekinut prije kraja..." Wood proguta slinu kao da mu je pri sjećanju na to zapelo nešto u grlu. "Ali mi isto tako znamo da imamo najbolji -dovraga - tim - u školi", nadoda i udari šakom u dlan druge ruke, te sumanuto sijevne očima kao nekad. "Imamo tri sjajne lovice."

Tu pokaže rukom na Aliciju Spinner, Angelinu Johnson i Katie Bell.

"I imamo dva nenadmašiva udaraca!"

"Prestani, Oliver, vidiš da nam je neugodno", ubace Fred i George u jedan glas crveneći se tobože.

"I imamo tragača koji nam je donio pobjedu u svakom meču!" zagrmu Wood i zagleda se u Harryja obuzet nekakvim žestokim ponosom. "A tu sam i ja", dometne kao da se sebe tek naknadno sjetio.

"Mi mislimo da si i ti, Oliver, jako dobar", reče George.

"Vratar nad vratarima", pripomene Fred.

"Stvar je u tome", nastavi Wood i ponovo se ushoda, "što je na metlobojskom pokalu u ove dvije posljednje godine trebalo biti ispisano naše ime. Otkako je Harry u našem timu, ja sam mislio daje to sigurna stvar. Ipak, nismo uspjeli, a ove je godine zadnja šansa da konačno vidimo naše ime ispisano na tom pokalu..."

Wood je govorio toliko potišteno da su ga čak i Fred i George samilosno gledali.

"Oliver, ovo je naša godina", reče mu Fred.

"Ovaj put ćemo uspjeti!" prisnaži Angelina.

"Svakako", pridruži im se i Harry.

Ekipa je vrlo odlučno počela trenirati, po tri puta na tjedan. Vrijeme je bivalo sve hladnije i kišovitije, a noći sve mračnije, ali ni blato ni vjetar ni kiša nisu mogli zatamniti Harryjevu divnu viziju kako napokon osvajaju veliki, srebrni metlobojski pokal.

Kad je Harry jedne večeri poslije treninga došao u grvffindorsku društvenu prostoriju sav promrznut i ukočen, ali zadovoljan sobom, zatekao je kolege u burnom raspoloženju.

"Što se dogodilo?" upita Rona i Hermionu, koji su sjedili u dva ponajbolja naslonjača uz vatru i dovršavali astronomske karte.

"Prvi vikend kad će se ići u Hogsmeade", odgovori mu Ron pokazujući na obavijest što se pojavila na oguljenoj staroj oglasnoj ploči.

"Na kraju listopada. Za Noć vještica."

"Sjajno!" reče Fred koji se za Harryjem provukao kroz rupu u zidu. "Moram vratiti k Zonku, ponestalo mi je brabonjavaca."

Harry se zavalio u naslonjač do Rona. Raspoloženje mu se donekle pokvarilo. Činilo se da je Hermiona pogodila kakve mu misli prolaze glavom.

"Harry, sigurna sam da ćeš sljedeći put i ti s nama", reče mu. "Blacka će sigurno uskoro uloviti, već su ga negdje vidjeli."

"Black nije toliko lud da nešto pokuša u Hogsmeadeu", ustvrdi Ron. "Pitaj, Harry, McGonagallicu ne bi li i ti mogao s nama, tko zna kad ćemo opet ići tamo..."

"Rone!" opomene ga Hermiona. "Ti dobro znaš da Harry mora ostati u školi..."

"Ma ne može on ipak jedini s naše godine ostati sam ovdje", opet će Ron. "Daj, Harry, pitaj McGonagallicu..."

"Aha, mislim da ću je pitati", reče Harry, koji se napokon odlučio.

Hermiona zausti da se usprotivi tom naumu, ali u taj čas joj Krivonja meko skoči u krilo. Iz gubice mu je visio velik, mrtav pauk.

"Zar on to baš mora žderati ovdje pred nama?" zapita Ron mrko gledajući mačka.

"Lukavi moj Krivonjo, jesi li ti to zbilja sam ulovio?" priupita ga Hermiona.

Krivonja polako sažvače pauka drsko mjerkajući Rona svojim žutim očima.

"Dobro, drži ga samo tu kod sebe!" razdražljivo reče Ron i vrati se svom poslu. "Šugonja mi drijema u torbi."

Harry zijevne. Stvarno mu se spavalo, ali je i on morao dovršiti kartu neba. Dohvati svoju torbu, izvadi iz nje pergament, tintu i pero i lati se posla.

"Možeš precrtati moju kartu ako hoćeš", reče mu Ron. Ispisavši krasopisom ime posljednje zvijezde, gurne kartu prema Harryju.

Hermiona, koja je bila protiv svakog prepisivanja, naškubi usne, ali ne reče ništa. Krivonja je i dalje netremice zurio u Rona vrteći svojim kitnjastim repom. A onda iznenada skoči.

"Hej!" uzvikne Ron i zgrabi svoju torbu u trenutku kad Krivonja zarije sve svoje četiri pandže u nju i počne je bjeseučno trgati. "Briši, životinjo glupa!"

Pokuša otkriti torbu, ali je mačak prionuo uz nju grebući je i pijuckajući po njoj.

"Rone, pazi da ga ne ozlijediš!" procvili Hermiona. Svi su u društvenoj prostoriji gledali što se to zbiva. Ron naglo obrne torbu, ali se Krivonja još držao za nju a Šugonja izleti iz nje kao tane...

"Uхвати već jednom tog svog mačka!" proderu se Ron kad se Krivonja okanio ostataka torbe, preskočio stol i pojurio za prestravljenim Šugonjom.

George Weasley poleti kroz zrak za Krivonjom, ali ga promaši. Šugonja je vrludao između dvadesetak pari nogu i zavukao se pod jednu staru komodu. Krivonja je naglo stao, čučnuo na one svoje krive noge i počeo bijesno mlatiti prednjom šapom ispod komode.

Ron i Hermiona mu pritrče. Hermiona uhvati Krivonju oko trbuha i odnese ga. Ron legne potrbuške i na jedvite jade izvuče Šugo-nju za rep.

"Gledaj ga samo!" bijesno uzvikne Hermioni držeći joj Šugonju pod nosom. "Sama kost i koža! Molim te da tog svog mačka držiš što dalje od njega!"

"Krivonji nije uopće jasno da ne valja to što radi!" reče mu Hermiona drhtavim glasom. "Pa, sve mačke, Rone, love štakore!"

"Ali ima nešto čudno u toj tvojoj životinji!" ustvrdi Ron nastojeći privoljeti Šugonju, koji se mahnito batrgao, da se vrati u džep. "On je čuo kad sam ja rekao daje Šugonja u torbi!"

"Ma koješta!" nestrpljivo će Hermiona. "Nije, nego gaje Krivonja, Rone, nanjušio, kako bi inače..."

"Taj mačak ima Šugonju na zubu!" reče Ron ne obazirući se na kolege oko sebe, koji su se sve više smijuckali. "A Šugonja je ipak ovdje bio prvi, a i bolestan je!"

Ron prođe kroz društvenu prostoriju i izgubi se na stubama što su vodile do muških spavaonica.

Ron je još i sutradan bio ljut na Hermionu. Jedva da je razmijenio koju riječ s njom za cijelog predavanja iz Travarstva, iako su on, Harry i Hermiona zajedno radili na jednoj vrsti mahunarku.

"Kako je Šugonja?" bojažljivo gaje upitala Hermiona dok su Iju-štili debele, ružičaste mahune i bacali sjajna zrna u drvenu posudu.

"Sakrio se pod moj krevet i još sav dršće", srdito odgovori Ron, promaši posudu i prospe zrna po podu staklenika.

"Pazite, Weasley, pazite što radite!" uzvikne profesorica Sprout dok su zrna pupala na njihove oči.

Sljedeće su predavanje imali iz Preobrazbe. Harry, koji je odlučio zamoliti profesoricu McGonagall da ga s ostalim učenicima pusti u Hogsmeade, stao je u red ispred predavaonice razmišljajući o tome kako će obrazložiti svoju molbu. U razmišljanju gaje, međutim, omelo nešto što se dogodilo na početku reda.

Lavender Brown se, po svemu sudeći, rasplakala. Parvati ju je držala u zagrijaju i tumačila nešto Seamusu Finniganu i Deanu Thomasu, koji su se držali neobično ozbiljno.

"Što ti je, Lavender?" upita je Hermiona tjeskobnim glasom kad su im se ona, Harry i Ron pridružili.

"Dobila je jutros pismo od kuće", šapne Parvati. "Plače za svojim kunićem Binkijem. Lisica gaje zaklala."

"Oh", uzdahne Hermiona. "Zao mi je, Lavender."

"A morala sam to unaprijed znati!" izusti Lavender tragičnim glasom. "Znate valjda koji je danas datum?"

"Ovaj..."

"Šesnaesti listopada! 'Ono od čega strahuješ dogodit će se šesnaesti listopada!' Sjećate se? Točno je predvidjela, točno je predvidjela!" Svi su se bili okupili oko Lavender. Seamus je ozbiljno vrtio glavom. Nakon kraćeg krzmanja, Hermiona zapita:

"I ti si... stvarno strahovala da će ti Binkija zaklati lisica?"

"Pa, možda ne baš lisica", odgovori Lavender i pogleda Hermionu suznim očima, "ali sam očito strahovala da će uginuti, nije li tako?"

"Ah", uzdahne Hermiona i opet posuti. A onda će: "Je li Binki bio već star?"

"N-nije!" zajeca Lavender. "B-bio je tek beba!"

Parvati pojača stisak ruke na prijateljičinu ramenu.

"Pa, zašto si se onda bojala da će uginuti?" opet će Hermiona.

Parvati je osine pogledom.

"Razmotrimo tu stvar na logičan način!" reče Hermiona obraćajući se i ostalima. "Mislim, Binki nije čak ni uginuo danas, zar ne, Lavender je tek danas primila obavijest o tome..." Lavender glasno zakuka. "I nije mogla strahovati za njega jer je ovo doživjela kao pravi šok..."

"Ne slušaj, Lavender, Hermionu!" reče Ron na sav glas. "Ona misli da drugima nije uopće stalo do njihovih kućnih ljubimaca..."

Upravo u tom času profesorica McGonagall otvori vrata učionice, što je možda bila i sretna okolnost jer su se Hermiona i Ron mjerili krvničkim pogledima, a kad su ušli u predavaonicu, sjeli su svako s jedne strane Harrvja i za cijelog predavanja nisu ni riječi progovorili među sobom.

Kad je zvonice označilo kraj predavanja, Harry još nije bio načisto što će kazati profesorici McGonagall, ali je ona sama pred svima načela tu temu.

"Samo još časa, molim vas!" dovikne im kad su se već počeli razilaziti. "Budući da ste svi vi iz mog doma, molim vas da mi predate svoja odobrenja za posjet Hogsmeadeu uoči Noći vještica. Ako nemate odobrenja, nećete moći posjetiti Hogsmeade, pa zato nemojte zaboraviti na njih!"

Neville digne ruku uvis i reče:

"Oprostite, gospođo profesor, ja... ja mislim da sam izgubio..."

"Vaša je baka, Longbottom, poslala odobrenje za vas izravno meni", reče profesorica McGonagall. "Vjerojatno je mislila da će tako biti sigurnije. E pa, to je sve, sad možete ići."

"Pitaj je!" prosićke Ron Harrvju.

"Ali..." zausti Hermiona.

"Pitaj je, Harry!" usrdno će Ron.

Harry pričekava da ostali učenici izađu, a onda nervozno pride katedri profesorice McGonagall.

"Izvolite, Potter?"

Harry duboko udahne zrak.

"Gospođo profesor, moja teta i tetak su... ovaj... zaboravili da mi potpišu odobrenje", jedva protisne.

Profesorica McGonagall pogleda ga iznad okvira svojih četvrtastih naočala, ali ne izusti ni riječi.

"Pa... ovaj... mislite li da bih j a ipak mogao... mislim, mogu lija... s ostalima u Hogsmeade?"

Profesorica McGonagall obori pogled i počne slagati papire na svom stolu.

"Ne možete, na žalost, Potter", odgovori mu. "Čuli ste što sam rekla. Tko nema odobrenja, ne može u Hogsmeade. Takvi su propisi."

"Ali... gospođo profesor, moja teta i tetak... oni su, znate, bezjace, oni nisu zapravo upućeni u... u propise naše škole i ostale stvari", nastavi Harry dok mu je Ron odlučno povlađivao klimanjem glave. "Kad biste mi vi odobrili..."

"Ali ja vam ne odobravam", odsiječe profesorica McGonagall, ustane i uredno spremi svoje papire u ladicu. "U formularu lijepo piše da odobrenje mogu dati samo roditelji ili skrbnik." Pogleda ga s neobičnim izrazom na licu. Nije li to možda bilo sažaljenje? "Zao mi je, Potter, ali ovo je moja posljednja riječ. A sad se požurite da ne zakasnite na sljedeće predavanje."

Tu se više nije dalo ništa učiniti. Ron je nazvao profesoricu McGonagall kojekakvim pogrđnim imenima, što je ozlovoljilo Hermionu.

Hermiona je svojim držanjem pokazivala daje svako zlo za svoje dobro, što je Rona još više naljutilo. Harry je pak morao slušati kolege kako glasno i radosno govore o tome što će prvo učiniti kada dođu u Hogsmeade.

"Ostaje ti ipak fešta", reče Ron ne bi li utješio Harrvja. "Znaš, fešta uoči Noći vještica, navečer."